

631

Beyaz Dizi

İmkânsıza Yolculuk

Anne Mather

Sonra Cass genç adamın başını kaldırdığını ve bütün vücudunun kasıldığını fark etti.

Gözlerini açıp baktı. Ben kayalara doğru bakıyordu. Cass onun baktığı yöne bakışlarını çevirince soluğunun kesildiğini hissetti.

Bölüm Bir

Ben Scorcese, evine girdiğinde derin bir nefes aldı. Piazza del Fiore'deki bu evde olmak güzel bir duygu veriyordu ona. Tam altı hafta boyunca evde kalacak ve çalışmasını bitirmeye çalışacaktı. Son bir kaç ay oldukça yorucu geçmişti. Avustralya ve Yeni Zelanda'ya gitmiş, çeşitli üniversite ve kuruluşlarda konferanslar vermişti. O zevkli, ama yorucu günler geride kalmıştı artık. Yaz tatilinin başlamasıyla birlikte farklı bir çalışma bekliyordu kendisini.

Çantasını bıraktı. Portmantonun üstü mektuplarla doluydu. Anlaşılan Sinyora Cipriani onu bu kadar erken beklemiyordu. Yoksa mektuplar burada değil, içeride, çalışma odasındaki masanın üzerinde olurdu. Evin içinde oldukça ağır bir hava vardı. Sanki pencereler haftalardır açılmamış, odalar hiç havalandırılmamıştı. Anlaşılan yarım gün çalışan hizmetçi, onun yokluğunu fırsat bilerek biraz tatil yapmıştı.

Fotoğraf makinesini ve uçakta incelediği evrak dosyasını portmantonun üzerine bırakıp mutfağa geçti. Mektupları mutfak masasının üzerine koyup pancurlu pencereyi açtı. Serin akşam havası mutfağa doldu. Derin bir soluk alan Ben dirseklerini pencere kenarına yaslayıp dışarıya bir göz attı. Çevresinde şeftali ağaçları dikili parke taştan avlu her zamanki gibiydi, sessiz ve sakin. Siyah bir kedi temkinli adımlarla avluyu geçiyordu. Birden kendisini çok mutlu hissetti Ben.

Eve dönmek gerçekten çok güzel bir şeydi. Apartman oldukça eski, neredeyse tarihiydi. Bununla birlikte mutfak çok modern biçimde döşenmişti. Evin en rahat köşelerinden biriydi kuşkusuz. Ayrıca bu evin kendine özgü, sevimli bir havası vardı. Belki de Mrs. Cipriani her tarafı güzel çiçeklerle donattığı içindi, kim bilir?

Mutfak masasının başına geçip mektupları inceleme-

ve başladı. Çoğu faturaydı. Birkaç havale çeki, iş mektupları. Derken, açık mavi renkli bir zarf dikkatini çekti. Üzerinde sadece kendi ismi vardı: "Sinyor Benvenuto Scorcese." Hepsi bu kadar. Adres falan yoktu. Anlaşılan biri bu zarfı elden getirip, kapının altından atmıştı. Cass'in yazısı olabilirdi bu. Mektubu kapıdan vermesi için birini göndermiş olmalıydı.

Zarfı açtı. Yanılmamıştı. Mektup Cass'ten geliyordu. Orada, Floransa'daydı ve çok acele onunla görüşmek istiyordu.

Kâğıdın sol üst köşesindeki tarih mektubun altı gün önce yazıldığını gösteriyordu. Cass hâlâ bu kentte miydi acaba? Sinyora Cipriani'yle görüşmüş olabilir miydi? Belki de Ben'i evde bulamayınca üniversiteye gidip sormuştu.

Oturma odasına geçerken Villa Regina'nın telefon numarasını hatırlamaya çalışıyordu. Cass ne zaman Floransa'ya gelse o otelde kalırdı. Numarayı pek emin olmadan çevirdi.

"Buyrun efendim, Villa Regina."

"Şey... Cassandra Fielding'in otelinizde kalıp kalmadığını öğrenmek istemiştim. Suitlerden birinde kalıyor olmalı."

"Bir dakika, Sinyor."

Hattın öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu. İçinden bir ses çok geç kaldığını fısıldıyord. Neden sonra resepsiyondaki kadının sesini duydu.

"Sinyora Fielding otelimizde kalmış, Sinyor. Fakat bu sabah hesabı ödeyip ayrılmış."

"Adres bırakmamış mı?"

"Maalesef, sinyor."

"Acaba havaalanına mı gitti?"

"Bilemiyorum, sinyor."

"Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz."

Ben telefonu kapadı. Üzülmüştü. Çok önemli bir şey olmasa Cass'ın Floransa'ya kadar gelmeyeceğini gayet iyi biliyordu. Birkaç gün beklemiş, sonra umudu ke-

sip İtalya'dan ayrılmış olmalıydı.

'Nasıl osa bir yerlerden telefon eder,' diye geçirdi içinden. Yapılacak bir şey yoktu. Banyoya geçip suyu kontrol etti. Biraz ılıktı, ama yine de idare ederdi.

Tam soyunmak üzereydi ki kapı çalındı. 'Mrs. Cipriani,' diye geçirdi içinden. 'Tam da gelecek zamanı buldu.' Mutlaka şimdi bir sürü bahane bulacak, evi havalandırmadığı için peşpeşe özürler dileyecekti. En iyisi kısa kesmekti. Ben üzerindekileri hızla çıkardı, mavi bornozunu giydi. Mrs. Cipriani onu bu kılıkta görürse konuşmayı kısa kesebilirdi.

Kapıyı açmadan göz deliğinden dışarı baktı. Cass, elinde küçük bir çanta, kapının önünde duruyordu. Kapı açılırken İtalyanca bir şeyler söylemeye başlamıştı.

"Oh, Ben!" diye bağırdı onu görünce. "Hizmetçiyi beni içeri alması için ikna etmeye hazırlanıyordum. Tam beş gündür buradayım. Havaalanına giderken yolumu değiştirdim. Şansımı bir kez daha denemek istedim."

Çok sinirliydi. Ben gözlerini kısıp onu dikkatle süzdü. Evet, gerçekten de çok sinirliydi. Yüzü solmuş, gözleri irileşmişti.

"İçeri gelsene," dedi sakin bir tavırla. Genç kadın telaşlı adımlarla doğruca oturma odasına geçti. İçerisi yarı karanlıktı. Sadece telefonun bulunduğu yerde küçük bir ışık yanıyordu. Ben tavandaki ışığı yaktı. Şimdi onu daha iyi görebiliyordu. Zayıflamış gibiydi. Yine de her zamanki kadar güzeldi. Roger Fielding'le evlendikten sonra, ince, uzun vücudu biraz dolgunlaşmıştı. Şimdi ise evlenmeden önceki haline daha çok benziyordu.

"Bu evde içecek bir şey yok mu?"

"Kahve mi?"

"Elbette kahve değil. Daha güçlü bir şey istiyorum. Sert bir içki. Cin olabilir, belki votka, belki de viski. Mesela bir Scotch..."

"Sana kaliteli bir konyak verebilirim," dedi Ben.

"Otursana. Neden ayakta duruyorsun?"

Birkaç dakika sonra Ben elinde bir şişe konyak ve iki kristal bardak olduğu halde döndü. Genç kadın hâlâ oturmamıştı. Pencerenin önünde ayakta duruyordu. Genç adamın bakışlarını hissetmiş gibi, ani bir hareketle döndü.

Ben bardaklara konyak koydu. Genç kadın kendisininkini alırken, "Teşekkür ederim, Ben," diye mırıldandı. Bardağı hemen dudaklarına götürüp koca bir yudum aldı.

"İşte buna ihtiyacım vardı. Doğrusu, çok güzelmiş."

"Elbette," dedi Ben bir koltuğa yerleşirken. "Bu evde kalitesiz içki olmaz." Genç kadının oturmasını bekledi. "Söyle bakalım, Floransa'da ne yapıyorsun?"

Genç kadın onu hiç duymamış gibi, "Nerelerdeydin sen?" diye sordu. "Her yerde aradım seni."

"Üniversiteyi aradın mı?"

"Şey, hayır... Bizi orada tanıyan bir sürü insan var. Bu işe karışmalarını istemedim."

"Anlıyorum."

"Peki, neredeydin? Söylemeyecek misin?"

"O kadar önemli mi? Avustralya'daydım. Sonra Yeni Zelanda'ya geçtim. Konferans vermek için. Önceden beni arayıp."

"Görüşmemek için bahaneler yaratasın diye mi? Seni daha önce aradığımı gayet iyi biliyorsun, Ben."

"Doğrusunu istersen, seninle görüşmeyi reddettiğimi hiç hatırlamıyorum."

"Elbette, reddetmedin, ama bir türlü ulaşamadım sana."

Ben bakışlarına soğuk bir ifade vererek onu tepeden tırnağa süzdü. "Biliyorsun, yapmak zorunda olduğum işler var," dedi.

"Demek seni meşgul ediyorum."

"Lütfen bu anlamsız konuşmayı bırakalım, Cass. Floransa'ya neden geldin? Roger nerede? Seninle birlikte mi?"

"Hayır."

Bu sözü öyle bir tavırla söylemişti ki, Ben resmen irkildi.

"O halde alışveriş yapmak için gelmiş olmalısın," dedi kayıtsız bir tavırla.

"Hayır!"

'Şimdi söyleyecek,' diye içinden geçirdi genç adam. İçkisinden bir yudum alıp bekledi.

"Roger'ı terk ettim," dedi genç kadın, damdan düşercesine. "Sen sormadan hemen söyleyeyim, babam bu konuda henüz hiçbir şey bilmiyor."

Ben derin bir iç çekti. "Demek onu terk ettin."

"Evet."

"Peki, kendisi bunu biliyor mu?"

"Elbette biliyor. Ama şu anda benim burada olduğumu bilmiyor. Villa Regina'da kaldım. Orayı hatırlar mısın, bilmem. Roger benim Floransa'da olduğumu düşünse aklına ilk gelecek yer Exelsior ya da Savoy olur. Senin adresini de bilmiyor üstelik. Babama sormayı akıl eder mi, bilemiyorum."

"Babana neden söylemedin?"

Cass sinirli bir haraketle yerinden kalkıp pencereye doğru yürüdü. Sırtı genç adama dönük olduğu halde, "Nedenini gayet iyi biliyor olmalısın," diye mırıldandı. "Ondan ayrılmamı asla istemez. Böyle bir anlaşmazlıkta benim yanımda yer almaz. Biliyorsun, bu evliliğin yürümesini istiyordu. Neden yürümediğini asla anlamayacaktır."

Ben bardağı parmaklarının arasında kıracakmış gibi sıkmakta olduğunu fark etti. "Neden böyle şeyler düşündüğünü hiç anlamıyorum," diye söylendi. Huzur içinde çalışacağını düşünmüştü. Ama şimdi bunun bir hayal olabileceğini hissediyordu. Bu koşullarda, bütün dikkatini Ambriose Giotti'nin hayatı ve yaşadığı çağ üzerinde nasıl yoğunlaştırabilirdi? Yirminci yüzyılın sorunlarıyla boğuşurken bir on altıncı yüzyıl tarihçisinin hayatı ile ilgilenmesi mümkün muydu?

Cass dönüp ona baktı. Elindeki bardak boşalmıştı. Ben, genç kadının henüz yirmi iki yaşında olduğunu düşündü. Fakat şu haliyle daha da küçük gösteriyordu. Belki on sekiz. Hayır, Cass'i on sekiz yaşında kaçık bir kız gibi düşünmek istemiyordu.

"Şaşırdın mı?" diye sordu genç kadın. Ben yerinden kalkıp içkileri yeniledi.

"Bana biraz daha çok koyar mısın lütfen?"

"Bu gidişle şişenin dibini bulacağız. Roger senin işine karışmış olamaz. Buna asla inanmam."

"Neden?"

Bir an göz göze geldiler. O anda Ben, aralarında derin bir uçurumun açıldığını hissetti. Birbirlerine ulaşamıyorlardı sanki. Oysa vücutları çok yakındı. Genç adam Cass'in vücudundan yayılan o hoş ve insanı adeta büyüleyen parfüm kokusunu içine çekti.

"Çünkü... Roger'ı iyi tanırım. Başkalarının işine karışacak tipte biri değildir."

Cass gri gözlerini iri iri açarak dikkatle genç adamın gözlerinin içine baktı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Nasıl emin olabilirsin?"

"Lütfen gerçekçi ol, Cass. Roger anlaşılması zor biri değildir."

"Peki ya sana bir başkası var, dersem."

"Başkası mı? Yoksa birine mi âşık oldun?"

Genç kadın ayağını yerde öfkeyle vurarak, "Ben değil, Roger oldu!" diye bağırdı. "Metresi var. Son altı aydır kadınla düzenli olarak görüşüyor. Benim bildiğimi bilmiyor. Durumu anladığımı fark etmedi bile, düşünebiliyor musun? Önceleri aldırmadım. Bir şey olmamış gibi onunla yaşamaya devam ettim. Ama sonra, başaramayacağımı anladım. Çok yıpratıcı bir şey. Babam durumu anlamadan önce oradan uzaklaşmak zorundaydım."

Ben çok şaşırmıştı. Sadece şaşırmakla kalmamış içinde garip bir rahatlama duygusu hissetmişti. Demek

Cass'in bir başka erkekle ilişkisi yoktu
"Ne dediğimi duydun mu?"
"Şey... evet, evet, elbette duydum. Fakat anlama dığım bir şey var. Bu durumda ben ne yapabilirim. Yani beni bu kadar ısrarla aramanın nedeni ne olabilir? Yok sa sana babalık etmemi mi istiyorsun?"
"Senden mi?"
Ben genç kadının gözlerine dikkatle baktı. Cassand ra'nın şaşırmış gibi bir hali vardı. Yüzündeki şaşkınlık silinirken, dudaklarında belli belirsiz alaycı bir tebes süm gördü.
"Ah canım, seni asla bir baba olarak düşünmedim. Bunu gayet iyi biliyorsun, sanırım." Derin bir sessiz lik oldu. Genç adam onun bakışlarındaki ifadeyi çöz meye çalışıyordu.
"Buraya geldim, çünkü yanında olmak isteyebilece ğim tek kişi sendin. Gideceğim başka bir yer yok. Bu rada kalıp biraz kafamı dinlemek istiyorum. Yeni ka rarlar almam gerekiyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Hayatıma bir yön vermeliyim."
"Burada kalamazsın!"
Ben bu sözleri kendisini bile şaşırtan bir sertlikle söy lemişti. İçgüdüsel olarak bir aile kavgasının dışında ol mak istiyordu. Telaşla, "Burada kalamazsın, çünkü fazla oda yok, biliyorsun," dedi.
"Böyle diyeceğini biliyordum," dedi Cass. "Bura da kalmamı hiç istemedin zaten.'
"Cass..."
"Tamam, önemli değil. Burada kal, demeni bekle miyordum zaten. Gidip annenle konuşacağım. Yazın villada kalıp kalamayacağımı soracağım."
Ben iyice şaşırmıştı. "Ciddi misin?" diye sordu. An nesinin böyle bir öneriye nasıl tepki göstereceğini ga yet iyi tahmin edebiliyordu.
"Neden olmasın," dedi Cass. "O villada daha önce de kaldım. Daha önce orada hep birlikte de kaldık..."
"Ama şimdi her şey çok farklı," dedi Ben. Her ge-

yeni saniye biraz daha sinirleniyordu. Cass bir çocuk gibi burnunu çekti.

"Bütün bunları biliyorum Ben," dedi. "Hatırlatmana gerek yok. Ama aradan yıllar geçti. Aynı kişi değilim. Sophia'da çok değişmiş olmalı. O zamanlar beni suçlamakta belki haklıydı. Ama çok zaman geçti. Ona soramaz mısın? Eğer kabul etmezse, ne yaparım, bilemiyorum."

Bu sözleri öylesine büyük bir umutsuzluk içinde söylemişti ki, Ben sinirlerinin gerildiğini hissetti. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Sence ne demek istemiş olabilirim?" Sonra güldü. Elini sallayarak, "Merak etme," dedi. "Kendimi öldürecek değilim. Bilirsin böyle dramatik şeylerden hiç hoşlanmam. Ölürsem de vicdan azabı duymana gerek olmaz. Aslında, bana yardım edeceğini düşünmüştüm. Sen, sen benim ağabeyim değil misin? Başıma bir şey geldiği zaman hep böyle söylerdin."

Ben dişlerinin arasından, "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Belki bir şeyler yapabilirim. En azından, annemle konuşabilirim. Ama sakın umuda kapılma. Sana hiçbir konuda söz vermiyorum."

"Tamam," dedi genç kadın sevinçle. "Oh, Ben, sonunda razı olacağını biliyordum. Hayatım sana bağlı."

Ben derin bir iç çekti. Daha buraya ayak basalı bir saat bile olmamıştı. Buna rağmen Cass, inceden inceye hesapladığı ve kurduğu hayatına bir anda nüfuz etmiş ve her şeyi altüst etmekten geri durmamıştı. İnsanın kendisini güven içinde sanması ne büyük bir yanılgıydı aslında. Bu evde rahat edeceğini, dilediği gibi çalışabileceğini sanmıştı. Kendisini akademik bir hayatın kalın duvarlarının gerisinde son derece rahat hissediyordu. Oysa şimdi ne kadar yanıldığını anlıyordu.

"Bir şeyler yedin mi?" diye sordu Cass.

"Yemek mi?"

"Merak etme hemen bir şeyler hazırlarım," dedi genç kadın. Üzerindeki ceketi çıkardı. İçinde ince omuz ke

miklerini belirginleştiren krem rengi, ipek bir bluz vardı. Sutyensiz olduğu ilk bakışta belli oluyordu. Gerçekten de zayıflamıştı. 'Bu kıza ne oldu?' diye geçirdi içinden genç adam.

"Şey... sen geldiğinde banyoya girmek üzereydim," diye mırıldandı. "Buzdolabı boş. Yeni geldiğim için, bir şey alamadım."

Cass bir an düşünüp, "Şu köşede küçük bir dükkân olacak," dedi. "Pizza falan satıyor... Görmemiş olamazsın. Bu saatte açık mıdır acaba?'

"Orayı nereden biliyorsun?"

"Dün öğleden sonra keşfettim. Onlara seni görüp görmediklerini sordum."

"Eee?"

"Görmedik, dediler. Bundan hoşlanmayacağını biliyordum. Ama dedim ya, çok umutsuzdum. Umutsuzluk insana her şeyi yaptırır. Hâlâ açık mıdır?"

"Olabilir."

"İyi. O halde gidip yiyecek bir şeyler alayım. Sen duşunu alabilirsin. Bu arada bir şeyler hazırlarım. Kabul mü?"

Ben bir an ne yapacağını bilemedi. Aklından garip şeyler geçiyordu. İtalya'da turizm mevsimiydi ve sokaklar çok kalabalıktı. Birileri Cass'i görebilir ve babasına veya Roger'a haber verebilirdi.

"Az önce, babam durumu anlamadan gitmek zorundaydım, gibi bir şey söyledin," dedi. "Açıklar mısın, lütfen."

"Nedenini gayet iyi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Babam sana söylemiş olmalı."

"Neyi?" dedi Ben sabırsızlıkla. "Şunu unutmamalısın ki, bana fazla güvenmez."

"Biliyorum, ama yine de..."

"Bak Cass, ne olduğunu ya açık açık söylersin, ya da..."

"Peki, dinle o zaman. Babam Roger'la konuştu."

"Tehdit mi etti yoksa?"

"Onun gibi bir şey. Roger'ı benimle kalması için ikna etti. Ama ben, istemedim. Nasıl isteyebilirdim ki? Babam istediği an onun şirketini mahvedebilirdi. Evliliğimiz bu yüzden devam edecekti, düşünebiliyor musun? Bunu öğrendiğim an neler hissettim, bilemezsin."

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı Ben. Onu yavaşça kollarının arasına aldı. Genç kadının vücudu titriyordu. Eğilip baktığında yanaklarının ıslanmış olduğunu gördü.

"Lütfen ağlama," dedi. "Kimse seni o adama dönmen için zorlayamaz artık. Ben burada olduğum sürece."

"Oh Ben," diye hıçkırdı genç kadın. "Sen olmasaydın ne yapardım, bilemiyorum."

"Artık bunları bırakalım. Az önce sözünü ettiğin yer de bu saatte kesinlikle açıktır. Sen mi gidersin, yoksa ben mi gideyim."

"Ben giderim. Peynirli mozzarella alacağım, tamam mı?"

Ben güldü. "Tamam," dedi. "Paran var mı?"

"Elbette. Bu gecelik ben ısmarlıyorum. Beni Villa Regina'ya geri göndermeyeceksin, değil mi?"

Ben, 'Keşke bunu yapabilsem,' diye geçirdi içinden.

Derin bir soluk alıp, "Hayır," dedi. "Burada kalabilirsin. Fakat anneme şimdilik bir şey söylememeni tavsiye ediyorum. Seni anlamayabilir."

Bölüm İki

Cass yattığı yerde dönüp duruyordu. Ben ona kendi yatağını vermişti. Bu yüzden biraz vicdan azabı çekiyordu. Zavallı Ben uzun bir yolculuktan yeni dönmüştu. Bu yüzden çok yorgun olmalıydı. Oysa aynı şey kendisi için geçerli değildi. Günlerdir bir otel odasında saklanmış, Ben'in dönüşünü beklemişti. Aslında Üniversite'ye gitseydi, onun nerede olduğunu ve ne zaman döneceğini rahatlıkla öğrenebilirdi. Ama bunu yapmayı özellikle istememişti. Oradaki insanların dedikodularından çekiniyordu. Böyle şeyler sadece kendisini değil, Ben'i de çok zor duruma düşürebilirdi. Aynı nedenle Mrs. Cipriani'ye de yaklaşmak istememişti. Kadın kim bilir neler düşünecekti?

Son anda havaalanına doğru yol alırken, içgüdüsel olarak son bir kez daha eve bakmaya karar vermişti. Ben'in döndüğü sanki içine doğmuştu. Evin ışıklarının yandığını görünce bir sevinç çığlığı atmamak için eliyle ağzını kapamıştı. Mrs. Cipriani'nin bu saate kadar evde kalmayacağını gayet iyi biliyordu.

İçini çekti. Ben'i bulabilmesi şahane bir olaydı. Roger'la evlendikten sonra Ben'i doğru dürüst görememişti. Nedense Londra'ya pek az geliyor ve onlara uğramıyordu. Bütün bu süre içinde onu çok özlemişti. Calvado'da geçirdikleri o korkunç yazdan sonra her şey değişmişti.

Yattığı yerde pencereye doğru döndü. Tül perdenin içinden odayda gümüşsü ay ışığı doluyordu. 'Keşke zamanı geri çevirmek mümkün olabilseydi,' diye geçirdi içinden.

İlk gençlik çağında Ben, Eaton Chare'deki eve sık sık gelirdi. Cass'in babası Guido, Ben'in annesinden boşanıp başkasıyla evlendikten sonra Sophia ile Guido arasında başlayan ve bir kan davasını andıran o şiddetli anlaşmazlık bile Ben'i evden uzaklaştırmaya yet-

memişti. O sıralar Londra'da üniversiteye devam ediyordu. Cass'ın babası Ben'in okulu bittikten sonra Londra'da yaşayacağını umuyordu. Çünkü, Scorcese Gemicilik imparatorluğunun merkezi Londra'daydı ve Guido doğal olarak Ben'in günün birinde işin başına geçeceğini düşünüyordu.

Fakat umutları boşa çıkmıştı. Ben öğretmenlik yapmaya karar vermişti. Cass o sırada babası ile Ben arasında sürüp giden kavgaları gayet iyi hatırlıyordu. O sıralarda Cass bütün bunları derinliğine kavrayamayacak kadar küçüktü. Ama yine de Ben hayatlarından uzaklaşıp gidecek diye korkuyordu.

Korktuğu şey başına gelmemişti. Ben Londra'da kalmış, Ortaçağ tarihi konusunda doktora yapmıştı. O sıralarda Cass daha on iki yaşındaydı. Daha sonra Ben annesinin ricalarını kıramayarak, onun yanına Floransa'ya gidip üniversitede çalışmaya başlamıştı. Yine de uzun tatilleri birlikte geçiriyorlardı.

Ben onu İtalya'ya tatili annesi ile birlikte geçirmesi için çağırdığında Cass on dört yaşındaydı. Sophia Scorcese'in villası Cenova'nın güneyinde, Liguria kıyılarında küçük ve şirin bir yer olan Calvado'daydı. Çok güzel bir tatil geçirmişlerdi. Sonra Cassandra her yıl tatilini orada geçirmeye başladı. Belki de babası onun ileride Ben'i şirkete girmesi için ikna edebileceğini düşünüyor ve bu yüzden ses çıkarmıyordu. Sebep ne olursa olsun genç kız oraya gittiği için memnundu. Üstelik Diana Scorcese aile sorunları arasında yer almıyordu artık.

Cass annesinin hazırladığı o gösterişli partileri çok iyi hatırlıyordu. Annesi çok güzel bir kadındı, ilk görüşte âşık olunacak kadar güzel. Ancak Cass biraz daha büyüdüğünde, Guido'nun Sophia ile evliliğinin Diana ile karşılaşmadan çok önce sona erdiğini öğrenecekti. Babası, Toscana'nın küçük bir köyünden gelen o İtalyan kadınla hamile olduğu için evlenmek zorunda kalmıştı. Sophia sosyal bir kadın değildi. Asla İtal-

ya'dan ayrılmak istememişti. Ve Guido iş merkezini Cenova'dan Londra'ya taşıdığında evlilikleri kendiliğinden sona ermişti.

Oğlu eski kocasının ikinci evliliğinden olan kızıyla bu kadar yakın ilgilendiği için Sophia belki biraz huzursuzdu. Gerçi Cass küçük bir kız çocuğuydu o zamanlar, ama yine de onu kendi evinde görmek Sophia'ya hiç istemediği bir sürü şeyi hatırlatıyor olmalıydı. En önemlisi Cass, Guido'yu dini inançlarını bir yana itmeye ve ilk karısını boşamaya zorlayan bir kadının kızıydı.

Cass oraya ilk gittiği zamanlar Sophia'nın belli belirsiz tedirgin olduğunu hissetmişti. Fakat bu durum daha sonra yerini mutlu bir beraberliğe bırakmıştı. Sophia biricik oğlunun Cass'le birlikte olmaktan hoşlandığını anlayacak kadar zeki bir kadındı. Ayrıca Cass'in varlığı, onu da oğluna yaklaştırıyordu. Ben kız kardeşi ile birlikte olmaktan mutluluk duyduğu sürece mesele yoktu.

O korkunç yaza kadar her şey yolunda gitmişti. Cass yüzünü yastığa gömdü. O günleri ne zaman hatırlasa midesine kramplar giriyordu. Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Ben'e nasıl olmuştu da bu kadar yaklaşabilmiş, onun kim olduğunu tamamen unutabilmişti? İnanılır gibi değildi. Ama işte şimdi, yine onun yanındaydı. Birden kendisini anlayabilecek tek kişinin Ben olduğunu hissetmiş ve hemen ona koşmuştu.

Ben'i düşünmemeliydi. Hayır, bunu yapmamalıydı. Kendi sorunlarıyla ilgilenmeliydi. Bu sorunların başında Roger ve onunla olan sorunlu evliliği geliyordu.

Keşke bu adamla evlenmeseydi. Calvado'da olanlar yüzünden apar topar Bermuda'ya gitmeseydi, belki o anda hayatında Roger diye biri olmayacaktı. Onunla daha önce sadece bir kez Londra'da karşılaşmıştı. Babasının yanında çalışan mavi gözlü ve istikbali parlak gençlerden biriydi. Belki de Villa'ya patronun kızına daha yakın olma umuduyla gelmişti, kim bilir?

Annesi İtalya'dan ani dönüşü hakkında ona tek bir soru bile sormamıştı. Belki tatsız bir şeyler olduğunu sezmiş, belki de her zamanki kayıtsızlığıyla, ilgilenmek istememişti.

Roger ona gökten yere inmiş bir tanrıça gibi davranıyordu. Bu yakın ilgi Cass'in hoşuna gitmişti. Özellikle Ben'in gösterdiği ilgisizlikten sonra. Roger'la birlikteyken kendisini başka biri, muhteşem bir kadın olarak hissetmeye başlamıştı.

Fakat sonra olaylar hızla gelişmişti. Bir gece kumsalda sabahlara dek süren bir partiden sonra sevişmişlerdi. Hemen ertesi gün Roger ona evlenme teklif etmiş ve Cass bir an bile duraksamadan kabul etmişti. Hayatının en büyük aptallığını yaptığını nereden bilecekti?

Babası, haberi alınca doğal olarak çok sevinmişti. Oğlu onun gösterdiği yoldan yürümeyi reddetmişti. Şimdi hayallerini damadı ile gerçekleştirebilecekti. İlk başlarda her şey yolundaydı. Cass tam bir ev kadını, ideal bir eş gibi davranmaya çalışıyordu. Ama gerçek böyle değildi. Dış görünüşün gerisinde ilişkileri gittikçe monotonlaşmaya, hatta can sıkıcı bir hal almaya başlamıştı. Üstelik Cass bir türlü hamile kalamıyor ve babasını sürekli düş kırıklığına uğratıyordu. Yapayalnızdı. Öylesine yalnızdı ki, başı sıkıştığında gidebileceği tek bir kimsesi bile yoktu. Belki bu yüzden Ben'e koşup gelmiş, sorunlarını ancak ona anlatabileceğini sezmişti. Annesine gidemezdi. Onun kendi hayatı vardı. Babası ise bütün bu olup bitenleri asla anlamak istemeyecekti.

Ben'i son anda bulabilmek büyük şanstı doğrusu. Bir ara tam bir umutsuzluğa kapılmıştı. Genç adamın ta Avustralya'da olduğunu öğrenseydi, umutsuzluğu daha da büyüyecekti kuşkusuz. Onun Roma'ya ya da Cenova'ya kısa bir seyahat yaptığını düşünmüştü. Beklemekten başka çaresi yoktu. Onunla mutlaka konuşmak, yanında olmak, varlığını hissetmek istiyordu.

Karşı konulmaz bir arzuydu bu. Neyse ki, sonunda başarmıştı. Zavallı Ben, onu görünce nasıl da şaşırmıştı. Ama yine de onun kalmasına izin vermişti. Başka türlü davranması mümkün değildi zaten.

Ertesi sabah taze kahve kokusuyla uyandı. Odanın içi gün ışığıyla aydınlanmıştı Birden kendisini yuvasında hissetti. Uzun zamandır böyle bir duygu yaşamamıştı. Doğrulup yatağın içinde oturdu. Yatağa girmeden önce kafası öyle meşguldü ki, çantasından çıkardığı ipek geceliğe elini bile sürmeden yatağın ayak ucuna bırakıvermiş ve çıplak yatmıştı.

Sırtını bir yastığa dayayıp odanın içini incelemeye koyuldu. Her şey eskisi gibiydi. Bu evde en son dört yıl önce yatmıştı. Yuvaya dönüş gibi bir şeydi bu. Öyle bir duyguydu ki, Ben'in bile anlaması çok zordu. Yataktan çıkıp giyindi. Pencereden dışarı bir göz attı. Sonra odadan çıktı.

Ben'in mutfakta olduğunu biliyordu. Üzerinde belden kuşaklı kahverengi bir ropdöşambr vardı. Geceyi salondaki divanın üzerinde geçirmiş olmalıydı. Belki de çalışma odasında yatmıştı. Uyuyabilmiş miydi acaba? Yüzünde dinlenmiş bir ifade vardı.

Cass çok rahat bir tavırla ona yaklaştı. "Günaydın," dedi. "Ne güzel bir gün, değil mi?"

Gerçekten çok güzel bir gündü. Ben mutfak pencerelerini ardına kadar açmıştı. İçerisi güneş ışığı doluydu. Hafif bir rüzgâr evin içine çiçek kokuları taşıyordu. O saatte sokaklar turist dolu olurdu. Fakat Floransa'nın bu kesiminde yosun tutmuş duvarlarla birbirinden ayrılan evler öyle sakindi ki, çevreye neredeyse bir kır görüntüsü hâkimdi. Ben bir zamanlar genç kadına Floransa'yı gezdirmiş, müzeleri, tarihi eserleri ve bu kente özgü olan bütün güzellikleri göstermişti.

"İyi uyudun mu?" diye sordu genç adam. Ona bir fincan kahve uzattı.

"Elbette," dedi Cass, gülümseyerek. "Ya sen? Sa-

londaki o daracık divanda rahat ettiğini pek sanmam. Üstelik çok da yorgun olmalısın."

Genç adam kendi fincanına ikinci kez kahve doldururken, "Rahatsız yataklarda uyumaya alışığım," diye mırıldandı. "Dün gece neler düşündün bakalım?"

"İtalya hakkında mı? Her zamanki gibi. Yani çok özel bir şey düşünmedim. Bilirsin, bu ülkeyi, özellikle de bu kenti çok severim."

"Dün gece konuştuklarımız hakkında ne düşündüğünü soruyorum. Fikrini değiştirmiş olabilirsin."

"Tam bir haftadır buradayım, Ben. İnsanın fikrini değiştirmesi için yeterli bir süre. Neden dün geceye kadar bekleyeyim?"

Ben omuzlarını silkti. "Doğru," dedi. "Ama dün gece son kez geldiğinde beni bulamasaydın, çoktan dönmüş olacaktın."

Cass derin bir iç çekti. "Yani burada kalmamam mı gerekiyor?"

"Böyle bir şey söyledim mi?"

"Açıkça söylemeni beklemiyorum." Cass az önce oturduğu yerden kalkıp pencereye doğru yürüdü. Kollarını göğsünde kavuşturup aşağıya, taş avluya baktı. Kafasının içi karmakarışıktı. "Seni gayet iyi anlıyorum," diye mırıldandı. "Sorumluluk yüklenmek istemiyorsun. Nasıl istersen, Ben. Kendim için değişik bir şeyler ayarlayabilirim. Ama şunu unutma, Roger'a bir daha asla dönmeyeceğim..."

"Senden böyle bir şey isteyemem." Ben mutfağın içinde sinirli sinirli dolaşmaya başlamıştı. "Duygusal davranıyorsun," dedi öfkesini bastırmaya çalışarak. "Bu yüzden çok acele ve isabetsiz kararlar veriyor, herkesi şaşkına çeviriyorsun. Beni suçlamaya hakkın yok. Sadece neler olduğunu, ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum. Aile tarafından evliliğinizi bozmakla suçlanmak istemem."

Cass sert bir hareketle ona döndü.

"Babam seni asla suçlayamaz!"

"Suçlayabilir... Babam ya da, her kimse! Benim yaptıklarımı, hayat tarzımı asla onaylamamıştır, bunu gayet iyi biliyorsun." Derin bir soluk aldı. Sakin olmaya çalışıyor, ama başaramıyor gibiydi. "İzin verirsen, şimdi gidip bir duş almak ve sonra giyinmek istiyorum," dedi. "Bir an önce yola çıkmalıyım. Calvado'ya gidip, Victor Amorini'yi göreceğim. Sonra da annemi..."

Cass ellerini çırptı. "Calvado!" diye bağırdı sevinçle. "Ah, villayı ve denizi yeniden görmek benim için müthiş bir olay. Deniz hâlâ o kadar mavi mi?"

"Evet, tabii," diye mırıldandı Ben. Kapıda bir an durdu. "Kıyıya benimle birlikte gelmesen daha iyi olur," dedi zorlanarak. "En azından bugün. İstersen, başka zaman birlikte gideriz."

"Anlıyorum," diye karşılık verdi Cass. "Annenin artık beni o eve kabul etmeyeceğini düşünüyorsun."

"Bak canım, onu ikna etmenin biraz zaman alacağını sana dün gece söylemiştim. Bana biraz fırsat vermelisin. Seninle hemen bugün gidersem tepkisi farklı olur. En azından kollarını açıp seni bağrına basmaz. Onu biraz hazırlamalıyım. Durumu açıklamalıyım en azından."

Cass başını eğdi. "Pekâlâ," diye mırıldandı.

"Bana inanıyorsun, değil mi? Bak Cass, dün gece de söylediğim gibi, seni asla İngiltere'ye dönmen için zorlayamam. Buna hakkım yok. Bu yüzden bana biraz zaman vermek zorundasın. Senden istediğim tek şey bu."

"Ama onu telefonla da arayabilirsin."

"Gidip görsem daha iyi olur. Biliyorsun, son iki aydır uzaklardaydım. Üstelik yola çıkmadan önce de onu ziyaret edemedim. Vaktim olmadı. Ziyaret etmezsem çok üzülür."

Cass bir an düşündü. Sonra başını sallayarak, "Evet," dedi. "Haklısın. Peki bu arada ben ne yapacağım?"

"Burada kalabilirsin. Yarın dönerim. Aslında sabah

gidip akşam da dönebilirim, ama geceyi orada geçirmezsem üzülür."

"Yaa?"

Cass o anda, Ben'in annesini kıskandığını hissetti. Şanslı kadındı. Sophia daima oğlunun kendisiyle ilgilenmesini sağlayabilmişti. Onun hayatına sürekli karışırdı. Bu konuda Ben'in ne düşündüğünü bilmiyordu, ama hiç kuşkusuz, o da bu durumun farkındaydı.

Genç adam mutfaktan çıktığında Cass bir sandalyeye oturup kahvesini yudumlamaya başladı. Ben'in annesini düşünüyordu. Son dört yıldır onu bir kez olsun görmemişti. Oysa iki yıldır Ben'i seyrek de olsa görebilmişti. Sophia Scorcese, Calvado'daki evin dışına hemen hemen hiç çıkmazdı. Oldukça ciddi, hatta asık yüzlü bir kadındı. Mizah duygusu yoktu onda. Ben olmasa yaşamasının bir anlamı olmayacaktı sanki. Hiç kuşkusuz, oğlunu çok seviyordu. Ben'in babasına bir zamanlar büyük bir aşkla bağlanmıştı. Oğluna düşkünlüğü belki bununla ilgiliydi.

Cass, babası ile Ben'in annesini asla bir arada görmemişti. Aslında oldukça kalabalık bir aile söz konusuydu. Ben'in bir sürü teyzesi, dayısı, yengesi vardı. Cass bu kalabalık akraba grubunu da bir arada görmemişti. Hiçbirini doğru dürüst tanımazdı. Kendi annesi ve onun akrabaları, İtalyanlar'dan oluşan bu akrabalar grubunu biraz küçümsüyordu galiba.

Mutfaktan çıkıp evin içinde dolaşmaya başladı. İçinde büyük bir huzursuzluk vardı. O günü nasıl geçireceğini düşünüyordu. Evi temizleyebilirdi. Büyük bir temizlik stresten arınmasına yol açabilirdi. Ama Ben'in evini temizlemek fikri hiç de cazip değildi. Alışveriş yapabilirdi. Buzdolabını ağzına kadar yiyecekler, çeşitli meyvelerle doldurabilirdi. Burası İtalya'ydı. Her şeyin tazesini bulmak mümkündü. Bu arada Mrs. Cipriani hiç ummadığı bir anda çıkıp gelebilir ve işine burnunu soktuğu için bir hayli bozulabilirdi. Kendi kendine gülümsedi genç kadın. Bu evde kendisini biraz yabancı

hissediyordu.

Yatak odasına doğru yürüdü. Tam içeri gireceği sırada Ben banyodan çıktı. Üzerinde sadece büyükçe bir havlu vardı.

"Git buradan," dedi sert bir tavırla. Bir an durup birbirlerine baktılar. Cass'in yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. Bu kadar sert bir tepki beklemiyordu doğrusu.

"Peki peki," dedi. "Gidiyorum işte."

Salona geçti. Sinirleri altüst olmuştu. 'Ben burada kalmamı istemiyor,' diye geçirdi içinden. İtalya'ya geldiği için belki kendisi de pişman olacaktı. Londra'da kalıp babasıyla karşılacak cesareti gösterememişti. Hayatı sanki bir dizi yanlış anlamanın üzerine kurulmuştu. Roger'la arasında asla gerçek bir evlilik olmamıştı. Ama bunu babası nereden bilecekti ki... Zavallı yaşlı adam, bütün bu süre içinde özlemle bir torun bekleyip durmuştu. İmparatorluğunu bırakacağı bir veliaht istiyordu. Tek derdi buydu.

Ben'in varlığını arkasında hissedince döndü. Yanılmamıştı.

"Özür dilerim..." diye söze başladı.

"Seni korkutmadım ya," dedi genç adam, onun sözünü keserek.

Cass gülümsedi. "Hayır," diye mırıldandı. "Benim hatamdı. Evde yalnız olmadığımı bir an için unutuverdim."

Saçları hâlâ ıslaktı. Cass onun ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştu. Unutmuş muydu gerçekten? Hayır, bunu söylemek zordu. Neden evlenmemişti acaba? Çevresinde çok kadın olmalıydı. Eskiden de öyleydi. Cass onları kıskanırdı. Sophia ise devamlı çöpçatanlık yapardı. Ama nedense çabaları başarılı olamamıştı.

Genç kadın kafasının içinde alarm zillerinin çalmaya başladığını hissetti. Bu tür şeyler düşünmemeliydi. Bu koşullarda çok tehlikeli olabilirdi. Her şey geçmişte kalmış, derin bir anılar denizinin dibini boylamıştı.

Bu yüzden, Ben'in bir zamanlar kendisinin nasıl aptal bir küçük kız olduğunu hatırlamasının hiç anlamı yoktu. Artık küçük bir kız çocuğu değil, olgun bir kadındı. Dört yıl evli kalmış ve bir sürü şey yaşamıştı. Ben ona zor durumdayken yardımcı olabilirdi, ama ondan, bunun ötesinde bir şey beklememeliydi.

Bu arada genç adam evrak çantasını açmış, içindekileri gözden geçiriyordu.

"Ne zaman çıkıyorsun?" diye sordu.

"Hemen. Saat dokuz buçuktan önce Üniversiteye uğramalıyım. Oradaki işimi hemen bitirip Amorini'yle buluşacağım. Kendisine söz verdim."

"Anlıyorum," diye mırıldandı genç kadın. Kollarını göğsünde kavuşturmuş dalgın dalgın onu seyrediyordu. "Ne kadar çabuk gidersen o kadar çabuk dönersin."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum," dedi genç adam. Başını kaldırıp ona baktı.

Cass derin bir soluk aldı. "Sana iyi şanslar dilemeli miyim?" dedi gülümseyerek.

"Hayır... Hoşçakal demek yeterli."

Genç adam çantasını alıp kapıya doğru yürüdü. Aklına bir şey gelmiş gibi durdu.

"Yarın öğle saatlerinde gelirim. Senin için uygun mu?"

Cass onu biraz kızdırmaya karar verdi.

"Hayır, dersem ne yapacaksın?"

Ben gözlerini kısarak dikkatle baktı ona.

"Bak Cass..."

"Tamam tamam," dedi genç kadın gülerek. "Sadece biraz dalga geçmek istemiştim."

Ben gülümsedi. "Anlaşıldı," dedi. "Eğer beni aramak istersen telefon edebilirsin. Paran var mı?"

"Biliyorsun, her zaman sahip olduğum tek şey paradır. Arabayı yavaş sür, olur mu. Hâlâ o dehşet verici spor arabayı mı kullanıyorsun."

"Porche'ye haksızlık ediyorsun. Evet, hâlâ onu kul

lanıyorum ve her zamanki kadar sürat yapıyorum. Hızlı arabalardan hâlâ korkuyor musun yoksa?"

Genç kadın başını sallayarak gülümsedi. "Evet," dedi. "korktuğum tek şey."

"Umarım öyledir," diye mırıldandı genç adam. Dış kapıyı açıp çıktı, hızlı adımlarla merdivenleri indi.

Bölüm Üç

Floransa büyük bir kent değildi, fakat araba kullanan biri için bazı can sıkıcı özellikleri vardı. Şeritler çok dardı, trafik çok sıkışık, yayalar ise genellikle dikkatsizdi. Bu yüzden ikide bir fren yapmak gerekiyordu.

Ben her şeye rağmen bu kenti seviyordu. Hem tarihi hem de modern bir görünüşü vardı. İnsan, bir yanda yirminci yüzyılın son yeniliklerini, öte yanda Dante'nin yaşadığı çağı yan yana görebiliyordu.

Ponte Vecchio'nun önünden geçip, kentin kuzeybatı çıkışına doğru hızlandı. Bu arabaya alalı beş yıl olmuştu. Porche onun bir parçası gibiydi artık. Avustralya'da en çok onu özlemişti. Arabaya birlikte ilk kez bindiklerinde Cass'in nasıl dehşete kapıldığını hatırladı. Ana yola çıkıp bir anda iki yüz kilometre hıza ulaşmışlardı. Cass ona yavaşlaması için yalvarıyor, kolunu bütün gücüyle sıkıyordu. Ben aldırmamıştı. Kahkahalar atıyor, arabayı adeta şahlandırıyordu. Bir ara gözü genç kızı yüzüne ilişmiş ve onun bembeyaz olduğunu, titrediğini görmüştü. Bunun üzerine hemen arabayı durdurup özür dilemiş, onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Zavalla Cass o anda kelimenin tam anlamıyla dehşet içindeydi. Arabayı terk etmiş, oto yolda yürümeye başlamıştı. Ben ona ricalar etmiş, yalvarmış, bir daha hız yapmayacağına söz vermiş ve güç bela tekrar arabaya binmeye razı etmişti. Cass yanına oturduğunda eve kadar arabayı çok yavaş sürmüştü Ben. Fakat genç kız kıpkırmızı bir yüzle hiç konuşmadan oturmuş, tek kelime etmemişti.

Her zamanki gibi bu küskünlük de çok sürmemişti. Cass kimseye uzun süre dargın kalamazdı zaten. Fakat Porsche onun için hep bir kâbus olmuştu. Bu yüzden Ben, ne zaman birlikte yolculuk etseler hız limitlerini aşmamaya özen göstermişti.

Şimdi bütün bunları hoş bir anı gibi hatırlıyordu Ben.

Kaşlarını çattı. Aslında düşünülmesi gereken çok önemli bir sorunla yüz yüzeydi. Cass'in o yazı Villa Andrea'da geçirmesini sağlamak çok zor olabilirdi. Annesi son dört yıldır Cass'in adını bile ağzına almamıştı. Zavallı kızın başı sıkıştığı an Ben'e koşup gelmesi masumiyetinin bir kanıtı değil miydi?

Öyleydi, kuşkusuz. Ama bunu Sophia'ya anlatmak hiç de kolay değildi. Sophia, kendinden genç bir kadın uğruna onu terk eden erkekten hâlâ ölesiye nefret ediyordu. Dört yıldır Guido ile ayrı olmaları Sophia için hiç de önemli değildi. Onu hâlâ kocası olarak görüyordu. Dini duyguları güçlü bir kadındı. Ve boşanmayı önlemek için dişiyle, tırnağıyla savaşmaktan da geri durmamıştı.

Lucca'ya doğru trafik sıklaştı. Ben arabanın hızını biraz azalttı. Keşke annesi Guido'ya böylesine büyük bir aşkla bağlanmış olmasaydı. Ne yazık ki, bu aşk karşılıklı değildi. Guido onunla hamile olduğu için evlenmişti. Belki bir skandaldan çekinmişti. Sophia onun ikinci karısını kıskanmıştı. Diana genç ve güzel bir kadındı. Kentli kadınların bütün inceliklerini taşıyordu. Üstelik birlikte olduktan on ay sonra Guido'ya bir çocuk vermişti. Oysa resmen evli bile değildiler. Sophia, Cass'i asla sevmemişti. Ne de olsa onu o kadının kızı olarak görüyordu. Sophia'nın gözünde Cass gayrimeşru bir çocuktu.

'Her neyse', diye düşündü Ben. Sophia'yı iki ay boyunca Cass'i misafir etmeye ikna etmesi hiç de kolay olmayacaktı. Üstelik Cass kocasını terk etmiş bir kadındı. Ve Sophia'nın gözünde bu, Tanrı'ya karşı işlenmiş en büyük günahtı.

Kafası bütün bunlarla öylesine meşguldü ki, üniversite yoluna sapmayı umuttu. Arabanın hızını arttırdı. Öğle saatlerinde bir yerlerde durup bir şeyler yiyebilirdi, ama vakit kaybetmek istemiyordu. Yıllar önce, hızla araba sürerken çok iyi düşünebildiğini fark etmişti.

Calvado, Sestri'nin kuzeyine düşüyordu. Sestri, Por-

to Camagio Körfezi'ne tepeden bakan küçük bir balıkçı koyu idi. Son yıllarda eski ıssızlığını kaybetmiş, yatçıların uğrak yeri olmuştu. Çok güzel bir yerdi. Denize inen dar yollar marinaya açılıyordu. Marinanın ilerisinde oldukça hareketli küçük bir liman vardı. On sekizinci yüzyılın Cenovalı zenginlerinin yaptırdıkları evler şimdi lüks otellere dönüşmüştü.

Ben köyün içinden hızla geçip sahil yoluna çıktı. Hava gerçekten çok güzel, deniz masmavi ve berraktı. Kumsal boyunca uzanan yolda ilerlerken yine geçmiş günleri düşündü. Cass'le bu kumsaldan denize girerlerdi. Yıllar önce... Calvado'ya yazın belli zamanlarında tatillerini geçirmek için çok sayıda insan gelirdi. Yine de, gerek doğa gerekse bütün çevre korunabilmişti.

Ben yazları orada geçirmekten mutluydu. Bir de annesinin onu evlendirmek için yaptığı telkinler olmasaydı. Oğlunun usulüne ve geleneklere uygun bir evlilik yapmasını istiyordu Sophia. Bununla birlikte, Ben annesinin seçeceği kızı asla beğenmeyeceğini gayet iyi biliyordu. Sophia'nın zaman zaman oğlunu evlendirmek için hiç olmayacak kızlar bulduğu da olmuştu. Daha çok, yakın arkadaşlarının, yaşı biraz geçkince, dini bütün kızlarıydı bunlar. Ben kendi kendine gülümsedi. Durumu iyi idare etmişti doğrusu.

Villa Andrea, körfezin üzerinde, kayalıklara inşa edilmişti. Sophia, Guido Scoreese'den ayrıldıktan hemen sonra oraya taşınmıştı.

Villanın hemen arkasında zeytin ağaçlarından oluşan küçük bir koru vardı. Ben, bahçesi çiçeklerle dolu öteki villaların önünden hızla geçti. Ve işte, Villa Andrea'nın yasemin sarmaşıklarıyla süslü duvarları karşısındaydı.

Ben arabayı portakal ağaçlarının gölgesine park etti. Bu ağaçlar villayı zaman zaman sertleşen kuzey rüzgârından korumak için dikilmişti. Alpler'den gelen bu rüzgâr bazen çok serin olurdu. Tatilcilerin yaz sıcaklarında bu bölgeyi tercih etmelerinin bir sebebi de buy-

du.

Ben arkadaki çantasını aldı, kapıyı açıp çıktı. Derin bir nefes aldı önce. Kapıyı çarparak kapadığında sessizliği fark etti. Ağustos böceklerinin sesi uzaktan uzağa yankılanıyordu. Deniz camgöbeği renginde ufka kadar uzanıp gidiyor, tatlı bir rüzgâr portakal ağaçlarının dallarını okşuyordu.

'Yeryüzünde daha güzel bir yer olamaz,' diye içinden geçirdi Ben. Bir an kendisini bütün dünyadan, akla gelebilecek her türlü sorundan soyutlanmış hissetti.

"Benvenuto!"

Annesinin sesiydi bu. Genç adam döndü. Sophia ScOrcese az ilerde ayakta durmuş ona gülümsüyordu. Ben geçmişi yeniden yaşıyormuş gibi oldu. Çok küçükken annesi onu yemeğe bu sözle çağırırdı. Melodik ve yumuşak bir sesi vardı o zamanlar.

"*Mammo.*" diye karşılık verdi genç adam. Ona doğru hızlı adımlarla yürüdü. Kucaklaştılar.

Sophia onun yüzünü avuçlarının arasına alıp dikkatle gözlerinin içine baktı. Sanki oğlunun yüzünde bir şeylerin değişip değişmediğini görmek istiyordu. Ben belli belirsiz bir tedirginliğe kapıldığını hissetti. Bunun garip bir düşünce olduğunu biliyordu, ama nedense o an, annesinin geliş sebebini anladığını sandı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Sophia. İtalyanca'yı daima Toscana şivesiyle konuşurdu.

"Avustralya ve Yeni Zelanda'ya yaptığın bu iş gezisi senin için çok yorucu oldu galiba." Tıpkı Ben'inki gibi koyu renk olan gözleri buğulanmıştı.

"Yoksa bir kadın mı seni böyle yordu?"

Ben derin bir soluk alıp gülümsemeye çalıştı.

"Anne, biliyorsun, bu tür geziler hep yorucu olur." Onu yatıştırmak ister gibi koluyla omuzlarını sardı. "Eve dönmek çok güzel bir şey. Bir süre dinlenmek istiyorum."

Sophia gözlerini iri iri açarak oğlunun yüzüne baktı. "Kalacak mısın?"

Ben pot kırdığını anlayarak telaşlandı. "Yo, hayır onu kastetmedim," dedi. "Floransa"da da dinlenebilirim. Şöyle soğuk bir şeyler içebilirim. Yemek için durmadım. Bu yüzden iyice susadım."

"Anlıyorum."

Birlikte villaya doğru yürüdüler. Sophia dikkatle oğlunun yüzünü incelemeye devam ediyordu. 'Kim bilir ne düşünüyor,' diye içinden geçirdi Ben. Yine de annesinin bu aşırı kuşkuculuğuna oldukça alışıktı.

Bu villayı Guido satın almıştı. Sophia'nın rahat yaşaması için. Tek çocuklu yalnız bir kadın için oldukça büyüktü. Geniş ve ferah odaları vardı ve içleri son derece pahalı eşyalarla döşenmişti. Ben, bütün Cenova'da bu kadar gösterişli bir başka villa olmadığını gayet iyi biliyordu. Ev yıllardır, Guido'nun Londra'daki evi ile adeta bir yarış halindeydi. Oysa Sophia'nın Toscana'daki köyü oldukça mütevazi bir yerdi. Tipik bir İtalyan köyünün sadeliği hâkimdi oraya. Sophia'nın annesi hâlâ o küçük köyde yaşamını sürdürüyordu.

Evin önündeki, çiçeklerle süslü verandaya geldiler. Her yer çok temizdi. Sophia'mn böyle bir lüks içinde tek başına yaşaması Ben'e zaman zaman anlaşılmaz görünmüştü. Onun yerinde olsaydı Toscana'daki o küçük köyde daha rahat edeceğini düşünürdü, kuşkusuz. Fakat Sophia Scorcese iddialı bir kadındı. Taşra kökenli olmasına rağmen soylu İtalyan kadınlarına benzemek için büyük bir arzu besliyor olmalıydı.

Bu koca evde tek başına yaşamıyordu elbette. Ev işlerine bakan karı-koca yardımcıları vardı. Kadın evin temizliği, bazen de mutfak işleriyle uğraşırdı. Alışverişi de çoğu zaman o yapardı. Kocası ise birinci sınıf bir bahçıvandı. Özellikle çiçeklerden çok iyi anlardı. Sophia özellikle oğlu evdeyken yemekleri bizzat yapmayı tercih ederdi. Maria bir asistan gibi ona hizmet ederdi.

Villa oldukça geniş bir alana kurulmuştu. Odaların çoğu zemin kattaydı. Üst katta iki geniş yatak odası

vardı. Ben, Cass'in o odalardan birinde kalabileceğini düşündü. Ama bunun için öncelikle Sophia'yı ikna etmesi gerekecekti. Birkaç odadan oluşan kendi suiti, tıpkı Sophia'nınki gibi, zemin kattaydı. Yan tarafta iki katlı küçük bir yer vardı. Maria ve Carlo Alvaro orada yaşarlardı.

Ben odasına gidip üstündekileri değiştirdikten sonra mutfağa geçti. Maria Alvaro annesiyle birlikteydi. Elli yaşlarında, ufak tefek, saçları ağarmış bir kadındı Maria. Bu haliyle Sophia'dan çok daha yaşlı görünüyordu. Sophia tıpkı oğlu gibi uzun boylu ve oldukça zayıftı. Siyah uzun saçları yaşını ele vermiyordu.

"Sizi tekrar burada görmek ne büyük mutluluk, sinyor," dedi Maria. Gerçekten sevindiği yüzünden belli oluyordu. "Çok iyi görünüyorsunuz. Avustralya havası yaramış."

Ben gülümsedi. Fakat Sophia hemen müdahale etti. "Hiç de iyi görünmüyor," dedi. "Son derece yorgun ve bitkin." Sonra sesini biraz yumuşatarak, "Endişelenecek bir şey yok," diye ekledi. "Yazın bir bölümünü burada geçirirse bir şeyi kalmaz."

Bu arada buzdolabını açıp oğluna büyükçe bir bardak bira doldurdu. Genç adam birayı bir dikişte yarıladı.

"Oh, yaşadığımı hissediyorum," diye mırıldandı. Elinin tersiyle ağzını sildi.

"Biranı terasta içsen daha iyi olur," dedi Sophia. "Bu evde geçerli bazı kurallar vardır, unuttun mu yoksa?" Azarlar gibi bir tonda, ama gülümseyerek konuşuyordu. 'Bu evde hiçbir şey değişmemiş,' diye içinden geçirdi genç adam.

"Peçete yerine elinin tersini kullanman hiç hoş değil."

Ben karşılık vermedi. Gülümsemekle yetinip, "Bu soslu jambonu sen mi yaptın?" diye sordu. Tencerenin kapağı elinde yemeğe doğru eğildi. "Hımm, nefis kokuyor. Kimin pişirdiği belli."

"Sana jambonlu sandviç yedireceğimi düşünmeden herhalde," dedi Sophia sitem dolu bir tavırla. "Lütfen terasa çık ve orada otur. Erkeklerin mutfakta ne işleri var? Maria'nın ayağının altında dolaşma."

Genç adam Maria'ya göz kırpıp güldü ve terasa çıktı. Sophia böyleydi işte. İnsanların kurallara uygun davranmalarını isterdi. Törenlere bayılırdı. Ona kalsa Ben, Floransa'daki küçük evini elden çıkarmalı, onun yerine, eski zaman soylularının oturdukları cinsten bir konak yavrusu satın almalıydı.

Ben tekrar içeri girip ana salona geçti. Burada hemen bütün eşyalar açık krem veya yaprak yeşili rengindeydi. Sophia sanattan pek anlamazdı. Bununla birlikte duvarlar özgün yağlıboya tablolarla süslüydü. Bütün İtalyan evlerinde görülen cinsten mermer büstler de eksik değildi.

Salonun içinde bir aşağı bir yukarı yürüdü. Hiçbir şey değişmiyordu burada. Zaman donmuş gibiydi. İnsan, terasın açıldığı manzaraya bakarak mevsimlerin birbirine dönüşmesini izleyebilirdi sadece.

Tavandan yere kadar uzanan, hem kapı hem de pencere olarak kullanılan camekânlardan birini açtı. Parmaklıkların yanında duran geniş ve rahat koltuklardan birine gidip oturdu. Hava çok güzeldi. Tatlı öğle güneşi bütün canlıları ısıtıyordu. Az sonra mutfağın terasa açılan kapısından çıkan Sophia elinde bir hepsi olduğu halde ona yaklaştı.

Soslu jambon kristal bir tabağa konmuştu. Yanında güzel bir mayonezli salata ve küçük bir tabak tatlı duruyordu. Ve bir de kadeh içinde kırmızı şarap. Beyaz Chianti genç adamın en sevdiği şaraptı. Tepsiyi koltuğun önündeki küçük sehpanın üzerine koydu. Gümüş çatal ve bıçağı alıp yemeğe başladı.

Bu arada annesine bir göz attı. "'Sen ye," dedi Sophia. "'Ben az önce yedim. Erken geleceğini söyleseydin, seni beklerdim.'"

Serzenişte bulunuyor gibi bir hali vardı. Ben'in onun

la konuşmak istediği can sıkıcı bir konu olduğunu sezinlemişti sanki.

Karnı aç değildi. Az önce mutfakta jambondan bir parça yemiş, üstüne de büyük bir bardak bira içmişti. Belki bu yüzden önündeki yemeği sonuna kadar bitiremeyeceğini hissetti.

Elindeki çatal ve bıçağı yavaşça tepsinin içine bıraktı. "Özür dilerim," dedi. "Sıcaktan mıdır nedir, iştahım kesildi."

"Sanmam ki sıcaktan olsun," diye karşılık verdi Sophia. "Sinirlerin bozuk gibi geldi bana?"

Ben şaşırmıştı. Gözlerini kırpıştırarak annesinin yüzüne baktı.

"Sinirlerim neden bozuk olsun? Saatlerce araba kullandım. Sıcaktan rahatsız ve biraz da yorulmuş olmam doğal değil mi?"

"Hayır," dedi annesi. "Hiç de doğal değil." Onun yanıbaşındaki koltuğa oturdu. Rahat bir tavırla bacaklarını üst üste koyup, "Sakın unutma Benvenuto," dedi. "Seni tam otuz yedi yıldır tanıyorum. Aklından geçenleri anlayacak kadar tanıyorum seni."

Ben bir şey söylemeden kadehini alıp dudaklarına götürdü. Konuşurken sözlerine çok dikkat etmesi gerekiyordu, çünkü annesinin bir çift projektörü andıran bakışları üzerindeydi. Şaraptan buyukçe bir yudum aldı. Bu tadı ve insanın dilinde bıraktığı hafif burukluğu seviyordu. Cass konusunu nasıl açacağını bilemiyordu.

"Yanılmıyorsam bir kadından söz edeceksin," diyerek söze başladı Sophia. "Kim olduğunu sorabilir miyim? Yoksa Avustralya'da Melbourne veya Sydney'de karşılaştığın kadınlardan biri mi? Yoksa Yeni Zelandalı mı? Protestan mı yoksa?"

Protestan sözcüğünü öyle bir tavırla söylemişti ki, böyle bir şeye asla katlanamayacağını vurgulamak istiyor gibiydi. Sophia'nın gözünde müstakbel gelininin protestan veya boşanmış bir kadın olması eşit derece-

de olumsuz faktörler oluşturuyordu.

Ben içkisini bitirdi ve boş kadehi tepsinin üzerine bıraktı. Fazla uzatmadan konuya girmeliydi. Alt tarafı Cass'in burada bir süre kalmasını rica edecekti. Bunu annesine kabul ettirmek için mücadele vermek zorunda olduğunu biliyordu ve buna ne kadar çabuk başlarsa o kadar iyi olacaktı.

"Cass hakkında konuşacaktım," dedi. Annesinin bir anda kıpkırmızı olduğunu fark etti. "Kendisi burada, İtalya'da," diye devam etti. "Roger'ı terk etmiş."

Sophia ani bir hareketle yerinden kalkıp terasın parmaklığı boyunca bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Oğlunun tam önünde durdu.

"Demek kocasını terk etmiş."

"Evet."

"Neden?"

"Bilemiyorum. Bu onları ilgilendiren bir mesele."

"Ama sana söylemiş olmalı. Evet evet, sana mutlaka söylemiştir. Yoksa hayatında başka bir erkek mi var? Evet, olabilir ve kocası bu durumu öğrenince, doğal olarak..."

"Cass'in hatası değil," dedi Ben sert bir tavırla. "Ayrıca seninle konuşmak istediğim şey, tam olarak bu değil. Önemli olan Cass'in bize sığınmak istemesiydi."

"Ne... yoksa?"

"Evet, ben de kabul ettim."

"Ona yardım edeceksin, öyle mi? Ona nasıl yardım edeceksin, sorabilir miyim? Beş kuruş paran yok."

"O kadar da yoksul sayılmam," dedi genç adam, sakin bir tavırla. "Ayrıca Cass'in paraya falan ihtiyacı yok. Sadece destek istiyor."

"Nasıl bir destek bu? Kendisini koruyacak zırhlı bir şövalye mi arıyor? Yoksa uğruna dövüşecek bir şampiyon mu?"

"Lütfen gülünç olma," dedi Ben sabırsızlanarak.

"Demek beni gülünç buluyorsun. O kız istese seni küçük parmağında oynatır. Buysa hiç de gülünç değil."

"'Ama doğru da değil.'"

"'Doğru!' diye bağırdı Sophia. "'Geçmişte olanları unuttuğumu sanıyorsan yanılıyorsun.'" Yaşlı kadın titremeye başlamıştı. "'Hiçbirini unutmadım ben!'"

"'Lütfen, anne, aradan çok zaman geçti. Ayrıca zavallı kızın gerçekten yardıma ihtiyacı var. Biraz tek başına kalıp düşünmek, duygularını yeniden tanımlamak istiyor.'"

"'Duygular mı? O kızın duyguları da mı var? Peki ya benim, benim duygularım ne olacak? Şunu aklından çıkarma Ben, o kız, Guido'nun piçi, sana sempatik görünebilir, bana ise asla!'"

"'Canım, sempatiden söz eden kim?'"

"'Ne söyleyeceksen açık söyle? Ne istiyorsun benden? O kızı evine almak için benden izin mi istiyorsun? Yoksa sende kaldığı sürece evine uğramamamı mı isteyeceksin? Kendi oğlumun evine o kız yüzünden gidemeyeceğim, öyle mi?'"

'Durum tahminimden de kötü,' diye içinden geçirdi Ben. Oturduğu yerden uzaklara bakarak, "'Yanılıyorsun,'" dedi. "'Böyle bir şey düşünmedim. Cass benim evimde kalamaz.'"

"'Ne diyorsun sen?'" Sophia çok şaşırmıştı. Gözlerini iri iri açmış oğluna bakıyordu.

"'Villada kalmasına izin vermeni istiyorum. Bir sürü oda var burada. Birinde kalabilir.'"

"'Bunu düşünmüş olamazsın. Benvenuto, o kızı tekrar evime alabileceğimi nasıl düşünebilirsin? Daha önce yaptım bunu ve neler olduğunu biliyorsun.'"

"'Aradan çok uzun zaman geçti. Çok şey değişti. Cass eskisi gibi küçük bir kız değil. Dört yıl evli kaldı, unuttun mu yoksa?'"

"'O ailede kötü bir kan var. Seni anlayamıyorum. Bu işe nasıl bulaştın? O kadın kocasını terk etmiş. Daha az önce kendin söyledin. Sana kim bilir ne yalanlar anlatmıştır. Ona nasıl inanabilirsin?'"

O anda Ben annesinin insanlara olan bütün inancını

kaybettiğini düşündü. Cass hakkında bu tür sözler işitmek çok yadırgatıcıydı. Onun masum yüzü, iri, çocuksu gözleri bir an zihninde canlandı. Hayır, annesinin söyledikleri doğru olamazdı. Zavallı Cass, keşke Floransa'da kalması mümkün olsaydı.

Roger karısının adresini kolayca bulabilirdi. Onun için boşanmak, işini kaybetmek, hatta geleceğe yönelik umutlarından vazgeçmek anlamına geliyordu. Bu yüzden ne pahasına olursa olsun Cass'i eve dönmesi için ikna etmeye çalışacaktı. Onun Floransa'da olduğunu öğrendiği an aklına gelen ilk isim hiç kuşkusuz Ben olacaktı.

Kararlı bir tavırla annesinin gözlerinin içine bakarak, "Cass hakkında ne düşünürsen dü..., umurumda değil," dedi. "Yardımıma ihtiyacı var. Umutsuzluk içinde."

"Umutsuzluk mu?"

"Evet, umutsuzluk," diye tekrarladı Ben. "Gidebileceği kimse yok."

"Annesine gitsin."

Ben derin bir iç çekti. "Diana'nın nasıl bir kadın olduğunu bilirsin," diye mırıldandı.

"Öyle mi?"

"Elbette. Diana sorunlardan hoşlanmaz."

"Herkes için geçerli bu."

"Sanmıyorum. Diana bu konuda çok özel bir tiptir."

"Hem Guido'nun hem de annesinin onu reddetmesi sence normal mi?"

"Kimse onu reddetmedi, anne. Cass onlardan yardım istemedi."

"Neden?"

"Lanet olsun! Beni hiç anlamıyorsun."

"Benvenuto!"

"Nasıl böyle konuşabildiğini anlamıyorum. Başın derde girdiğinde sen kendi annenle babana gidebilmiş miydin? Özellikle anneni düşün. Ona gidip başına ge-

lenleri anlatabilir miydin?"

Sohpia'nın bakışları donuklaşmıştı. Bu tür şeylerin hatırlatılmasından nefret ederdi. "Hiç ilgisi yok," dedi dişlerinin arasından. "Hani bu konuyu bir daha açmayacaktık."

Ben derin bir soluk aldı. "Görüyorsun ki, konuşmak gerekiyor," dedi.

"Yoksa Cassandra hamile mi?"

Hamile mi? Ben'in midesine o anda bir ağrı girdi. Bunu hiç düşünmemişti. Yoksa bu yüzden mi, Cass yalnız kalmak istemişti.

"Bu da nereden çıktı şimdi," diyerek sesini yükseltti. "Biraz yalnız kalıp başını dinlemek istiyor, o kadar."

"Neden başka yere gitmiyor. Para sorunu olmadığına göre istediği otelde kalabilir ya da bir kat kiralayabilir. Sana yük olacak yerde..."

"Onu bir yük olarak görmüyorum, anne. Eleştiri değil destek istiyor."

"Ve onun buraya gelip kalmasını istiyorsun. Kendisine tek soru bile sorulmadan."

"Ne soracaksın?"

"Şey... senden yardım istediği zaman nasıl bir tepkiyle karşılaştığını sorabilirim. Sana daha önce yazmış olmalı. Seyahatteyken mektuplaşıyordunuz, değil mi? Oysa ben sadece bir kartpostal aldım senden bütün bu süre içinde."

"Aman Tanrım, aklından neler geçiyor. Bak anne, onunla yazışmadım. Avustralya'dan kimseye mektup yazmadım. Beş gün erken gelmeseydim onunla karşılaşmayacaktım bile."

"Buna inanmamı beklemiyorsun, herhalde."

"Neden yalan söyleyeyim sana!" diye bağırdı genç adam.

Uzun bir sessizlikten sonra Sophia, "Şimdi nerede?" diye sordu.

Ben bir an duraladı. "Floransa'da," diye karşılık

verdi.

"Senin evinde."

"Evet, benim evimde."

"Anlıyorum."

"Buraya gelmesine izin verecek misin?" diye üsteledi İlen. Yaşlı kadın elbisesinin boyun kısmını sinirli parmaklarıyla çekiştirip duruyordu.

"Hayır, dersem?"

"Dememelisin, anne."

Sophia siyah kaşlarını kaldırarak, "Pekâlâ," dedi. "Başka seçeneğim yok. Nasıl istersen öyle yap."

"Böyle olmasını istemezdim."

"Ne isterdin? Kollarımı açıp onu bağrıma mı basacaktım? Benvenuto, Cassandra hâlâ o kadının kızı. Tek başına bu bile yeter."

"Anlıyorum, anlıyorum. Yine de teşekkür ederim."

"Bu konuyu konuşmayalım artık. Anlat bakalım, seyahatin nasıl geçti, kimleri gördün, tanıdın?"

Genç adam arkasına yaslandı. Rahatlamamış, adetâ tükenmişti. O gece Floransa'ya dönmeyecekti. Cass'i merak ediyordu, ama yine de burada kalmalıydı. Annesini her şeye rağmen sevdiğini düşündü.

Bölüm Dört

Cass genç adam gittikten hemen sonra ne yapacağını bilemedi. Evin içine derin bir sessizlik çökmüştü. Zaman durmuştu sanki. Toparlanmanın hiç de kolay olmayacağını hissediyordu. Kafasının içi karmakarışıktı.

Banyoya geçip küveti sıcak suyla doldurdu. İçine girip uzun uzun yıkandı. Her şeyden önce, son zamanlarda kapıldığı o yoğun umutsuzluğu içinden söküp atmalıydı. Biraz zorlansa da eninde sonunda kendisini yeni bir hayatın beklediğine inanmalıydı.

Banyodan çıktıktan sonra evin içinde dolaşmaya başladı. Ben'in çalışma odasına girdi. Masanın üzerinde mürekkepli kalemle yazılmış yüzlerce sayfalık bir tomar kâğıt duruyordu. Onun el yazısını bir bakışta tanırdı. Okul yıllarında Ben ona hep mektup yazardı. Postacının gelmesi bu yüzden Cass için büyük olaydı. Kendi kendine gülümsedi. Aradan sanki yüzyıllar geçmiş gibiydi.

Öğleyin bir fincan kahve içip evden çıktı. Köşedeki marketten bir pizza, et, yumurta, jambon, çeşitli peynirler, sebze, meyve ve iki şişe beyaz şarap aldı.

Eve dönüp bütün aldıklarını özenle buzdolabına yerleştirdi. Fakat birden tek kişilik yemek hazırlama fikrinin hiç de cazip olmadığını fark etti. En iyisi küçük bir peynirli sandviç hazırlamaktı. Sandviçini hazırlayıp oturma odasına geçti. Bir koltuğa oturdu. İtalya'da olmak istemişti. Evet, özel olarak istemişti bunu. Londra'dan, babasından ve Roger'dan uzaklaşmaya karar verdiğinde aklına gelen ilk yer İtalya olmuştu. Yarı yarıya İtalyan sayılırdı. Burası onun ikinci vatanı gibiydi. Kişiliği de bir İtalya'nın bütün özelliklerini taşıyordu. Yine de gerçekte ne istediğini pek iyi bilmiyor, bu yüzden tedirgin oluyordu. İçinde garip bir korku vardı. Sanki bir suç işlemiş ve kaçmıştı. Yakalanmaktan korkuyordu. Birilerinin gelip onu o evde bul-

masından...

Ben'in konyağından bir kadeh doldururken telefon çaldı. Telefonun zili öyle ani yükselmiş ve boş evin için de çınladı.

Bir an durakladı, sonra ahizeyi kaldırdı Cass.

"*Sí*?"

"Neredesin sen?"

"O, Ben! Sanmıştım ki..."

"Ne sanmıştın? Seni başka kim arayabilir? Roger mı sandın yoksa?"

"Aklımdan geçmedi değil," diye mırıldandı genç kadın. "Sesini duymak çok güzel."

"Neden? Bir şey mi oldu?"

"Hayır hayır, her şey yolunda. Sen nasılsın? Seyahatin iyi geçti mi?"

"Fena değildi." Bir an durdu genç adam. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Şey... elbette. Annen nasıl, Ben?"

"Burada kalmana razı oldu. Yarın öğle saatlerinde orada olacağım. Ertesi gün yola çıkabilirsin."

Demek bu kadar çabuk! Cass alt dudağını hafifçe dişledi. Bu kadar çabuk olacağını düşünmemişti. İstediği bu değil miydi? Neden tedirgin olmuştu?

"Çok sevindim, Ben," diye mırıldandı. "Onun ikna etmek kolay oldu mu?"

"Sophia'yı tanırsın. Aklından geçenleri genellikle söylemez. İşte böyle... Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam," dedi genç kadın. Telefon tam kapanmak üzereydi ki, "Arabayı dikkatli sür," diye ekledi.

"Ben hep dikkatliyimdir. Sağlıklı bir insanın biraz hız yapmasında bence hiç sakınca yok."

"Hız sağlıklı bir şey değildir."

Kısa bir sessizlik oldu. Sanki Ben bir şey söylemek istiyor da karar veremiyormuş gibiydi. Neden sonra, "Yarın görüşürüz," dedi.

Cass o gece uyuyamadı. Çok az şey yemiş ve durmadan kahve içmişti. En önemlisi, Sophia'yla yeniden

karşılaşma düşüncesi onu tedirgin ediyordu. Sophia onu bağışlamış mıydı? Geçmişi unutmaya ve her şeye yeniden başlamaya hazır mıydı? Çok kuşkuluydu. Sophia çok zor bir kadındı ve en önemlisi, kolay bağışlamazdı.

Yüzünü yastığa gömerek düşündü Cass. Oraya gitmeyi neden bu kadar çok istemişti? Aslında, yanıtı belli bir soruydu bu. Hayatında mutluluğu en fazla tattığı yer Calvado değil miydi? Orada Ben'le birlikte geçirdiği günleri, dört yıl süren bir evlilikten sonra bile öylesine canlı hatırlıyordu ki.

Saat altıda yataktan kalktı. İki saat kadar çok tedirgin bir uykuya dalmıştı. Doğruca mutfağa geçti. Pencereyi açıp dışarı baktı. Gökyüzünde beyaz bulutlar uçuşuyor, kuzeyden serin bir rüzgâr esiyordu. Üzerindeki gecelik çok inceydi. Üşüdüğünü fark etti. Her şeye rağmen özgürdü işte... En azından hayatını yeniden kurabilmesi için önünde bir şans vardı.

Günün ilk kahvesini fincana doldurup tekrar pencerenin önüne gitti. Kocaman bir kedi avlu duvarının üzerinde tedirgin adımlarla yürüyordu. Bu arada güneş uzaktaki damların üzerinden yavaş yavaş yükselmeye, çevreyi aydınlatmaya başlamıştı.

'Mutlaka bir şeyler yemeliyim,' diye geçirdi içinden. Sahanda iki yumurta pişirdi. Az yemek insanın sinirlerini de zayıflatıyordu ister istemez.

Yemekten sonra bulaşıkları yıkayıp salona geçti. En iyisi sırt üstü uzanıp kitap okumaktı. Kitaplıkta uygun bir şey ararken kapı çaldı. Cass şaşırdı. Saatine bir göz attı. Ben'in gelmesi için çok erkendi. Olsa olsa Mrs. Cipriani gelebilirdi bu saatte.

Çok can sıkıcı bir durumdu bu. Bugün gelmese olmaz mıydı sanki? Gerekli temizliği yaptım deyip kadını gönderse ayıp olurdu. Çünkü Mrs. Cipriani ailenin emektarıydı. Sophia onunla neredeyse arkadaştı. Onu görmeyeli tam dört yıl, hatta daha fazla olmuştu. Yüzüne sempatik bir tebessüm yerleştirip yavaşça açtı

kapıyı.

Gördüğü manzara öylesine dehşet vericiydi ki, kanının donduğunu hissetti. "Roger," diye bir inilti koptu dudaklarından. Kapıyı hemen onun yüzüne kapamalıydı. Çok geçti, çünkü genç adam adımını içeri atmıştı bile.

Kendi eviymiş gibi uzun adımlarla salona geçmişti. Cass yavaşça kapıyı kapatıp onu izledi. 'Biliyordum!" diye bağırdı genç adam. "Burada olduğunu biliyordum! Baban Amerika'ya, Marie Lee Piper'ın yanına gittiğine neredeyse emindi. Ama ben, ben burada olduğunu biliyordum Cassandra. Sezgilerim beni yanıltmadı. Sevgili kardeşin, Ben! Bu koşullarda sana ancak o sahip çıkabilirdi, değil mi?"

"Ne istiyorsun, Roger?"

Genç adam kulaklarına inanamıyormuş gibi hayretle baktı ona. Göz göze geldiler. Evin içinde şimdi derin bir sessizlik vardı. Aslında Roger yakışıklı bir adamdı. Onu ilk gören, genç başarılı, şık bir işadamıyla karşı karşıya olduğunu düşünebilirdi. Yumuşak tavırlı, hatta anlayışlı bir izlenim vermeyi de başarırdı. Ama bütün bunlar sadece Roger'ın dış görünüşüne hâkim olan özelliklerdi. Bu cilalı yüzeyin gerisinde güvensiz, korkak, para düşkünü, ticari dalavereleri bile başaramayacak kadar donuk zekâlı biri yatıyordu. Cass'le babasının parası ve nufuzu için evlendiği kuşku götürmezdi. Babası ondan hiçbir yardımı esirgememiş, evlendiklerinde genç adamın batmak üzere olan şirketini kurtarmış, yeni bir iş kurması için gerekli sermayeyi sağlamıştı.

"Ne biçim bir soru bu?" diye söylendi Roger. "Senden ne istediğimi sanıyorsun? Ne isteyebilirim senden. Elbette, neden benden kaçtığını öğrenmek istiyorum. Deli misin sen? En azından aklından geçenleri yüzüme karşı açık açık söyleyebilirdin. İnsan bir not bırakır, hiç olmazsa gittiği yerden telefon eder. Günün birinde ortada hiç sebep yokken kayboluyorsun ve sonradan

da, benden ne istiyorsun, diye soruyorsun. İnanılır gibi değil.''

Cass içini çekti. Korktuğu başına gelmiş, yakalanmıştı. En iyisi sakin olmaya çalışmaktı. Yapabileceği başka bir şey yoktu. "Kahve ister misin?" diye sordu. "Eğer istersen yiyecek bir şeyler..."

"Lanet olsun! Hiçbir şey istemiyorum senden. Sadece soracağım sorulara cevap vermelisin. Buna mecbursun! Neden kaçıyorsun Cassandra?"

"Ben... kaçmıyorum."

"Kaçıyorsun! Beni nasıl zor bir duruma soktuğunu düşünsene. Baban evliliğimizin karaya oturduğunu düşünecek.''

"Yalan mı?"

"Doğru," dedi genç adam, sinirli bir tavırla. "Bütün bunlar benim Valerie Jordan'la ilişkimden kaynaklanıyor, öyle değil mi? Hangi yüzyılda yaşıyoruz, Cassandra. İnsanın bir kadın arkadaşı olamaz mı? Aramızda sıradan bir dostluğun ötesinde bir şey yok. Beni biraz rahatlatıyor, o kadar?"

"Demek rahatlatıyor. Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Böyle bir dostluk ne kadar sürer? Bir hafta mı, bir ay mı, yoksa tam altı ay mı?"

Roger başını öne eğdi. Yüzü kızarmıştı. Fakat böyle durumlarda yenilgiyi kolay kolay kabul edecek tipte biri değildi. "Ne fark eder?'' diye mırıldandı. 'Lütfen kıskançlık numarası yapma bana. Biraz eğlensem ne çıkar? Hayatım yeterince sıkıcı zaten!"

Genç kadın bu kadarını beklemiyordu. Bir şeylerin tamamen bittiğini, eriyip yok olduğunu hissetti. Bir koltuğa oturdu. Kollarını göğsünde kavuşturarak bakışlarını genç adama çevirdi. "Kabul ediyorum,'' dedi sert bir tavırla.

"Ne kabul ediyorsun? Valerie ile ilişkimi mi?"

"Hayır... Bak Roger, ortak hiçbir şeyimiz kalmadı. Çok uzun zamandır böyle. Bu evliliği daha fazla sürdürmenin bir anlamı yok. Boşanmayı kabul ediyo-

rum."

"Ne?" Roger'ın yüzü bembeyaz olmuştu bu kez. "Ne diyorsun sen? Boşanmaktan söz eden kim?"

"Ama dedin ki..."

"Sus lütfen. Ben ne dediğimi gayet iyi biliyorum. Boşanmak söz konusu değil. Çıldırdın mı sen? Ben toy bir oğlan çocuğu değilim. Sıradan bir kadının peşine takılıp evliliğimi mahvetmeye hiç niyetim yok." Roger kendini kaybetmiş gibiydi. Yumruklarını öfkeyle sıktı. "Aptal kadın!" diye bağırdı. "Kolayca kaçabileceğini mi sandın değil mi? Beni baban olacak o canavarla karşı karşıya bırakıp..."

Cass oturduğu yerde titremeye başlamıştı. "Beni bu evliliği sürdürmeye zorlayamazsın," dedi titrek bir sesle. "Ben çocuk değilim."

"Elbette, çocuk değilsin. Ama sorumluluklarını bilmek ve benim durumumu göz önünde bulundurmak zorundasın. Baban bu evliliğin devam etmesini istiyor. Benim üzerime bir sürü yatırım yaptı. Eğitimimden, şirketimin sermayesine kadar. Neden yaptı bunu? Kızını izlemem için. Şimdi gidip, bu adamdan boşanmak istiyorum, dersen, sana ne der biliyor musun?"

"Aramızda geçenleri anlatırsam, beni anlayacaktır."

"Peki ya ben, ben neler anlatırım ona. Senin cinsel bakımdan soğuk bir kadın olduğunu, benimle yatmak istemediğini söylemez miyim? Bir düşün! Büyük bir özlemle torun bekleyen yaşlı bir adamın üzerinde bu sözler nasıl bir etki bırakır?"

"Bunu yapamazsın?"

"Yapamaz mıyım?"

Genç adam ona iyice yaklaştı. Her an boğazına sarılabilirmiş gibi bir hali vardı.

"İnan bana, yaparım," diye tısladı dişlerinin arasından. "Bu evliliğin yürümemesinde benim hatam olmadığını göstermek için yapamayacağım şey yoktur. Kaybedecek başka neyim var? Ben kendi hayatım için, yaşamak için mücadele ediyorum."

"Lütfen olayı dramatize etme. Sen yaşamak için mücadele eden biri değilsin. Sadece, elindekileri kaybetmekten korkuyorsun."

"Ne fark eder?" Bu sözleri değişik bir havayla söylemiş, hatta gülümsemeye çalışmıştı. 'Yeni bir oyun başlıyor,' diye düşündü genç kadın.

"Haydi, uslu kız ol," dedi Roger, onun çenesini hafifçe okşayarak. "İçeri geçip eşyalarını topla."

"Ha ır!" diye bağırdı genç kadın, öfkeyle. Roger'ın par akları anında kasıldı. "Şu sözcüğü kullanma artık," diye fısıldadı. Sonra çaresizlik içinde koltuğun önünde diz çöktü.

"Of Cass, lütfen beni anlamaya çalış. Senden fazla bir şey istemiyorum ki. Biraz akıllı olsan, gayet iyi geçinebiliriz. Senin özgürlüğünü kısıtlayan biri değilim ben. Senden sadakat de beklemiyorum. Biraz eğlensen, yeni arkadaşlar edinsen, emin ol hiç karışmam, ilgilenmem bile..."

"Rahat bırak beni. Çekil başımdan."

Genç adam bu sözler üzerine irkildi. 'Ben'e ihtiyacım var,' diye içinden geçirdi Cass. Aslında Guido geleceğe yönelik bütün umutlarını Ben'e bağlamıştı. Ama Ben kendi yolunu seçince, sahip olduğu bütün olanakları Roger'a sunmaktan çekinmemişti. Roger, evlilikleri ile ilgili gerçekleri anlatırsa, zavallı yaşlı adamı bu yük bir umutsuzluğa kapılabilirdi. Torun sahibi olmak hayatının neredeyse en büyük ideali haline gelmişti.

Bir an göz göze geldiler. Roger'ın yüzündeki ifade dehşet vericiydi. Elinde tuttuğu kartların ne kadar değerli olduğunu biliyordu. Babasına anlatacakları genç kadın için çok kötü sonuçlar doğurabilirdi. Guido böyle şeyleri asla anlamazdı. Bu durumda ister istemez kızını suçlayacak, daha kötüsü, büyük bir umutsuzluğa kapılacaktı. Hayır, Cass babasını bu şekilde kaybetmeyi göze alamazdı. Guido fırtınalarla dolu bir hayat yaşamıştı, fakat evlilik konusunda oldukça tutucu düşünceleri vardı. Özellikle kadının aile içindeki rolu onun

için kutsaldı. Kadınlar erkeklere itaat etmekle yükümlüydüler. Sophia'dan ayrılmak onun için hiç de kolay olmamıştı. Belki de bu yüzden onu yasal boşanmaya zorlamak için fazla bir şey yapmamıştı.

Bütün İtalyan erkekleri gibi geniş bir ailenin reisi olmak istemişti. Diana, Cass'i dünyaya getirdikten sonra ağır bir enfeksiyon geçirmeseydi bugün bir sürü çocuğu olacaktı kesinlikle. Özel hayatında da çok otoriter bir kişiliği vardı.

Roger doğrulup ayağa kalktı. "Evet," dedi. "Ne bekliyorsun? Eşyalarını topla. Gidiyoruz."

"Hayır!"

Genç kadın bu noktadan sonra neler olabileceğini kestiremiyordu artık. Ama ne olursa olsun bu adamla gitmeyecekti. İçgüdüsel bir hareketle, oturmakta olduğu koltuğun kenarlarını sıkı sıkı tuttu.

"Ne demek, hayır?"

Roger onun üzerine yürüdü. Vuracakmış gibi duruyordu. Cass oturduğu yerde dik durmak için elinden geleni yapıyordu.

"Ne demek istediğim gayet açık, Roger," dedi buz gibi bir sesle. "Seninle gelmek istemiyorum. En azından şimdilik... Ben'in annesi, yanında kalabileceğimi söyledi. Ve ben... oraya gideceğim."

"Cehenneme git!" diye bağırdı Roger. "Benimle geleceksin, anlıyor musun? Gerekirse seni uçağa kadar sürükleyerek götürürüm."

"Ha... hayır."

"Evet!"

Genç adam onu saçlarından tutup kaldırdı. Cass bütün gücüyle ona vurmaya, tekmelemeye başladı. Fakat Roger onu kollarının arasına hapsetti. "Fahişe," diye fısıldadı kulağına. "Sana öyle bir ders vereceğim ki, hayatının sonuna kadar unutamayacaksın. Nasıl hamile kalınırmış öğreteceğim sana."

"Bırak onu."

Roger'ın kolları birden gevşedi. İkisi aynı anda oda-

nın kapısına doğru baktılar. Ben yumruklarını sıkmış, bir heykel gibi kapıda duruyordu.

Roger genç kadını ensesinden sıkıca yakaladı. Canı acıyon Cass kımıldayamıyordu.

Ben ağır adımlarla odanın ortasına doğru yürüdü.

"Ani bir dönüş, öyle mi?" dedi Roger. "Seni beklemiyorduk, doğrusu. Çok uzun zamandır görüşemedik. Ben. Bu kadınla evli olduğumu hatırlatmama gerek yok, sanırım."

"Sana onu bırak demiştim."

Bu sözlerden sonra her şey birkaç saniye içinde olup bitiverdi. Ben hızla Roger'ın üzerine yürüdü ve onu şık, beyaz ceketinin yakasından tutarak karşı duvara savurdu. Duvara çarpan Roger bir an tereddüt geçirdikten sonra Ben'e saldırdı ve karnına şiddetli bir yumruk yiyerek iki büklüm oldu.

Ben kavgayı uzatmak niyetinde değildi. Onu tekrar yakasından tutup duvara yasladı. Çok öfkelenmişti, burnundan soluyordu.

Cass onları ayırmak için bir şey yapmadı. Eliyle ağzını kapamış dehşetle olanları seyrediyordu. Her şey çok garip, hatta anlaşılmaz geliyordu ona.

"Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm," dedi Ben.

"Çek ellerini üzerimden."

Ben onu iterek serbest bıraktı. Roger ceketini çekiştirerek düzeltti. Aslında oldukça iriyarı bir adamdı. Hakat Ben okul yıllarında Uzakdoğu sporlarıyla çok yakından ilgilenmişti. Roger da bunu gayet iyi bilirdi. Bu yüzden bir kez daha şansını denemeye kalkışmadı.

"Hemen buradan gitmeni istiyorum," dedi Ben.

Roger ne yapacağını bilemiyordu. Ellerini saçlarının içinden geçirdi. Cass onun tekrar Ben'e saldırmasından korktu. Ama, hayır. Roger şansını fazla zorlayacak bir tip değildi. Omuz silkip, ellerini iki yana açarak, "Pekâlâ," dedi. "Nasıl istersen. Ama Cass de benimle gelecek."

"Hayır, Cass seninle gelmeyecek. Sen yalnız gideceksin."

Roger son kartını oynuyordu. Ağır hereketlerle karısına dönüp uzun uzun süzdü onu. "Gelemeyecek misin, Cass?"

Genç kadın derin bir soluk aldı. Kafasının içinde düşünceler birbirini kovalıyor, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Sana söyledim. O burada kalacak. Birkaç hafta Calvado'da kalacak. Babasına söyle de merak etmesin. Eğer kızıyla görüşmek isterse telefon edebilir."

Roger kıravatını düzeltti, başını salladı. Hâlâ ne yapacağına karar verememiş gibi bir hali vardı. Sonunda gözlerini kısarak Ben'e baktı. "Demek kararını verdin. Umarım daha sonra pişman olmazsın."

Bu açık bir tehditti. Cass bir an duruma müdahele etmek istedi ama yapabileceği bir şey yoktu.

"Peki ya sen," dedi Roger, genç kadına dönerek. "Neler olacağını biliyorsun,... eğer benimle gelmezsen." Babana evliliğimiz hakkında düşündüğüm her şeyi anlatacağım demek istiyordu bu sözlerle.

"Fikrimi değiştirmedim," dedi Cass. Bu noktadan sonra geri adım atamazdı. "Zamana ihtiyacım var, Roger. Bir süre yalnız kalmak istiyorum." Bunları söylerken onun babasıyla konuşmasına engel olamayacağını biliyordu.

Bölüm Beş

Kapı Roger'ın ardından kapandığında ikisi de yerlerinden kımıldamadılar. Merdivenlerdeki ayak sesleri yavaş yavaş kayboldu.

O anda genç kadın Ben'in yüzünün bembeyaz olduğunu fark etti. Bakışlarını ona çevirmiş hiç kımıldamadan duruyordu. Cass genç adama doğru koşarcasına yaklaştı.

"Çok özür dilerim, Ben. Lütfen beni affet. Bu işlere karışmanı hiç istemezdim. Buraya nasıl geldi bilemiyorum. Adresi herhalde babamdan aldı."

"Ne kadar oldu geleli?"

"On beş yirmi dakika."

"Yirmi dakika ha! Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Yoksa bana inanmıyor musun? Mrs. Cipriani geldi sandım. Yoksa kapıyı açmazdım."

"Yine de tahmin etmeliydin."

"Haklısın... Her zaman böyle yapmaz, biliyorsun. Çok sinirliydi."

"Onunla gitmeyi düşünüyordun değil mi?"

"Hayır. Elbette hayır."

"Emin misin?"

"Evet. Bunu biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

"Elbette." Cass onun neden böyle şeyler söylediğini anlamıyordu. Birden paniğe kapıldı. "Yoksa fikrini mi değiştirdin?" dedi telaşla. "Onunla... gitmem gerektiğini düşünmüyordun değil mi?"

Ben'in yüzünde kaderli bir tebessüm belirdi. Genç kadının elini yavaşça tutup dudaklarına götürdü. Cass gülümsemeye çalıştı. Bütün bu olanları unutmayı ve yalnız Ben'le birlikte olmayı öyle çok istiyordu ki. Roger'ı hiç bu kadar saldırgan görmemişti. Resmen çıldırmış gibiydi.

"Neden bana hamile olduğunu söylemedin?"

Ben'in bakışlarında hâlâ o kederli ifade vardı. Cass öyle şaşırdı ki bir an soruyu anlayamadı.

"Hamile mi? Bunu da nereden çıkardın?"

"İçeri girdiğimde duydum."

"Nasıl? Ah anladım, şu Roger'ın söylediği." Cass güldü. "Böyle bir şey yok" dedi.

"Emin misin?"

"Emin olmamam mümkün mü?"

Ben bakışlarını kaçırdı. "Roger'la aramızda yakın bir ilişki olmadı," diye devam etti. "Yoksa bana inanmıyor musun?"

"Böyle bir şey söylemedim."

"Asla iyi bir eş olamadım."

"Baban bunu biliyor mu?"

"Hayır. Ona söylemeni istemem."

"Neden söyleyeyim?"

"Bilemiyorum. Sadece, bu durumdan hoşlanmadığını hissediyorum."

Ben odanın içinde aşağı yukarı yürümeye başladı. İçinde büyük bir sıkıntı vardı. Az önce, içeri girdiğinde karşılaştığı manzara ve genç kadının söyledikleri onu sarsmıştı.

Cass, "Eşyalarımı toplayayım," dedi. Sanki onun vereceği kararı kolaylaştırmak istiyordu.

"Hayır, gerek yok," dedi Ben.

"Var. Neler hissettiğini çok iyi biliyorum. Benim iyi bir eş olmadığımı hatta kocama ihanet ettiğimi düşünüyorsun. Üzülmene gerek yok. Kendi sorunlarımı çözebilirim..."

"Aptal olma!" diye bağırdı Ben. "Buradan gitmene izin veremem. İster hamile ol, ister olma, burada benimle kalacaksın ya da annemle. Bir iki hafta sonra bambaşka bir insan olacaksın. Biraz düşünmeye, dinlenmeye ihtiyacın var." Genç kadına gülümsedi. Elini onun beline koyup, "Belki biraz kilo alırsın," dedi. "Sophia'nın bunu başaracağına eminim."

Cass duygulanmıştı. "Ah, Ben," dedi. "Seni çok se-

viyorum."
"Ben de seni seviyorum."
Cass bu sözleri söylerken genç adamın kollarına atıldı. Bir an birbirlerine sarılı kaldılar. Ben onu kollarının arasında her an kırılabilecek bir bibloymuş gibi tuttuğunu fark etti.
Yaşadıkları gerilime rağmen günün geri kalanını oldukça sakin geçirdiler. Cass güzel bir öğle yemeği hazırladı. Sonra birkaç parça eşyasını yıkadı. Özellikle Calvado'ya götürmeyi düşündüklerini. Daha sonra çantasını, eşyalarını bir kez daha gözden geçirdi. On beş yirmi günlük bir gezi için pek çok istediği vardı. Fakat onları Porto Camagio veya Calvado'dan alabilirdi.
Ben bütün bir öğle sonrasını yazı masasının başında geçirdi. Cass onun ilgi alanını biliyordu. Bununla birlikte Ortaçağ İtalyan tarihine özel bir ilgi duyduğu söylenemezdi. Sadece Mediciler'in ve Borgialar'ın büyüleyici hayatlarını anlatan kitaplar okumuştu.
İşlerini bitirince kahve hazırladı. Elinde fincan, çalışma odasına girdiğinde eskiden yaptıkları bir espriyi hatırlayarak, "Söyledikleri kadar güzel miymiş gerçekten?" dedi. Ben başını kaldırıp gülümsedi. Cass fincanı onun önüne bırakıp koltuğun kenarına ilişti. "Erkek kardeşi onu çok güzel buluyormuş," dedi.
"Kim, Borgia mı? Evet. Hatta güzel bulmanın ötesinde âşık olduğu bile söylenebilir. Yine de, biliyorsun Borgialar'ın ahlak anlayışları çok katı o dönemde ve..." Başını çevirip genç kadınla göz göze gelince birden sustu Ben. İnsanı tedirgin eden elektrikli, garip bir sessizlik oldu. Ben başını önündeki duran kâğıtlara eğerek, "Kahve için teşekkür ederim," dedi. "İnsan çalışırken böyle birinin elinde kahveyle çıkagelmesi çok güzel bir şey."
'Ama kalması değil,' diye içinden geçirdi Cass. Onun saçlarını hafifçe okşayıp odadan çıktı. Odasına geçip yatağına uzandı. Nedense içinden ağlamak geliyordu. Roger onu götürmeyi başarsaydı bu bir felaket olacaktı.

Yine de burada kaldığı için sevinemiyordu. Ben'in iyi-liğinin ve cömertliğinin bazı sınırları vardı ve Cass bu sınırları gayet iyi biliyordu. Cass'ı hep küçük kız kardeşi olarak görmüştü. En iyisi kalkıp bir duş almaktı.

Banyodan çıktıktan sonra yatağının üzerine oturup saçlarını fırçalarken kapısı hafifçe çalındı.

"Cass, Cass içeri girebilir miyim?"

Genç kadın nedense birden telaşlandı. Aynaya bir göz attı. Üzerinde ince bir sabahlık vardı sadece. Bir an durakladı. Sonra önünü sıkıca kapatarak kapıya yaklaştı.

"Evet, ne var?" Bunu derken kapıyı açmıştı. Ben hızla içeri girdi. Genç kadın tamemen çıplakmış gibi hissetti kendini.

"İyisin değil mi?" dedi genç adam.

"Tabii iyiyim. Ne oldu?"

"Şey yanıldım galiba. Bir ses duydum da... Her neyse." Genç adam tekrar kapıya yöneldi. Bir ara durup. "Şu çekmecede bir saç kurutma makinesi olacak," dedi. "Eğer gerekiyorsa."

"Nerede?"

Genç adam dolabın alt çekmecesini açtı. Çekmecenin içi bir sürü eşyayla doluydu. Çoraplar, atkılar, eldivenler. Genç adam bütün bu eşya yığınını karıştırırken Cass, 'Neden bu kadar telaşlı,' diye sordu kendi kendine. Gerçekten de aralarında garip, elektrikli bir hava vardı.

"İşte buldum," diyen genç adam saç kurutma makinesini ona uzattı. "İşin bitince haber ver," diye mırıldandı. "Ben de duş almayı düşünüyorum."

"İstersen önce sen kullan."

"Acelem yok."

Genç adam odadan çıktıktan sonra Cass düşündü. Burası onun yatak odasıydı. Banyo da onundu. Evine yerleşmesine izin vermekle kalmamış, özel hayatının bütün unsurlarını istediği gibi kullanmasına da göz yummuştu.

Cass birkaç dakika sonra üzerinde ince bir pantolon ve pamuklu bir gömlek olduğu halde oturma odasına geçti. Ben bir koltukta oturmuş gazete okuyordu. Onun içeri girdiğini fark ettiği halde başını kaldırmadı. Sanki genç kadınla göz göze gelmekten korkuyordu.

"İşim bitti," dedi Cass. "Saat kaçta yemek istersin? Bir şeyler hazırlamayı düşünüyorum da."

"Dışarıda yesek daha iyi olur. Nasıl olsa başkalarının seni görmesi sorunu ortadan kalktı. Kentin dışında küçük ve güzel bir restoran biliyorum. Şık bir yer değildir ama yemekleri mükemmeldir."

"Memnuniyetle," dedi Cass. Birlikte dışarda yemek fikri birden çok hoşuna gitmişti. Ben banyoya girdiğinde ne giyeceğini düşünmeye başladı. Mutfakta kahve fincanını yıkarken yanına çok az giysi aldığı için üzgündü.

Az sonra Ben banyodan çıktı. Üzerinde siyah bir pantolon ve beyaz ipek bir gömlek vardı. Saçları hâlâ nemliydi. Cass, 'Onun bu kadar yakışıklı olduğunu unutmuş olabilir miyim,' diye geçirdi içinden. Hayır, unutmamıştı kuşkusuz. Belki uzun yıllar bilinçaltına itmeye çalışmıştı ve bunu da tam olarak başarabildiği oldukça kuşkuluydu. Ben'in hayatında birtakım kadınlar vardı, tabii. İlk gençlik yıllarından itibaren Ben pek çok kadınla birlikte olmuştu. Onun Floransa'da bir keşiş hayatı yaşadığını asla düşünmemişti zaten.

Cass çantasındaki en kadınsı giysiyi seçti. Oldukça ince şifondan, şeftali rengi bir elbiseydi bu. Eteği çok kısa değildi, ama nedense Porsche'ye bindiklerinde dizlerinin üstüne çıkıvermişti. Cass rahatsız bir tavırla eteğini çekiştirdi. O zamana kadar eteğin kısalığını fark etmeyen genç adam bu hareket üzerine bakışlarını genç kadının bacaklarına çevirdi. Cass kulaklarına kadar kıpkırmızı olduğunu hissetti.

Hareket ettiklerinde Cass eski günleri hatırladı. Bu arabaya ilk kez bindiğinde yaşadığı o korku dolu da-

kikaları daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Ben direksiyonun başına geçince bütün trafik kurallarını unutur ve akıl almaz derecede hız yapardı. Ama Cass, o gece havalarda uçsalar bile korku duymayacağını hissediyordu.

Restorante Domenico kente on kilometre mesafede yüksekçe bir yerde inşa edilmiş küçük bir köyün yanındaki tepeye kurulmuştu. Araba durduğunda genç kadın bahçeden yayılan yasemin ve sardunya kokularını duydu. Aslında restoran küçük bir bahçeden ibaretti. Her taraf çiçek doluydu. Yerler beyaz mermerdendi. Hafif bir ışıkla aydınlatılmıştı. Masaların üzerinde mumlar yanıyordu.

Yanlarına yaklaşan beyaz giysili garsona, "Scorcese," dedi Ben.

Garson gülümsedi.

"*In casa o all'esterno?*"

Garson eğilerek, "*Si signor,*" dedi.

Cass genç adama gülümseyerek baktı. "Çok güzel bir yer" diye mırıldandı.

"Beğendiğine sevindim."

"Şık bir yer değil demiştin. Oysa hayatımda ilk kez bu kadar güzel bir yer görüyorum."

"Burayı pek az kişi bilir. Aslında dışarda yemek istemediğini düşünmüştüm. Ya da pek istekli görünmedin."

"Evet, itiraf ediyorum. Sana aşçılık hünerlerimi göstermeyi tercih ediyordum. Fakat burası gerçekten çok güzel."

Genç kadın içinde belli belirsiz bir tedirginlik hissediyordu. Bakışlarını onun gözlerinden ayıramıyordu bir türlü. Ben'in yüzünde duygulu bir tebessüm vardı. Garson içkilerle gelerek o sıkıntılı sessizliği bozdu.

Ben içkisinden bir yudum alıp arkasına yaslandı. "Yarın neler yapacağımızı konuşalım, istersen," dedi. "Sabah erken çıkarsak benim için iyi olur. Akşam olmadan eve dönmek istiyorum."

Genç kadın, "Orada kalmayacak mısın?" diye sordu.

"Kalmam gerekmiyor. Sence de öyle değil mi?"

"Şey... bilemiyorum. Haftalarca kalamazsın tabii. Üniversitede işlerin vardır. Ama belki iki gece olsun kalamaz mısın?"

"Kalamam," dedi genç adam kesin bir tavırla. "Burada kalıp çalışmak zorundayım. Bilirsin, yapacağım işleri önceden planlarım."

"Anlıyorum. O zaman işin bitince..."

"Anladığını hiç sanmıyorum, Cass. Üniversite'deki işimden söz etmiyorum. Okul önemli değil, insan istediği zaman birtakım bahaneler bulabilir. On altıncı yüzyıl tarihçisi Ambroise Giotti hakkında yazmakta olduğum kitap üzerinde çalışıyorum. Sonbahara kadar bitirmek zorundayım o kitabı."

Cass düş kırıklığına uğramaya başlamıştı. "Demek Calvado'da olmayacaksın. Hiç mi gelmeyeceksin?"

Ben kaşlarını çattı. "Böyle bir şey söylemedim. Elbette, arada bir uğrayıp duruma bakarım. İlişkilerinizin nasıl yürüdüğüne..."

"Doğrusu harika!"

Ben dirseklerini masaya dayayıp ona doğru eğildi. "Durumu zorlaştırma Cass," dedi. "Biliyorsun yardımına ihtiyacım var."

"Özür dilerim."

"Senin istediğini yaptım. Villada seninle birkaç hafta geçirebileceğimi düşünmedin herhalde."

Cass bakışlarını kaçırdı. Uzakta bir yerde göğe doğru yükselen hafif bir aydınlık vardı. Floransa'nın ışıkları! Ben, haklıydı kuşkusuz. Ayrı olsa bile hâlâ Roger'ın karısıydı. Eski günlerin çok gerilerde kaldığını bilmeliydi artık.

Genç adama dönerek gülümsedi. "Aslında, orada benimle birlikte kalacağını düşünmüştüm," dedi. "Yanlış bir düşünce olduğu kesin."

"Çok garipsin, Cass."
"Neyse boşver. Şimdi söyle bakalım ne yiyoruz?"
Genç adam az ileride sipariş bekleyen garsona seri bir İtalyancayla yemek ısmarladı. Az sonra gelen yiyecekler gerçekten nefisti. Kuzu kotletinden yapılmış soslu bir et yemeği, çeşitli sebzelerden oluşmuş bir diğer yemek ve salata.
Yemekten sonra bir müzik yükseldi. Restoranın öteki tarafında küçük dans pisti olduğunu söyledi genç adam.
"Dans edelim mi?"
Bu beklenmedik soru Ben'i şaşırtmıştı. Bir an düşündü. "İyi olmayabilir," diye mırıldandı uzun bir sessizlikten sonra. "Ama karanlıkta kimse bizi görmez." Sonra gülümsedi. "Çok karanlık bir pisttir. Ayağına basarsam beni tekmele tamam mı?"
Masadan kalktılar. Mermer yoldan yürüyüp restoranın arkasındaki dans pistine geçtiler. Çok az ışık vardı. İnsanların birbirlerini tanımaları özel olarak önlenmek istenmişti sanki. Genç adam onu kollarının arasına aldı. Birbirlerine çok yakındılar.
Genç kadın hafif bir baş dönmesiyle sokuldu ona. Gözlerini yumdu. Bütün sorunlardan kurtulmak, geçmişi yaşamak istiyordu. O çok eski güzel günleri... Alnını genç adamın omzuna yasladı.
"*Idiota,*" diye fısıldadı Ben. Genç kadın gülümsedi. Kullandığı losyonu tanımıştı. Müziğin sesi bütün benliğini sarıyor, onu yaşadığı andan koparıp geçmişe götürüyordu.
"Cass, ah Cass."
Genç kadın yavaşça başını kaldırdı Ben'in gözlerinin içine baktı. Vücudunda hafif bir gerilim hissediyordu şimdi. O garip elektriklenmeyi...
Son yıllarda hiç bu kadar mutlu ve güvenli hissetmemişti kendini. Yeryüzünde sığınabileceği tek yer burasıydı işte. Benvenuto Scorcese'in kolları. Yalnızca burada rahatlayabiliyordu. Kendini mutlu hissedebileceği tek yer burasıydı.

Dudakları birbirine değecek kadar yakındı. Yıllar önce olduğu gibi. Ama hayır, o anı hatırlamamalıydı. Bir hataydı o. Büyük bir yanlıştı. O yaz Cass daha on sekiz yaşına yeni basmıştı. Hayat hakkında hiçbir fikri yoktu. İnsanları tanımıyordu. Kendi duygularını bile doğru dürüst çözümleyemiyordu henüz. Ve araların da geçenler yıllarca birbirlerini görmemelerine yol açmıştı.

Ama o zaman olanlar sadece Cass'in hatası değildi. Ben de en azından onun kadar hatalıydı. Belki de daha fazla. Çünkü o zamanlar Cass'ten daha fazla hayat tecrübesi vardı. Aynı şey yine olsa.. Hayır, önceki kadar kötü sonuçlar çıkmazdı ortaya. Ama yine de Cass onu kaybetme riskini göze alamazdı.

Müzik bittiğinde masalarına döndüler. Cass endişeliydi. Aralarındaki o garip elektriklenmeyi Ben fark etmemiş olamazdı. Belki geçmişte olanların bir kez daha tekrarlanabileceğini düşünüyor ve endişeleniyordu.

Eve döndüklerinde tek kelime konuşmadılar. Sankı tek bir sözcük o narin ve kocaman kristal fanusu parçalayacak, bir büyüyü bozacaktı.

Ben'le birlikteyken hissettiklerini başka erkeklerle yaşamaması garip değil miydi? Belki de Roger'ın ikide bir söylediği gibi firijit bir kadındı o. Belki de Ben'le hiçbir cinsel ilişkisi olmadığı için onu bu kadar yakın hissedebiliyordu kendine. Ne de olsa tabular vardı. Ama dans ederlerken onunla öpüşmek için neredeyse dayanılmaz bir arzu duymuştu.

"Kahve yapayım mı?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Ben.

"Çok güzel bir geceydi, Ben. Çok mutlu oldum. Ayrıca... şey, yemek de nefesti."

Ben ona dikkatle baktı. İnanmamış gibi bir hali vardı. "Onun için mi o kadar az yedin... Nefis olduğu için mi?"

Cass içini çekti. "Korkarım son zamanlarda iştahım kesildi. Fazla yiyemiyorum."

"Ben de tam tersini düşünmüştüm. Son iki gündür bayağı iyi yiyordun. Nedense bu akşam birden iştahın kesildi."

"Canım ne var bunda, olamaz mı? Bazen insanların iştahları yoktur, az yerler, bazen vardır ne bulurlarsa silip süpürürler."

"Ya? Demek öyle."

"Oh, Ben, lütfen beni sorgulayıp durma."

Genç adam güldü. "Seni sorgulamaya niyetim yok. Beni aptal sanmana içerliyorum sadece. Neler hissettiğini anlamadığımı mı sanıyorsun? Benim duygularım yok mu sanıyorsun?"

Cass şaşırmıştı. Gözlerini iri iri açarak genç adamın yüzüne dikkatle baktı. İlk kez böyle bir şey oluyordu.

Genç adam gülümseyerek ona yaklaştı, yavaşça kollarının arasına aldı. Cass böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. Gözlerini yumup derin bir soluk aldı. Dans ederken duyduğu o garip duygu tekrar benliğine hâkim olmuştu.

"Nefret etmenden korkuyorum," dedi bir solukta.

"Senden asla nefret edemem. Bunu biliyorsun. Hayat ilk kez bize bir şans tanıdı. Bunu görmezlikten gelemeyiz."

"Ama... ama bunu nasıl yaparız," dedi Cass. "Sen benim ağabeyimsin."

"Hayır değilim," dedi Ben, onu omuzlarından tutup biraz uzaklaştırırken. Gözlerinin içine dikkatle baktı. Cass genç adamın bakışlarında vahşi bir parıltı görerek irkildi. "Bunu hâlâ anlamadın mı, küçük aptal?"

"Ama... nasıl olur?"

"Daha fazla dayanmam imkânsız, Cass. Eğer sana dokunmamı istemiyorsan, beni durdurabilirsin."

Cass bir an taş kesilmiş gibi olduğu yerde kaldı. Kalp atışlarını kulaklarında davul sesleri gibi duyuyor, damarlarındaki kanın hızlandığını hissediyordu. İlk anda kapıldığı şaşkınlık yavaş yavaş arzuya dönmüştü. Genç adamın omuzlarını sıkı sıkı tuttu. Ona daha yakın olmak için, susuzluğa benzer bir istek duyuyordu. Ayak uçlarında yükseldi. "Ben," diye fısıldadı. "Ben lütfen öp beni, öp!" Genç adamın boynuna atıldı.

Dudakları birbirini buldu. Cass titriyordu. Hayatı boyunca bu anı beklemişti sanki. Doyumsuz bir arzuyla sarıldı ona. Kafasının içi bir anda boşaldı. Fakat bir iki saniye sonra o boşluk birbirini izleyen düşüncelerle doldu. Anlamaması imkânsızdı. Ben'e karşı çok şiddetli bir cinsel arzu duyduğunu kabul etmek zorundaydı. Daha önce bir erkek için böyle bir şey duymamıştı. Roger onun cinsel bakımdan soğuk bir kadın olduğunu söylerken haklıydı, kuşkusuz. Onunla asla böyle bir şey olmamıştı. Evliliklerinin ilk zamanlarında Cass, bir şeyler hissediyormuş gibi yapmaya çalışırdı. Ama daha sonra öyle soğumuştu ki bu şekilde davranmaya bile gerek görmez olmuştu. Roger'la ilk kez birlikte olduğu gece, Bermuda'da yaşadığı o gece de buna benzer bir şey hissetmemişti. Çocukça bir ilişkiydi o. Gerçi bekâretini kaybetmişti, ama masumiyeti dokunulmadan kalmıştı.

"Neyin var?" diye fısıldadı Ben. "Seni incittim mi yoksa?"

"Evet... Şey, hayır demek istemiştim." Cass çaresizlik içinde başını iki yana salladı. "Açıklayamayacağım."

"Sana dokunmamı istemiyor musun yoksa?"

"İstiyorum."

"Dudaklarını arala."

Genç kadın onun dudaklarını dudaklarınında hissetti.

"Şey... Emin misin Ben."

Bu dokunuş öyle sarsıcıydı ki genç kadın bütün sinir uçlarının etkilendiğini hissetti. Baş döndürücü bir ürpermeyle ona biraz daha sokuldu. Daha önce böyle bir şey hissetmediği kesindi. Roger'la öpüşürken dudaklarını aralamaya bile gerek görmezdi.

Uzun uzun öpüştüler. Bu arada genç adamın elleri

Cass'in belinde, kalçalarında dolaşıyordu.

"Ben," diye inledi genç kadın. "Sev beni, lütfen sev."

Genç adam sanki bu sözler üzerine kendine geldi. Ellerinin hareketi önce yavaşladı sonra durdu. Başını kaldırıp genç kadının yüzüne baktı. "Yapamam," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Yapamıyorum..."

"Neden ama?"

Genç adam başını öne eğdi. Cass onu omuzlarından tutup sarstı. "Neden!" diye bağırdı. "Demin demiştin ki? Aramızdaki bağı söylediğimde..."

"Yalan söyledim."

Cass içinden bir şeylerin hızla donduğunu, buz kestiğini hissetti.

"Bağışlanması zor bir yalan biliyorum ama elimde değildi. Çok istedim. Şeytanca bir duyguya kaptırdım kendimi. Ama şimdi... yapamayacağım anladım."

Arkasını dönüp birkaç adım attı. Karar veremiyormuş gibi bir hali vardı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu sanki. Cass onun omuzlarının, kollarının gergin olduğunu hissetti.

Genç adam yüzünde derin bir kederle ona döndü. "Biliyorum," dedi. "Şimdi benden nefret edeceksin. Ve bu olanlar aramızdaki ilişkiyi tamamen değiştirecek."

Cass ona inanmıyordu. Ben böyle bir şeyi nasıl yapardı? Karmaşık duygular içindeydi. Oracıktaki koltuğa yığılırcasına oturdu. Anlayamıyordu, hiçbir şeyi anlamıyordu artık. Böyle bir şey nasıl kötü olabilirdi? Böyle bir ilişkinin yasak olması akla uygun değildi. Hayatında ilk kez bir erkekle bir kadın arasında nelerin olabileceğini, bu ilişkinin ne kadar mükemmel olabileceğini anlamıştı. Buna yakın bir şeyi daha önce Calvado plajında yaşamıştı... Ve sonra öyle bir suçluluk duymuştu ki, asla sevemeyeceği bir adamla evlenmek zorunda kalmıştı. Üstelik adam onunla değil sadece babasının parasıyla ilgiliydi.

Cass genç adamın odadan çıktığını bile fark etmedi. Yerinden kalkıp yatak odasına geçti. Garip bir refleksle kapıyı kilitleyip hemen yattı. Sinirleri altüst olmuştu. Kısa süre için derin, kâbuslarla dolu bir uykuya daldı.

Sabahın erken saatlerinde, dışarıdan gelen bir arabanın sesiyle uyandı. Tetikte uyuduğunun bir belirtisiydi bu. Hemen kalkıp giyindi. Ortalık sessizdi. Ama az sonra mutfaktan gelen sesleri işitti. Ben kalmış olmalıydı.

Doğruca oturma odasına geçti. Müthiş gerginlik içindeydi. Her an patlayabileceğim, çılgınca şeyler yapabileceğini hissediyordu. Telefona gitti. Numaraları çevirirken ellerinin titremekte olduğunu fark etti. Tam o sırada Ben mutfaktan çıkıp yanına geldi. O da giyinmişti. Yüzünde sert bir ifade vardı.

"Ne yapıyorsun?"

Genç kadın hiçbir şey söylemeden numarayı çevirmeye devam etti. Ben birkaç uzun adımda salonu geçip ona yaklaştı.

"Ne yapıyorsun, dedim sana?"

"Görmüyor musun, telefon ediyorum."

"Kime?"

"Taksi çağıracağım. Yoksa bu lanet olasıca ülkede sabahları taksi çağrılmıyor mu?"

"Bu da nereden çıktı şimdi. Seni Calvado'ya kadar götürebilirim."

"Calvado'ya gitmiyorum."

Ben'in yüzünde derin bir şaşkınlık vardı şimdi. "Ne diyorsun sen?" diye mırıldandı.

"Duymadın mı? Calvado'ya gitmiyorum. Londra'ya dönüyorum."

"Bunu yapamazsın."

"Yaparım. Beni durduramazsın."

"Öyle mi?" Genç adam belli belirsiz gülümsedi. "Senin yerinde olsam böyle bir şey yapmaya kalkışmaz-

dım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni ya da annemi aptal yerine koymana izin vere-mem."

"Kimseyi aptal yerine koyduğum yok. Burada bir ap-tal varsa o da benim."

"Londra'ya dönemezsin Cass. Buna asla izin vere-mem."

"Ne yaparsın ki? Yoksa bana tecavüz etmeyi mi dü-şünüyorsun?"

Ben başını öne eğdi. "Lütfen aptalca konuşma," di-ye mırıldandı.

Genç kadın tekrar ahizeyi aldı. Fakat Ben onu bile-ğinden yakalayarak numarayı çevirmesini önledi. "Dün gece olanları bu kadar abartman çok saçma," dedi. "Böyle şeyler olabilir. Küçük bir kız çocuğu gibi dav-ranıyorsun. Şimdi lütfen kendine gel ve sorumluluk sa-hibi yetişkin bir insan gibi düşünmeye çalış. Daha sonra pişman olacağın şeyler yapma."

Cass telefonun yanından uzaklaştı. Sinirli sinirli el-lerini oluşturuyordu. Birden geçn adama dönerek "Ben Calvado'ya götüremezsin," dedi. "Aramızda olanları annene söylerim. Seni asla bağışlamaz. Bunu yaparsam neler olabileceğini kolayca tahmin edebilirsin. Beni asla susturamazsın. Beni oraya götüreceğine öldürüp Arno Nevin'ne atsan daha iyi edersin."

Ben bir süre gözlerini kapayıp sustu. Sonra ona yak-laşarak, "Lütfen kendine gel, Cass," dedi. "İyice saç-malamaya başladın. Ne söylememi bekliyorsun. Sen-den özür dilerim. Yanlış davrandığımı kabul ediyorum. Bir daha böyle bir şey olmayacak, yemin ederim. Cal-vado'ya gitmeni çok istiyorum. Annem seni bekliyor. Düşünsene, gelmeyişini ona nasıl açıklarım."

Cass başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Neden ama?"

"Çünkü... çünkü yapamam da ondan. Bütün bu olanlardan sonra..."

"Ne oldu ki? Sadece öpuştük."

"Sadece bu değil biliyorsun."

"Biraz içkiliydik ve..."

"Hayır! Bana yalan söyledin. Seni asla affetmeye-ceğim."

"Senden af diliyorum. Sadece dün gece olanları unutmanı istiyorum. Şimdi sakin oluyorsun ve Calva-do'ya gidiyorsun tamam mı? Yoksa Roger'a geri dön-meyi mi tercih ederdin?"

Cass bir an ne yapacağını bilemedi. "Seninle oraya gidemem," dedi neden sonra.

"Lütfen beni zorlama, Cass"

"Ne yaparsın? Yoksa beni tehdit mi edeceksin? Ba-bama gidip evliliğim hakkında bilgi vermeyi mi düşü-nüyorsun yoksa?"

"Seni kendine getirecekse evet."

"Sen... sen bir alçaksın."

"Evet, olabilir. Benim bir alçak olduğuma inanman daha iyi olur belki."

Villa Andrea'ya doğru yola çıktıklarında saat on bi-ri bulmuştu. Porsche müthiş bir hızla kilometreleri yu-tuyordu, ama Cass bunun farkında bile değildi. Açık pencereden içeri deniz kokusu doluyordu.

Araba Calvado'ya yaklaştıkça genç kadının endişe-leri artmaya başlamıştı Sophia'yla karşılaşmaktan kor-kuyordu.

"Dün gece aramızda olanları tamamen unutmalı-yız," dedi birdenbire.

"Elbette," dedi genç adam. "Ben çoktan unuttum bile."

"Beni buraya zorla getirdin."

"Yanılıyorsun. Calvado'ya gelmek isteyen sendin."

"Şu anda annenle karşılaşacak durumda değilim."

Ben direksiyona doğru eğilerek genç kadının yüzüne baktı.

"Bunu söylemek için biraz geç değil mi? Geldik sa-yılır."

Bu sözler üzerine Cass tuzağa düşmüş gibi hissetti kendini. Pencereden dışarı daha dikkatli baktı. Evet, gelmişlerdi.

Ben arabayı limon ağaçlarının altında park etti. Motorun sesi kesilince derin bir sessizlik kapladı ortalığı. Ben direksiyona dayanmış ona bakıyordu

"Babama söylemeyeceksin değil mi?" dedi genç kadın telaşla

"Neden söyleyeyim?"

"Bilemiyorum. Böyle bir şeyin olmasını istemiyorum sadece."

"Sır saklayan biri olduğumu bilirsin. Bana güvenebileceğini biliyorsun Cass."

"Peki ya içeri girmek istemezsem. Hemen beni buradan götürmeni istersem."

"Kendimi adam kaçıran bir budala gibi hissetmeye başladım," dedi genç adam sabırsız bir tavırla. "Sakin ol lütfen. Her şey iyi olacak, göreceksin."

"Of, Ben kendimi çok kötü hissediyorum."

"Bir iki gün sonra bir şeyin kalmaz. Şimdi sakin ol ve arabadan çıkalım tamam mı? Ah bak, annem de geliyor. Hazırsın değil mi?"

Cass panik içinde dönerek camdan baktı. Sophia Scorcese ağır adımlarla arabaya yaklaşıyordu. Her zamanki gibiydi. Uzun boyuyla bir abideyi andırıyordu. Üzerinde etekleri yerleri süpüren uzun bir giysi vardı. Cass onunla karşılaşmaya hiç de hazır olmadığını düşündü. Sophia ona hep küçük bir çocukmuş gibi davranırdı. Haksız da sayılmazdı aslında. O zamanlar Cass küçük bir kız çocuğundan başka neydi ki. Ani bir kararla arabasının kapısını açıp çıktı, ona doğru yürüdü.

"Günaydın sinyora. Sizi tekrar görmek ne güzel."

Sophia Scorcese'in ince dudakları hafif bir tebessümle aralanmıştı. Cass'e değil arabadan inmekte olan oğluna bakıyordu.

O garip ingilizce'siyle "Yolculuğunuz iyi geçmiştir umarım," dedi.

"Olaysız geçti." dedi Ben. Şakacı ve rahat görünmeye çalışıyordu.

"Floransa'da güzel vakit geçirdiniz mi?"

Sophia bu sözleri genç kadına bakarak söylemişti.

"Şey... hiç değişmemişsiniz sinyora. Eskiden nasılsanız yine öyleysiniz. Beni davet etmeniz... büyük bir incelik. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu durumda..."

Cass, yaşlı kadının dudaklarını hafifçe büzdüğünü görünce sustu. İyiye alamet değildi bu. Sophia, "Oğluma teşekkür etmelisiniz," dedi. "Sizi buraya davet etmem için çok ısrar etti. Ben de kabul ettim doğal olarak. Evet, içeri girelim isterseniz."

Cass kendini perişan hissediyordu. Sophia Scorcese ilerlemeye başladı. Ben ile kendisi arkadan geliyorlardı. Bir ara genç kadının kulağına eğilen Ben, "Ona biraz zaman tanı," diye fısıldadı. "Ne bekliyordun? Bunca zaman sonra yoluna halı serecek değil ya."

"Hayır, ama..."

"Geliyor musun, Benvenuto?"

Sophia donmuş onlara bakıyordu.

"Evet anne," dedi genç adam.

Sophia'nın peşinden eve kadar tek kelime konuşmadan yürüdüler.

Bölüm Altı

Ben villadan dört gün sonra ayrıldı. Eve geldiklerinde genç adam önceden kararlaştırdığı gibi hemen dönmek istiyordu. Fakat Sophia'nın hiç olmazsa bir gece kalması için yaptığı ısrarlara dayanamamıştı.

"Seni çok az görüyorum, Benvenuto," dedi yaşlı kadın. "Anneanın evinde hiç olmazsa bir gece geçirerek onu mutlu etmek istemez misin? Ayrıca Cassandra da burada. Kalırsan, eminim o da çok memnun olur."

"Kalmayı çok isterdim anne," dedi genç adam. "Ancak bugünlerde çok sıkı çalışmak zorundayım."

Sophia içini çekti. "Anlıyorum," dedi. "O kitaptan söz ediyorsun."

"Evet, kendi kitabımdan..."

"Üniversitede sana yeterli miktarda para vermiyorlar mı? Boş zamanlarında neden çalıştığını bir türlü anlayamıyorum."

Ben omuzlarını kaldırdı. "Belki bunu bir zevk olarak görüyorum. Bilirsin, çocukluğumdan beri boş durmaktan nefret ederim. Üstelik, daima yapılacak bir şey bulmuşumdur."

Sophia başını salladı. Hoşnutsuz görünümüne rağmen oğlunun zekâsı ve yetenekleriyle gurur duyuyordu kuşkusuz. Cass yine eski günleri hatırlamıştı. Sophia'nın zaman zaman onun varlığından tedirgin olduğunu, hatta Ben'le onu yalnız bırakmamaya özen gösterdiğini hissederdi. Bunun kıskançlıktan kaynaklanabileceğini çok sonra düşünmüştü.

Kendisine ayrılan odalar ona öylesine tanıdık geliyordu ki. Sophia'nın hizmetçisi Maria Alvaro öğle yemeğinden önce ona kalacağı yeri göstermişti. Pencereleri tek tek açmış, banyoyu nasıl kullanacağı hakkında uzun ve gereksiz izahatler vermişti. Sinyorina'yı yeniden gördüğü için çok memnun olduğunu söyleyip duruyordu.

"Sinyorina çok uzun bir sözcük," dedi Cass. "Bana sadece sinyora, desem daha iyi olmaz mı?"

"Nasıl isterseniz," diye karşılık verdi kadın. Tam o sırada içindekileri yerleştirmek için Cass'in çantasını açmıştı. "Aman Tanrım," dedi. "Bu çantayı siz mi doldurdunuz böyle?"

"Evet. Biraz aceleyle çıktık da. Sen bırak istersen, ben daha sonra boşaltırım içindekileri."

"Asla olmaz, sinyora. Daha sonra gelip eşyalarınızı yerleştiririm. Şimdi öğle yemeği için yalnız kalıp biraz dinlenmek istersiniz herhalde."

Cass odada yalnız kalınca önce ayakkabılarını çıkardı. Aralık duran balkon kapısını açıp dışarı çıktı. Manzara gerçekten nefisti. Körfezin suları uzaktan cam gibi parlıyor ve insanı adeta davet ediyordu. Hemen üstündekileri çıkarıp, bikinisini giyse ve bahçeye inen şu merdivenlerden inerek denize ulaşsa... Bunun imkânsız olduğunu biliyordu. En azından o gün böyle bir şey yapamazdı. Sophia ile henüz gerekli şeyleri konuşmamışlardı. Yaşlı kadının ona bu evde ne aradığını bir biçimde soracağı, oğlunun anlattıklarıyla yetinmeyeceği apaçık ortadaydı. Bu yüzden bu evde geçirdiği ilk saatler ve ilk günler özel önem taşıyor ve Cass'in dikkatli olmasını gerektiriyordu.

Balkonun mermer parmaklıklarına kadar gelip çevreye bakındı. Sophia oğluyla birlikte oturma salonunun terasındaydı. Ben'e hararetli hararetli bir şeyler anlatıyordu. Cass onları gözetliyormuş gibi bir duyguya kapılarak içeri girdi.

Evin bu bölümünü biliyordu. Burası misafirlere ayrılan bir süitti. Küçük bir oturma odası, bir banyo, uygun boyutlarda bir yatak odası ve içinde oldukça büyük demir bir karyoladan ibaretti. Eskiden yatılı okuduğu için yazları buraya gelince bir sarayda kalıyormuş gibi hissederdi kendini. Oysa şimdi Knightsbridge'de kendi evi vardı ve Villa Andrea özellikle iç dekorasyonu bakımından eskisi kadar muhteşem gelmiyor-

dı: ona.

Renkler de değişmişti. Önceki gelişlerinde evin için-deki eşyalara ve duvarlara pembe ve beyaz renkler hâkimdi. Şimdi bunlar altın ve krem renkleriyle yer değiştirmişlerdi. Belki de bu renk değişikliği evin, eski sevimli havasından bazı şeyler yitirmesine neden olmuştu.

Öğle yemeği inanılmayacak kadar gösterişliydi. En şık ve nadide yemek takımları çıkarılmış, hiçbir ayrıntı unutulmamıştı. Yemekten sonra Ben annesini yürüyüşe davet etti. Bunu Cass'i biraz rahatlatmak için yaptığı belli oluyordu. Genç kadın hemen odasına çekildi, serin bir duş aldı ve yatağına uzanıp biraz gevşemeye çalıştı.

Az sonra kapı vuruldu ve Maria içeri girdi. Yatakta, sadece ince iç çamaşırlarıyla uzanmakta olan Cass'ı görünce elini ağzına götürüp, "*Mamma mia!*" diye bir çığlık attı. "Neyiniz var, bayan?"

"Bir şeyim yok," dedi Cass, yattığı yerde biraz doğrularak. "Başım ağrıyor o kadar. Seni korkuttuysam özür dilerim. İçersi o kadar sıcak ki, şu örtüleri üstüme örtsem yanabilirmişim gibi geldi bana."

"Çok garip," diye mırıldandı Maria. "Oysa içerisi o kadar sıcak değil. Evin en serin bölümlerinden biri burasıdır." Elindeki eşyaları masanın üzerine koyup genç kadına yaklaştı ve elini onun alnına koydu.

"*Dio mio! Tu sei calda!*"

"Evet, biraz ateşim var, Maria. Ama çok önemli değil. Sadece başımın ağrısı rahatsız ediyor beni. Bu yüzden uzandım." Maria'nın yüzünde beliren ifade niyetinin ne olduğunu ortaya koyuyordu. "Yo hayır, bunu yapamazsın," diye mırıldandı Cass. Sophia'nın bu işe karışmasını hiç istemiyordu.

Maria telaşla çıktı ve bir iki dakika geçmedi ki Sophia önde Ben arkada olduğu halde içeri girdiler. Genç kadın doğrusu bu kadar çabuk bir baskın beklememişti.

Onu çıplak görünce Sophia kaşlarını çattı. Ben ise

çok şaşırmış bir halde, "Cass," diye mırıldandı. Genç kadın yatak örtüsünü hemen üzerine çekti.

Ben ona yaklaşıp elini alnına koydu. "Ateşler içindesin," dedi. "Çok hastasın, Cass."

"Biraz başım ağrıyor ve..."

"Burası sana göre bir yer değil, Benvenuto."

Sophia kollarını göğsünde kavuşturmuş öfkeyle oğluna bakıyordu. "Bırak da onunla ben ilgileneyim," diye devam etti. "Kız hastaysa doktora ihtiyacı var demektir, sana değil."

"Hasta değilim," dedi Cass, çaresizlik içinde. "İki aspirin alsam geçer. Sabah bir şeyim yoktu."

"Emin misin?"

Ben gözlerini kısmış kuşku ve endişeyle ona bakıyordu.

"Evet," dedi genç kadın. Sesinde bir gariplik vardı.

Ben ona yaklaşıp elini tuttu.

"Benvenuto, bu kadarı fazla artık," diye bağırdı annesi. "Bu odayı derhal terk etmeni istiyorum. Aksi halde Carlo'yu çağırıp seni zorla dışarı attırırım."

Bunlar Ben için bile dehşet verici sözlerdi. Genç adam kısa bir süre bir şey söylemeden annesinin yüzüne baktı. Yaşlı kadın fazla ileri gittiğini anlamış gibi başını öne eğdi.

"Hemen Lorenzo'ya telefon edeceğim," dedi Ben.

"Lütfen doktor çağırma," diyerek doğruldu genç kadın.

Genç adam, "İhtiyacın olabilir," diye mırıldanarak odadan çıktı.

Cass bundan sonraki kırk sekiz saati kopuk bir filmi seyrediyormuş gibi yaşadı. Doktor geldi ve genç kadının bütün itirazlarına rağmen soğuk algınlığı teşhisi koydu. Cass kalın şeyler giyip battaniyelerin altında yatacaktı.

Doktorun nasıl bir tedavi önerdiğini ve verdiği ilaçların ne olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey başındaki ağrının göğsüne inerek daha rahatsız edici bir hal al-

mış olmasıydı. Her tarafı ağrıyordu şimdi. Gözlerini sürekli açık tutamıyordu. Arada bir, Maria'yı, doktoru, Ben'i ve Sophia'yı görüyordu. Bütün bu insanlar görüş açısı içinde bir görünüp bir kayboluyorlardı.

Bir ara öleceğini sandı. Fakat vücudundaki bağışıklık sistemi hastalığa karşı bir noktadan sonra direnişe geçti. Hastalığının üçüncü gününde Cass biraz kendine gelir gibi olmuştu. En azından yatağın içinde oturabiliyor ve kendini çorbasını içebilecek kadar güçlenmiş hissediyordu.

Sophia ile Ben'in içeri girdiklerini, Maria'nın çıktığını görünce yaşlı kadına bakarak gülümsemeye çalıştı. Onları tedirgin etmişti. Belki de Sophia onun daha fazla o evde kalmasını istemiyordu. Bunu söylemeye hakkı vardı tabii. O ev neticede Sophia'nındı ve kendisi bir misafirden başka şey değildi. Yaşlı kadın onun sorumluluğunu daha fazla yüklenmek istemeyebilirdi.

Sophia ona doğru eğildi. "*Prego,*" diye mırıldandı. "Çok daha iyi görünüyorsun. Buna sevindim." Sonra Ben'e dönüp bir şeyler söyledi. Genç adam başını sallayıp odadan çıktı.

Sophia bir sandalye alıp yatağın yanına oturdu.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Teşekkür ederim. Siz elinizden geleni yaptınız. Şu anda oldukça iyiyim. Ateşim düştü galiba."

"Tamamen değil. Çok dikkatli olmalısın."

"Elbette. Basit bir soğuk algınlığı gibi başladı, ama nasıl bu kadar yüksek ateş yaptı, anlamıyorum."

"*Folmonite* diye bir şey duymadın mı sen? İngilizce nasıl söylüyorsunuz, bilmiyorum."

"*Folmonitem* mi?"

"Zatürre," dedi tanıdık bir ses. Genç kadın başını çevirip baktı. Sophia'nın arkasında Ben duruyor, ona gülümsüyordu. "Daha doğrusu zatürre başlangıcı."

"Benvenuto, senin burada ne işin var?"

"Özel konuşmanız bitmiştir, diye düşündüm. Babasının onu aradığını herhalde söylemişsindir."

Sophia bu sözler üzerine bakışlarını kaçırdı. Ben genç kadına biraz daha yaklaşarak, "Guido ile tam iki kez telefonda görüştüm," dedi.

Cass heyecanlanmıştı. Dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"Babam telefon etti, öyle mi? Ne zaman?"

"Dün. Kendini nasıl hissediyorsun, Cass?"

"Çok daha iyi hissediyor," diye araya girdi Sophia. "Fakat kız kardeşinin yatak odasına girdiğin için ben kendimi hiç iyi hissetmiyorum, Benvenuto. Lutfen çıkar mısın?"

Ben'in yüzünde kederli bir ifade belirdi. Fakat her an öfkeyle patlayacakmış gibi bir hali vardı. "Neler hissettiğini gayet iyi biliyorum, anne," diye mırıldandı. "Cass şu anda çok zayıf durumda, sözlerinle onu bunaltmanı istemem."

"Benvenuto!"

Genç adam Cass'e dönerek, "Seni çok merak ettiği için aradı," dedi. Onu rahatlatmak istiyordu sanki.

"Ona hasta olduğumu söyledin mi?"

"Hayır," diye atıldı Sophia. "Öyle anlaşılıyor ki Roger..."

"Şimdi olmaz, anne."

"Roger... ne olmuş Roger'a."

Ben bir süre ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi baktı ona. "O da aradı," dedi. "Seni merak etmiş o kadar."

Cass kuşkulanmıştı. "Babam başka ne söyledi?" diye sordu biraz daha doğrularak.

"Önemli bir şey yok, Cass. Burada olduğunu ona Roger söylemiş."

"Peki ona hasta olduğumu söylediniz mi?"

"Söylemek zorundaydık," dedi Sophia. "O senin babandır."

"Evet, öyledir," dedi Cass, yaşlı kadını daha fazla konuşturmamak için. "Ben, söyle lütfen, babam bana kızgın mı?"

"Yok canım. Neden kızgın olsun. Sadece... biraz me-

rak etti ve daha önemlisi, seni görmek için buraya geliyor."

"Olamaz."

"Ona uzun uzadıya, gelmesine hiç gerek olmadığını anlatmaya çalıştım. Ayağa kalkar kalkmaz hemen ona telefon edeceğini söyledim."

"İnşallah gelmez," diye mırıldandı Cass, Sophia'ya bir göz atarken.

"Umarım Guido bütün bu olanlardan ötürü beni suçlamaya kalkmaz," diye mırıldandı Sophia. Sonra oğluna dönerek, "Cassandra'yı daha fazla yormayalım istersen," dedi. "Sen de sabah erkenden yola çıkacaksın."

"Gidiyor musun?" dedi genç kadın.

"Evet. Planladığımdan çok kaldım, biliyorsun. Ayrıca pazar günü Victor, Amerika'ya gidiyor. Gitmeden önce onunla mutlaka görüşmeliyim."

"Anlıyorum. Kendine iyi bak, olur mu?"

"Sen de. Doktor birkaç hafta içinde tamamen iyileşeceğini söyledi."

Cass ertesi sabah erken bir saatte Porsche'nin sesini işitti. Sanki ona veda etmek istercesine müthiş bir gürültüyle çalışmıştı. Sabahın sessizliğinde, arabanın hareket ettiği, vites değiştirdiği ve uzaklaşan sesinden ana yola çıktığı anlaşıldı. Cass birden derin bir yalnızlık hissetti. Gözyaşlarını tutması için neden yoktu, onu bu halde görecek kimse yoktu çünkü.

Sophia oğlunu geçirmişti kuşkusuz. Ama yine de Ben bir fırsatını bulup Cass'in odasına gelebilir ve ona veda edebilirdi. Dün Sophia yüzünden onu öpmemişti bile.

Ona anlatmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Bu hastalık Ben'in tam dört gün burada kalmasını sağlamıştı, ama bir türlü doğru dürüst görüşememişlerdi. Sophia'nın gölgesi hep üzerlerinde olmuştu. Bundan sonra da böyle olacağı belliydi.

Yıllar önce bu kadar değildi. Belki Sophia onları ço-

cuk gördüğü için, fazla ilgilenmiyordu. Oysa şimdi oğlunu resmen denetim altında tutuyordu. Yine de Ben, onunla vedalaşmanın bir yolunu bulabilirdi. Gece odasına gelebilirdi, örneğin. Neyse, artık telefonla konuşacaklardı mecburen. Fakat bu eve edilen bütün telefonlara önce Sophia çıkardı. Ben'in bu kuralı delmesi neredeyse imkânsızdı.

Can sıkıcı bir durumdu.bu. Hastalığının ilk günlerinde ikide bir derin uykulara dalıyor ve böylece hiçbir şey düşünmüyordu. 'Keşke yine öyle olsa,' diye geçirdi içinden.

Bölüm Yedi

Üç hafta sonra Cass vücudunu güneşe vermiş, kumsalda sırtüstü yatıyordu. Burası oldukça tenha bir yerdi. Çevredeki villalarda genellikle yaşlı insanlar oturdukları ve kumsala giden sivri kayalıklarla kaplı yolu açmayı göze alamadıkları için kimseler olmuyordu. Bu yüzden Cass tamamen çıplak güneşlenmekte bir sakınca görmüyordu.

Son günlerde kendisini eskisinden çok daha iyi hissediyordu. İyileşmeyi biraz da Sophia'nın yaptığı yemeklere borçlu olduğunu biliyordu. Biraz da kilo almıştı.

İlk başlarda Ben'in yokluğuna alışması hiç de kolay olmamıştı. Sophia'nın gözü ise sürekli üzerindeydi. Sanki kendisinden habersiz Ben'le ilişki kurabileceğinden kuşkulanıyormuş gibi bir hali vardı. Fakat zaman geçtikçe, yaşlı kadın Cass'in buraya gerçekten dinlenmek ve düşünmek için, kendi isteğiyle geldiğini anlamaya başladı.

Ne zaman bir araba sesi duysa Cass'in yüreği ağzına geliyordu. Fakat oralardan geçen arabaların hiçbiri Porsche değildi. Zaten çoğu, Villa Andrea'nın kapısında durmuyor, çekip gidiyordu. Evin kapısında sadece eski bir Fiat duruyordu, zaman zaman. O da Dr. Lorenzo'ya aitti. Doktor başlangıçta her gün geliyordu. Fakat şimdi ziyaretlerini haftada sadece iki güne indirmişti. Aslında buna da gerek yoktu. Cass yavaş yavaş doktorun. Sophia'nın dondurmaları için geldiğinden kuşkulanmaya başlamıştı.

Hastalığı sırasında babası pek çok kez telefon etmişti. Her defasında Sophia çıkmıştı telefona ve eski kocasına, kızının telefona gelemeyecek kadar hasta olduğunu söylemişti. "Ayağa kalkar kalkmaz seni arayacak, merak etme," diyordu.

Cass onunla ilk konuştuğunda şaşırdı. Yaşlı adam

tahmin edemeyeceği kadar sempatik davranıyordu. Cass'in sağlık durumu nedeniyle çok endişelenmişti. Kendini zor durumda hissedince babasına değil de Ben'e sığınmasına biraz üzülmüş gibiydi.

"Biz de senin için bir şeyler yapabilirdik," dedi bir keresinde. "Zavallı Roger çok üzüldü. Seni çok merak ediyor."

"Demek çok merak ediyor," dedi genç kadın, imalı bir ses tonuyla. Fakat hemen pişman oldu. Roger oralarda rolünü çok iyi oynuyordu kuşkusuz. Bu tür şeyleri babasıyla telefonda konuşması mümkün değildi.

"Kuşkun mu var yoksa?" diye sormuştu babası. "Roger'ın seni nasıl sevdiğini gayet iyi biliyorsun, eminim. Bütün erkekler zaman zaman aptalca davranırlar."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

Bu sözler üzerine yorum yapmanın ne anlamı ne de yararı vardı. En iyisi hiçbir şey söylememekti.

"Seni gayet iyi anlıyorum, kızım," diye devam etti babası. "Bir süre ondan ayrı kalmak istiyorsun. Ayrılık daima kalpleri yumuşatır. Hatırlıyor musun, annen hep böyle söylerdi. Keyfine bak tatlım, iyi bir tatil geçir. Her şey düzelince oturup uzun uzun konuşuruz."

"Evet, baba."

"Bu arada Ben'e kendisinden ayrıntılı bir açıklama beklediğimi söyler misin, lütfen. Bütün bu olanların sadece senin iradenle gerçekleştiğini sanmıyorum. İnsanlar sorumluluklarını bilmeliler..."

"Ama baba..."

Guido Scorcese, gittikçe daha sert konuşmak durumunda kalacağını düşünmüş olmalı ki telefonu kapatmıştı. 'Her zamanki huyu,' diye içinden geçirdi genç kadın. Mutlaka suçlayacak birini bulurdu yaşlı adam

Bu telefon konuşmasından bir gün sonra Sophia, Cass'e hastalığı nedeniyle uzun zamandır soramadığı şeyleri nihayet çok açık biçimde sordu. Cass babasına anlattığı kadarını ona da anlattı. Sophia pek inanmışa

benzemiyordu. Yemeğin orta yerinde ansızın ona Calvado'yu ne zaman terk etmeyi düşündüğünü soruverdi.

Cass şaşırmıştı. "Bilemiyorum," dedi. "Sanırım biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Ne kadar?"

O anda genç kadın büyük bir tedirginlik hissetti. Sophia'nın bakışlarında kuşku dolu bir ifade vardı. 'Ben şimdi burada olsaydı, havayı yumuşatırdı,' diye geçirdi içinden.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi bakışlarını kaçırarak. Gerçekten de bilmiyordu. Son sıralarda bu evde ne kadar kalacağını hiç düşünmemişti. "Belki birkaç hafta," diye ekledi.

Sophia'nın dudakları büzüldü.

"Demek hâlâ boşanma konusunda bir karara varamadın."

"Hayır."

"Anlıyorum. İnsan evlilikten kolay vazgeçemez. Kutsal bir ilişkidir evlilik. Bu yüzden oturup iyice düşünmek gerekir. Yoksa çok geç olabilir."

Bu sözlerin altında sanki bir ima gizliydi. Genç kadın başını öne eğdi. Sophia kendi evliliğinden asla açıkça söz etmezdi.

Derin bir sessizlikten sonra Sophia tekrar konuşmaya başladı.

"Eminim Guido burada kaldığın için Benvenuto'yu suçlayacak. Seni buraya getirdiği ve burada kalmaya teşvik ettiği için. Bir zamanlar da beni suçlamıştı. Benvenuto'nun onu izlememesine benim telkinlerimin yol açtığını düşünmüştür hep. Onu gayet iyi tanırım."

"Fakat Ben o sıralarda kendi yolunu seçecek kadar büyümüştü. Sizce de öyle değil mi? Ayrıca buraya gelmek için tek başıma karar verdiğimi babama telefonda uzun uzadıya anlattım. Gerçek bu. Sonuçları da sadece beni ilgilendirir."

"Sadece seni değil. Kocanı da ilgilendirir. Aranız-

daki sorunun ne olduğunu hâlâ bilmiyorum, Cassandra. Demin söylediğin şeyler çok sudan sebeplerdi. Roger'dan ayrılmana yol açan başka şeyler olmalı."

Cass içini çekti. "Ona herhangi bir açıklama yapmak zorunda değildim," diye mırıldandı.

"Çok garip."

Cass daha fazla dayanamayacağını hissetti. Bu kadının kuşkusu bir burgu gibi içini oyuyordu adeta. "Kocam bir başka kadınla birlikte," dedi bir solukta.

Sophia çok şaşırmıştı. Gözlerini iri iri açarak, "Ya," dedi. "Demek öyle."

Derin bir sessizlik oldu. Neden sonra Sophia ağır ağır konuşmaya başladı.

"Baban Diana Palmer denilen o kadınla evlenmeden önce pek çok başka kadınla birlikte oldu. Onunla evlendi ve bütün şerefini kaybetti. Oysa daha önce... Yoksa Diana'nın babanın hayatına giren ikinci kadın olduğunu mu sanıyordun."

Sophia'nın dudaklarında kederli bir tebessüm belirdi. "İlk değildi," diye devam etti. "Ama şunu kabul etmek gerekir ki, diğer kadınlara kıyasla çok zekiydi."

Cass soluğunu tutmuş, dinliyordu. "Hayır," dedi. "Doğru değil bu."

"Öyle san."

"Ama, nereden biliyorsunuz? O sırada Cenova'daydınız."

"Sadece İngiliz kadınlarının mı Guido Scorcese'i çekici bulduklarını sanıyorsun."

"Hayır, ama..."

"Bütün bunlar olurken sen henüz dünyaya gelmemiştin."

Cass terasta oturmuş bütün bu konuşmaları tekrar tekrar düşünüyordu. Akşam olmuş, korfez yeni doğan ayın parlak ışıklarıyla aydınlanmıştı. Sophia'nın anlattıkları inanılır gibi değildi. Babasının Sophia'yı ve annesini başka kadınlarla aldattığını hiç düşünmemişti

doğrusu. Bu durumda Roger'ın onu aldatması, babasının gözünde son derece doğal bir şeydi.

"Bu kadar üzülmene gerek yok, Cassandra."

Bu sözlerle irkilen genç kadın arkasına baktığında Sophia'yla karşılaştı. Yaşlı kadın elini onun omzuna koydu. "Sana bütün bunları sylemeseydim belki daha iyi olurdu. Guido seni çok sever. Bu konuda en ufak bir kuşku duymadım. Senin için önemli olan da bu, öyle değil mi?"

Cass gülümsemeye çalıştı. "Bana bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedi. "Bu tür sözlere ihtiyacım vardı gerçekten. Ama yine de anlayamadığım bir şey var. Ben'in bizimle birlikte olmasını önlemek için özel bir çaba harcıyorsun sanki. Neden? Sanki bizim arkadaş olmamız seni rahatsız ediyor."

Sophia'nın yüzündeki ifade değişti. Uzun bir sessizlikten sonra, "Benvenuto, Guido'nun oğludur," dedi soğuk bir sesle. "Onların arasına girmeye çalışmadım. Akademik kariyer yapmak Benvenuto'nun kendi seçimiydi. Benim bu konuda hiçbir katkım olmadı."

Cass başını salladı. "Size inanıyorum," dedi. Gerçekten de inanıyordu. Çünkü en azından, Ben'in kimseye boyun eğmeyen biri olduğunu biliyordu. Sophia'yı çok sever ve elinden geldiği kadar da idare etmeye çalışırdı, ama asla ona her bakımdan bağlı olmamıştı.

Sophia Scorcese ile yaptığı bu konuşmanın üzerinden tam bir hafta geçmişti. İki kadın arasında o geceden sonra daha yakın bir ilişki doğmuştu.

Güneş ortalığı yakıyordu. Uzanıp çantasının içindeki kol saatine bir göz attı. Vakit öğleye yaklaşmıştı. Son bir kez daha denize girmek istiyordu. Bikinisini üzerine geçirdi ve yüksekçe bir kayadan kendisini mavi sulara bıraktı. Su serindi. İlk anda bütün vücudu ürperiyordu insanın. Fakat bir iki dakika geçmeden suyun sıcaklığına alışıyordu. Uzun kulaçlarla yüzerek açıldı Cass.

Geri döndüğünde kumsalda mayolu biri olduğunu fark etti. Güneş arkadan geldiği için kim olduğunu anlayamıyordu. Kıyıya doğru hızlı hızlı yüzmeye başladı.

Kim olabilirdi? Kafası bu soruyla meşguldu. 'İyi ki bikinimi giymişim,' diye geçirdi içinden. Bunu her zaman yapmazdı.

Kıyıya iyice yaklaştığında, suyun sıcaklığına rağmen üşümeye başlamıştı. Aslında hastalık tamamen geçmiş olsa da bazı etkileri bir süre daha devam edecekti kuşkusuz. Dr. Lorenzo bu konuda çok sıkı tembihlerde bulunmuş, sağlığıyla oyun oynamamasını söylemişti ona.

Kulaçlarını biraz yavaşlattı. Bu kadar telaşlanmasına ne gerek vardı? Kıyıda ona kötülük etmek isteyen biri olamazdı.

Sudan çıkıp birkaç adım attığında kendisini bekleyenin bir yabancı olmadığını fark etti. Ben'den başkası değildi bu.

Sevinçle ona doğru koştu. Bir yandan da, "Demek döndün!" diye bağırıyordu.

Kucaklaştılar. "Döneceğini neden bildirmedin," dedi genç kadın. "Telefon edebilirdin. Sen bencil domuzun tekisin."

O anda genç adamın gerildiğini hissetti. Ben onu kendinden biraz uzaklaştırdı. "Şu havluyu al," dedi garip bir sesle. Güneş hâlâ arkadan vurduğu için genç kadın onun yüzünü tam olarak göremiyordu.

"Seni gördüğüm için birden çok sevindim," dedi. "Ne kadar soğuk bir adamsın Ben."

"Soğuk değilim. Sadece düşünüyordum. Acaba benle değil de bir başkasıyla karşılaşsaydın ne yapardın?"

"Ne mi yapardım? Herhalde kendimi kollarına atmazdım. Belki de korkardım."

Cass bu konuşmayı gittikçe daha eğlenceli buluyordu. Ama genç adamın yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı.

"Sana kötü davranmak isteyen biri de olabilirdi burada. Yeterince medenileşmemiş biri..."

Cass omuzlarını kaldırdı. "Yani bana tecavüz etmek isteyen biri..."

"Daha kötüsü de olabilir. Annem denize çıplak girdiğini bilmiyor mu? Kendisi görmemişse bilmiyordur. Ona böyle bir şey söylemeye asla cesaret edemezsin."

Cass şaşırdı.

"Ama ben çıplak değilim ki. Görmüyor musun, üstümde mayo var."

"Buna mayo mu diyorsun. Hayal gücüne pek yer bırakmıyor."

"Ama bunları herkes giyiyor," dedi genç kadın.

"Bunu ben de biliyorum. Fakat bu tür mayo giyenlerin büyük çoğunluğu ya yüzme havuzlarına ya da kalabalık plajlara gidiyor. Senin gibi, böylesine ıssız bir yere gelip tek başına saatler geçirmiyorlar."

"Yani güneşlenmek yasak, öyle mi?"

"Sadece buraya gelmesen daha iyi olur, diyorum. Terasta da güneşlenebilirsin. Böyle ıssız yerlere yalnız gelip saatlerce kalman hiç doğru değil."

"Terasta güneşlenmek aynı şey değil ama."

"Arada duş alabilirsin. Ayrıca Calvado plajına da gidebilirsin. Fazla uzak değil biliyorsun."

Cass ona bakıp gülümsedi. Ben'in bu şekilde endişelenmesi hoşuna gidiyordu. "Gösterdiğin ilgi için teşekkür ederim," dedi.

"Önemli değil."

Genç adam elleri cebinde, bakışlarını ufuktaki bir yata çevirdi. O anda Cass'in içi sızladı. Uzun süredir görüşmemişlerdi. Buna rağmen Ben ona soğuk davranıyor, hatta göz göze gelmemek için özel bir çaba harcıyordu. Bu adamın duygularını bu şekilde gizleme huyundan nefret ediyordu.

Ağlamak üzere olduğunu anladığında paniğe kapıldı. Hemen sandaletlerini ayağına geçirdi, eşyalarını çantasına tıkıştırdı. Ben'in yüzüne bakmamaya çalışarak

sivri kayalara tırmanmaya başladı.

Ben şaşırmıştı. "Hey, nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkasından. "Yavaş ol lütfen. Bu sıcakta bu kadar hareket etmek doğru değil."

Genç kadın arkasına dönüp, "Rahat bırak beni," diye bağırdı. "Sen denizdeki yelkenlileri seyret."

Genç adam soluk soluğa yetişti. "Bu kadar aptal olmak zorunda değilsin," dedi. Gömleğinin düğmelerini çözmüştü. Göğsünde ter parıltıları vardı. Saçları alnına düşmüştü. Genç kadın ona bakarken acı duyuyordu. Ben ona yardım etmek üzere elini uzattığında bir adım geriledi.

"Yardım etmene gerek yok, Ben. Bu kayalıkları belki on kere tek başıma tırmandım. Eğer seni memnun edecekse, bir daha buraya gelmem, merak etme."

"Lütfen böyle yapma, Cass. Yalnızca senin iyiliğini düşündüğümü biliyorsun. Seni kırmak istemedim. Yukardan bakıp seni görünce çok endişelendim. Sana bir şey olursa kendimi asla bağışlamam."

Cass yutkundu. Nedense, ellerini onun çıplak göğsüne bastırmak gibi bir garip duyguya kapıldı birden. Korkutucu bir duyguydu bu. "Endişelenmene gerek yok," dedi zorlanarak. "Ne yaptığımı bilecek kadar büyüdüm artık."

"Seni buraya ben getirdim."

"Ben istediğim için getirdin."

"Evet, sen burada olduğun için de uzaklaşma gereği duydum."

Cass bu sözlerin ne anlama geldiğini düşündü. "Ne demek istiyorsun?" dedi. "Neden uzaklaşma gereği duydun?"

"Bu kadar saf olma," dedi genç adam, onun elinden tutup çekerken. Birlikte kayalara tırmanmaya devam ettiler. "İkimiz de gerçeği biliyoruz," diye ekledi genç adam.

Cass bir an duraksadıktan sonra, "Kalacak mısın?" diye sordu.

Genç adam derin bir soluk aldı. "Belki, bir süre."

"Ne kadar?"

"Duruma bağlı."

Bu kısa yanıtlar genç kadının asabını bozmaya başlamıştı. Onu durdurarak, "Hangi duruma bağlı?" diye sordu.

"Daha doğrusu sana bağlı. Ya da benim duygularıma. Bu duyguları ne ölçüde denetleyebileceğime."

"Bilmece gibi konuşuyorsun, Ben."

"Peki, madem istiyorsun, daha açık konuşayım. Çok güzelsin, Cass. Bazen sana bakıyorum da gözlerime inanamıyorum. Bu kadar güzel bir kadın olabilir mi? Aslında İtalyanca *'Belle,'* sözcüğü bu durumu daha iyi açıklıyor. Çarpıcı, insanı büyüleyen bir güzellik. İnsanın güneşe uzun süre bakamaması gibi ben de bu güzelliğe uzun süre bakamıyorum."

Cass güldü. "Dalga geçiyorsun," dedi.

"Asla," dedi genç adam. Yürümeye devam ettiler. "Babanla görüştün mü?" diye sordu Ben.

"Evet."

"Ne diyor?"

"Benim ruhsal bir bunalım geçirdiğimi, ama hızla iyileşmekte olduğumu düşünüyor sanırım."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Benim ne düşündüğüm önemli mi?"

"Lütfen ciddi ol, Cass."

"Peki. Biraz şaşkınım. Roger'ın beni aldatıyor oluşunun babamı fazla etkilemeyeceğini düşündüm. Daha doğrusu Sophia'yla yaptığım konuşma sonunda bu kanaate vardım. Bana babamla ilgili bazı şeyler anlattı. Sophia'dan ayrılmadan önce hayatına bir sürü kadın girmiş. Düşünebiliyor musun?"

Ben birden durdu. Bakışlarında öfke dolu bir ifade vardı.

"Sophia'nın Guido ile aranızdaki ilişkiye dair söz söyleme hakkı yoktur."

"Ama bana bazı şeyleri açıklaması gerekiyordu ve

iyi oldu bence..."

"Bu kadar yüzeysel olma."

"Yüzeysel değilim, Ben. Sadece anlamak istiyorum. Babamın nasıl biri olduğunu biliyor musun sen? Gerçekten metresleri var mıydı? Böyle bir şeyi onaylıyor musun? Bilmek istiyorum."

Ben kıpkırmızı oldu. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama son anda vazgeçti. Hızlı adımlarla uzaklaştı ondan. Genç kadın bir süre arkasından baktı. Çok hassas bir noktaya dokunduğunu anlamıştı. Ama bu durumda ona daha fazla soru soramazdı. Yine de Ben'in neden bu kadar sert bir tepki gösterdiğini anlayamamıştı.

Bölüm Sekiz

Cass rüyasında masmavi parlak sularda yüzüyordu. İçinde bir ferahlık, hoş bir serinlik duyuyordu. Denizin dibini görüyordu. Su akımıyla yavaş yavaş dalgalanan uzun yosunlar, esrarengiz görünüşlü kaya parçaları, balıklar... Bütün bunları izlemek ona büyük bir zevk veriyordu. Fakat ağzında garip bir şey vardı. Dişlerinin arasında sıkı sıkı tutuyordu. Ne olabilirdi bu? Biraz düşündükten sonra bunun bir şnorkelin hava borusu olduğunu anladı.

Başını kaldırıp çevresine baktı. Nerede olduğunu bilmek istiyordu. Sırtüstü döndü ve o anda uyandı. Açık pencereden hoş bir rüzgâr geliyordu. Elini ister istemez ağzına götürdü. Şnorkelin lastiğini öyle belirgin hissetmişti ki.

'Keşke rüya olmasaydı,' diye geçirdi içinden. Suyun serinliği ve deniz dibinin manzarası ona büyük bir zevk vermişti. Şnorkelle son daldığında tam on sekiz yaşındaydı. O zamandan beri değil dalmak şnorkel bile görmemişti.

Arkasına bir yastık koyarak yatağın içinde oturdu. Ona dalmayı Ben öğretmişti. Belki de bu yüzden, daha sonra başka insanların yönelttikleri dalma tekliflerini hep geri çevirmişti. Dalmak Ben ile arasında özel ve dokunulmaz bir ilişkiydi sanki. O güzel günlerin anısını bir başkasıyla bozamazdı.

O zamanlar Cass on sekizinde, uzun boylu, ince, saçları omuzlarında bir genç kızdı. Biraz utangaç tabiatlıydı. Karşı cinsin ilgisini çektiğini daha küçük yaşlarda fark etmişti. O yaşa kadar çok sayıda genç, yakışıklı, meslek hayatında başarılı olma ihtimali yüksek genç adamla tanıştırılmıştı. Roger Fielding de bunlardan biriydi. O yıllarda Cass kitap okumayı ve müzik dinlemeyi flört etmeye tercih ediyordu. Diana ile Guido aynı yıllarda sosyetenin içindeydiler ve çok geniş bir

çevreleri vardı. Kızlarının büyüdüğünü bile fark etmemişlerdi.

Evleri davetlilerle, misafirlerle dolup taşardı. Bu davetlerde Cass yaşıtlarıyla bahçede veya kendi odasında otururdu. Çok renkli ilişkileri yoktu. O yıllarda içine kapanık, yumuşak başlı bir insandı. Örneğin, ne babasıyla ne de annesiyle tek bir kez bile münakaşa etmemişti.

Gerçekten yaşadığını, hayat ve enerji dolu bir insan olduğunu İtalya'da geçirdiği ilk tatilde fark etti. Calvado oldukça geniş bir mekândı. Kumsallar, plajlar, korular, pastaneler, her şey, ama her şey vardı orada. Dolayısıyla eve tıkılıp kalmanın ne gereği ne de anlamı vardı. Üstelik evde Sophia Scorcese'in insanı merak ve biraz da kuşkuyla süzen bakışlarından kurtulmanın tek yolu, dışarısı, özellikle de deniz kıyılarıydı.

Ben'le birlikte olmak çok hoş bir duygu veriyordu ona. O yıl ve sonraki yıllar, tatil bittiğinde, gelecek yıla kadar nasıl yaşayacağını düşünmeye başladı hep.

Kışları hiç görüşmüyor değillerdi. Ben arada sırada Londra'ya geliyordu. Babasıyla görüşüyor veya üniversitenin düzenlediği seminerlere katılıyordu. Başlıca ilgi alanı Ortaçağ tarihi idi. Ama İtalya ve Londra arasında çok fark vardı. Aile ortamında görüşüyorlardı ve ilişkileri İtalya'dakine kıyasla oldukça resmi bir ortamda gerçekleşiyordu. Bu arada Diana'da belli belirsiz bir tedirginlik hissediyordu Cass. Onları sürekli göz altında tutmak istiyormuş gibi bir hali oluyordu annesinin. Genellikle akşam yemeklerinde bir araya gelirlerdi. Yemekten sonra Cass ders çalışmak için odasına çekilirdi.

Ama yaz tatili gelip de Calvado'ya gidince Ben tamamen ona ait olurdu. Cass kendini onunla yaşıt gibi hissederdi. Oysa aralarında tam on yaş vardı. Bu mutlu beraberlik, hiç kuşkusuz, Ben'in ona akranıymış gibi davranmasından kaynaklanıyordu.

On sekiz yaşına bastığında babası Bermuda'da bir

vile satın aldı. Doğal olarak yaz tatilini ailece orada geçireceklerdi. Diana, "Bizimle birlikte geleceksin," dedi. "Baban Hammondlar'ı ve Roger Fielding'i de davet etti. Roger sadece senin için geliyor."

"Calvado'ya gitmek istiyorum, anne. Sinyora Scorcese'ye söz verdim. Gitmezsem çok ayıp olur."

"Her yaz o uğursuz kadın ve oğluyla birlikte tatil yapmak zorunda mısın?" demişti Diana, öfkeli bir tavırla. "Aileni ihmal ediyorsun. Hiç hoş değil."

Cass annesinin o anki bakışlarını asla unutamadı. "Bana yalan söyleme," demişti. "Scorcese için değil, oğlu Ben'le birlikte olmak için oraya gitmek istediğini gayet iyi biliyorum. Artık büyüdün, Cass. Geleceğini düşünmek zorundayız. Yetişkin bir insan gibi davranmanı bekliyorum senden."

Bu sözler üzerine Cass kıpkırmızı olmuştu. Bereket tam o anda telefon çalmış ve bir şeyler söylemekten bu sayede kurtulmuştu. Hemen kaçmıştı oradan. Fakat Diana'nın sözleri aklından çıkmamıştı. Ben'e olan ilgisi bu kadar olağanüstü müydü gerçekten?

Tatil başladığında ailesini kandırması zor olmadı. Ben onu Pisa havaalanında karşıladığında Diana'nın uyarılarını çoktan unutmuştu. Ona ailesi ve okulda olanlar hakkında bir sürü şey anlatmış, fakat tatil konusunda ortaya çıkan gerilimden hiç söz etmemişti. Yine birlikteydiler işte. Cass mutluydu. Önemli olan da buydu.

Ama o yaz bir şeylerin değiştiğini hissetti. Ben'i bir başka gözle görüyordu artık. Onun çıplak kaslı vücudunun güzelliğini, kaçamak bakışlarını fark etmeye başlamıştı. Bütün bunlar genç kızda belli belirsiz bir tedirginlik yaratıyordu.

Görünüşte bir şey değişmemişti. Her yaz yaptıkları gibi deniz kıyısında saatler geçiriyor, uzun yürüyüşlere çıkıyor, pastanelerde oturuyorlardı. Fakat eski çocuksu sohbetleri uzun suskunluklarla kesilmeye başlamıştı. Zaman zaman elleri birbirine değdiğinde ya da

göz göze geldiklerinde bambaşka, tanımlanması zor bir havaya giriyorlardı.

Bu durum etkisini yavaş yavaş arttırdı. Öyle ki, Sophia bile aralarındaki ilişkide bir şeylerin değişmekte olduğunu sezmeye başladı. Kuşkusuz Sophia oğlundaki değişimi daha iyi algılıyordu. Yaşlı kadının bakışları ve konuşmaları gittikçe daha sorgulayıcı olmuştu. Özellikle yemekte onları gözaltında tutuyor, konuşma ve davranışlarının en küçük ayrıntısını bile gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Bütün bu değişiklikler Cass'i etkiliyor, şaşırtıyor, sarsıyordu.

Sophia tehlikeyi sezmişti. Artık onları mümkün olduğu kadar yalnız bırakmamaya çalışıyordu. Çeşitli bahaneler uydurarak onlarla birlikte olmaya başladı. Kumsala bile geliyordu artık. Bir güneş şemsiyesinin altına uzanıyor ve kısık bakışlarını üzerlerinden bir an bile ayırmıyordu.

Bu yakın takibe karşı bazı önlemler almakta gecikmediler. Sık sık arabaya atlayıp Toscana'ya gidiyorlardı artık. Ya turist kalabalığına karışıyor ya da ıssız koylarda denize giriyorlardı. Sophia'dan uzak durmak için gizli bir anlaşma yapmışlardı sanki. Kendi aralarında bir kez bile konuşmadıkları gizli bir anlaşmaydı bu. Güneş ve denizle dopdolu, çok güzel günlerdi onlar. Ama her şey bir anda kâbusa dönüşecekti.

Bütün bunları hatırlamasının ne gereği vardı şimdi? Belki de gördüğü rüya etkilemişti onu. Şnorkelle daldıkları günü gayet iyi hatırlıyordu. İlk başlarda çok zorlanmıştı. Şnorkelle dalmayı öğrenmeseydi bütün bunlar olmazdı belki. Acaba? Genç kadın kendi kendine gülümsedi. Nasıl olsa günün birinde böyle bir şey olacaktı. İkisi de hissediyorlardı.

Ellerini ensesinde kenetleyip yatağa iyice yerleşti Cass. Gözlerini yumup yüzünü pencereden esen serin sabah rüzgârına verdi. O sabah olanları tekrar hatırlamak, adeta yaşamak istiyordu.

O sabah koya gitmişlerdi. Sophia ilk kez onlara eş

lık etmiyordu. On beş dakika kadar güneşlendiler. Genç kız manastırın altındaki kayalara, koyun karşı kıyısına kadar yüzmek istedi. Nedense o sabah içinde bir huzursuzluk vardı. Aşırı enerjik hissediyordu kendisini. Yüzmek, o fazla enerjiyi harcayarak rahatlamak istiyordu. Son günlerde içinde hissettiği duygusal yükten bu sayede kurtulabilir, biraz olsun gevşeyebilirdi.

Ben ilk önce onunla gelmek istememişti. Güneşin altında sırtüstü hareketsiz yatıyordu. Sağ koluyla gözlerini örtmüştü. O anı çok iyi hatırlıyordu Cass. Ayakta durmuş onu ikna etmeye çalışıyordu. Bakışları genç adamın çıplak vücudunda dolaşıyordu. Ben onu görmediği için rahattı, istediği gibi seyredebiliyordu onu. İçinde yoğun bir arzu vardı, ama ne yapmak istediğini tam olarak bilemiyordu.

"Geliyor musun?" dedi ona. "Burada senin gibi tembel tembel yatmak istemiyorum. Gelmezsen ben de tek başıma gidiyorum. Çok sıkıcı bir şey... Akşama kadar burada yatmak."

"Demek sıkıldın ve yenilik istiyorsun," dedi genç adam, yattığı yerden doğrulurken.

"Evet, gidiyorum."

Cass şnorkeli başına geçirdi ve paletlerini alıp denize doğru yürüdü.

"Bana bak, tek başına gidemezsin."

"Nedenmiş o? Ben yetişkin bir insanım."

"Yetişkinlikle ilgisi yok bunun. Peki peki, ben de geliyorum."

Az sonra kayalıklara doğru yüzüyorlardı. Denizin dibinde hafifçe salınan uzun yosunlar, garip şekilli kayalar ve dip balıkları... Genç kız Ben'in, arkasından geldiğini hissediyordu. Onun çok iyi bir yüzücü olduğunu, ayrıca koyu daha önce birkaç kez yüzerek geçtiğini de biliyoruu.

Su vüc. d"nda rahatlatıcı bir etki yaratıyordu. Arada bir baş..ı sudan çıkarmadan geriye bir göz atıyor ve Ben'in yüzerken çıkardığı beyaz köpükleri görebili-

yordu.

Açıkta dalga vardı. Hafif bir dalgaydı bu, düzenli sıralar halinde geliyor ve Cass'in vücudunu yalayarak geçip gidiyordu. İşte felaket tam o sırada oldu.

Öncekilerden biraz yüksekçe bir dalga suyun yüzeyindeki hava borusunu örtüverdi. Bir an boş bulunan Cass ciğerlerine tuzlu deniz suyunun dolduğunu hissederek çırpınmaya başladı. Paniğe kapılmıştı. Başlığı çekip çıkardı ve yüzünü suyun üstünde tutmaya çalıştı. Fakat nefes alamıyordu.

Dehşet verici bir boğulma duygusu içinde bayılmak üzere olduğunu hissettiğinde Ben yetişti. Onu arkadan sıkıca tuttu.

Cass birkaç kez öksürdükten sonra kendini kaybetti. Ben onu çenesinin altından tutarak yavaş yavaş kıyıya çekti. Genç kız kendine geldiğinde onun kucağındaydı. Ciğerlerinde şiddetli bir yanma vardı. Öksürmek istiyor, ama beceremiyordu.

Ben onu kızgın kumların üzerine yatırdı. Cass genç adamın yüzünü ve hareketlerini yattığı yerden görebiliyordu.

Ben onun belinden göğsüne doğru masaj yapmaya başladı. Cass yavaş yavaş rahatladığını, ciğerlerinin açıldığını fark etti. Ben hayatını kurtarmıştı. O olmasaydı kesinlikle ilk uğradığı şoku atlatamayacak ve boğulup gidecekti.

Derin nefes almak onu rahatlamıştı. Nedense, konuşmak ve iyi olduğunu söylemek o anda aklına gelmedi. Bütün vücudunu Ben'in güçlü ellerine bırakmış, gözlerini yummuştu.

Bir ara kirpiklerini araladığında genç adamın yüzünde endişe dolu bir ifade gördü. Yavaşça ellerini uzatıp onun güçlü, geniş omuzlarına koydu.

Ben birden durdu. Gözlerini iri iri açmış ona bakıyordu.

"Cass," diye inledi. "Sandım ki.. Aman Tanrım, ne olur konuş benimle."

Yüzleri birbirine çok yakındı şimdi.

Genç kız parmaklarını onun ıslak saçlarının içine soktu. Ona sımsıkı sarılmak istiyordu şimdi. Yavaşça yattığı yerden doğruldu.

"Ben," diye fısıldadı. Ondan sonra her şey bir anda oldu. Ben'in vücudunun gerildiğini, bir an tereddüt ettiğini hisseti Cass. Ama sonra genç adam onu ani bir hareketle kollarının arasına aldı. Dudakları birden buluştu. Cass onun bütün ağırlığını üzerinde hissederek derin bir mutlulukla gözlerini yumdu. Kumların üzerinde çılgınca öpüşmeye başladılar.

Sonra Cass genç adamın başını kaldırdığını, bütün vücudunun kasıldığını hissetti. Gözlerini açıp baktı. Ben, kayalara doğru bakıyordu. Cass onun baktığı yöne bakışlarını çevirince soluğunun kesildiğini hissetti. Sophia Scorcese ağır adımlarla onlara doğru yaklaşıyordu. Elinde siyah bir şemsiye vardı. Ben ne yapacağını bilmez bir halde ayağa kalktı. Cass yattığı yerde büzüldü. Yerin dibine geçmek, yok olmak istiyordu.

Kuşkusuz, bu olaydan sonra orada kalamazdı artık. Eve döner dönmez eşyalarını topladı. Ben görünürde yoktu. Onu havaalanına kadar götürmek bile istememişti. Genç kız telefonla bir taksi çağırdı. Arabaya binerken son kez başını kaldırıp eve doğru baktı. Sophia Scorcese evin terasında kollarını göğsünde kavuşturmuş ona bakıyordu. Dudakları, kendi kendine konuşuyormuş gibi kımıldıyordu. Araba evden uzaklaşırken genç kız gözyaşlarını tutamadı.

Ondan sonraki birkaç hafta bir rüya gibi, hızla geçti. Uçakla Bermuda'ya gitti. Roger'la kurduğu o tedirgin, yabancı ilişki... Ve sonra damdan düşercesine yapılan o evlenme teklifi. Bütün bu süre içinde Ben'in ne düşündüğünü bilmiyor, öğrenmek de istemiyordu. Onu bilinçaltının derinliklerine itmişti sanki.

Sonra Londra'ya döndüler ve Ben onu görmeye geldi. Aralarında bir şey geçmemiş gibi, ama eskisine nazaran çok daha mesafeli davranıyordu.

Roger'ın evlenme teklifini kabul etmek istememişti aslında. O sırada öyle büyük bir şok yaşıyordu ki, fark etmez diye düşünmüştü. Bütün bunları Ben'e anlatmayı çok istiyordu. Kumsalda olanların sadece kendi hatası olduğunu, böyle bir şeyin olmasını hiç istemediğini, eski güzel günlere dönmek için her şeyi yapabileceğini.. ama hiçbirini söyleyemedi.

Ben Londra'da çok kısa bir süre kaldı. Tek bir kez yalnız kaldılar. Ben'in tavrı azarlayıcıydı. Ona bir ağabey, hatta bir baba gibi davranmaya çalışıyordu. Cass kendisini onun yanında aptal bir küçük kız gibi hissediyordu. Bu soğuk ve garip davranış sinirlerini altüst etmişti. Ben, aralarında geçen olay hakkında tek bir söz bile etmemişti. İlişkilerine hâkim olan soğukluk öylesine belliydi ki, Diana'nın bile gözünden kaçmamıştı. Bir arada oldukları sırada Diana sürekli Cass'in artık büyüdüğünden ve evlenip mutlu bir yuva kurma zamanının geldiğinden söz ediyordu. Ben'in bütün bu söylenenleri onaylar bir tavır takınması Cass'i mahvediyordu. Duyguları uyuşmuştu sanki. Hiçbir şey hissetmiyordu. Kötü bir rüyada gibiydi.

O kısa süre içinde kendisi de Ben'e karşı soğuk davrandı. Hayatında önemli bir şeylerin değiştiğini hissediyordu. Masallar ve hayaler sona ermişti artık. Orada bulunan herkes gerçeğin soğuk yüzünü hissediyordu.

Ve sonra beklenen olaylar gelişti. Ben Londra'dan ayrıldıktan sonra aileler Roger ile Cass'in evlenmesine karar verdiler. Cass kararı kayıtsızlıkla karşıladı. Sanki onu doğrudan ilgilendiren bir şey söz konusu değildi.

Kilisedeki törende Ben de hazır bulundu. Yüzü ifadesiz, tavırları son derece resmiydi. Kilise çıkışında yeni evlileri kutlayanlar arasında o da vardı.

Daha sonraki yıllarda Ben'le birkaç gün birlikte oldular. Ben, Roger'dan asla hoşlanmamış ve bunu davranışlarıyla göstermişti.

O eski güzel günlerin bir daha geri gelmemek üzere geçip gittiğini biliyordu artık. O ilişkiyi bir daha yaşaması mümkün değildi. Unutmaya, daha doğrusu hiç hatırlamamaya çalışıyordu.

Ne var ki, duygular asla tamamen yok olmuyorlardı. Cass zaman zaman ondan nefret ettiğini düşünse de o sıcak duyguların kalbinin bir köşesinde gizlendiğini hissediyordu. Ayrıca Ben onun hayatını kurtarmıştı. O gün birkaç kulaç gerisinde yüzüyor olmasaydı, şimdi hayatta olmayacaktı. Başı sıkıştığı ve umutsuzluğa düştüğü zaman kendisine yardım edecek tek kişinin Ben olduğunu da biliyordu üstelik. Roger'la evlilikleri kayaya oturduğunda koşup sığınmak istediği tek kişi o olmuştu.

Calvado'da geçirdiği o yazlar hayatının en mutlu dönemiydi.

Güneş odanın içine dolmuş, genç kadının vücudunu ısıtıyordu. Ben döneli tam üç gün olmuştu. Onunla birlikte olmamak için özel bir çaba harcıyordu sanki. Sadece yemeklerde bir araya geliyorlardı. Hep annesiyle birlikteydi. Onunla uzun yürüyüşlere çıkıyor, terasta oturuyordu. Yapacak hiçbir iş bulmasa, Cass'le yalnız kalmaktansa Carlo ile bahçede çalışmayı tercih ediyordu.

Bu bir tatil miydi, gerçekten? Evet, öyleydi, tabii. İstediğini yapabiliyordu. Maria'yla uzun uzun sohbet ediyor, tek başına denize gidip yüzüyor, kumda güneşleniyor, arada bir kitap okuyordu. Fakat görünüşteki sükunete rağmen içinde büyük bir huzursuzluk vardı. Vicdanıyla sürekli bir hesaplaşma içindeydi ve bu iç gerilime daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Bölüm Dokuz

Cass terasa çıktığında Ben günün ikinci kahvesini henüz bitirmişti. Genç kadını karşısında görünce şaşırdı. Onu bu kadar erken beklemiyordu anlaşılan.

Hemen ayağa kalktı. Oysa bu tür nezaket gösterilerine hiç gerek yoktu.

"Otur yerine," dedi genç kadın. "Seninle konuşmak istiyorum. Yoksa söyleyeceklerimden korkuyor musun?"

Genç adam gülümsemeye çalıştı. Fakat çok şaşırdığı belli oluyordu. Koltuğa oturdu, rahat bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. Cass o anda çok güzel göründüğünün bilincindeydi. Üzerinde ince, kolsuz bir penye vardı. Dar pantolonu bacaklarını bütün hatlarıyla gözler önüne seriyordu. Bir koltuk çekip oturdu. Omuzlarına dökülen saçlarını bir baş hareketiyle geriye savurdu.

"Evet," dedi genç adam "Seni dinliyorum. Fazla vaktim yok. Bu sabah gidiyorum."

"Gidiyor musun? Yoksa Floransa'ya mı dönüyorsun? Ya, lütfen yapma bunu. Seni bırakmam."

Ben derin bir iç çekti. "Floransa'ya gitmiyorum," dedi. "Verrazzino'ya gidiyorum. Büyükannem rahatsızlanmış. Onu ziyaret etmem gerekiyor. Bu akşam dönerim sanıyorum."

"Beni de götür."

"Götüremem."

"Neden? Büyükannemi hiç tanımadım. Onunla tanışmayı çok istiyorum. Lütfen Ben, götür beni. Burada tek başıma kalmak istemiyorum."

"Cass, lütfen..."

"Eğer beni götürmezsen o koya gidelim. Birisiyle konuşmasam çıldıracağım."

"Lütfen böyle aptalca şeyler söyleme."

"Hiç de aptalca değil! Üç gündür benimle karşılaş-

mamak için evin içinde cambazlık yapıyorsun. Sadece yemeklerde karşılaşıyoruz ve annen bütün konuşmalara hâkim oluyor."

"Çocuk değilsin artık."

"Elbette, değilim."

"O halde insanların sürekli olarak seni avutmak zorunda olduklarını düşünme."

"Avunmak istemiyorum ki. Bazen benden nefret ettiğini düşünüyorum. Beni buraya getirmek istemiyordun değil mi?"

Cass ağlamak üzereydi. Burnunu çekip duruyordu. "Neyin var senin, anlayamıyorum," diye devam etti. 'Yoksa babamın seni suçlayacağını mı düşünüyorsun. Roger'la ayrılmamızın sorumluluğu sana yüklenemez. Ben. Belki Londra'ya dönsem daha iyi olacak. Nasıl olsa döneceğim oraya."

"Sakin ol, Cass. Sakin ol." Genç adam ona doğru eğildi. "Londra'ya dönmeni istemiyorum. Senden nefret de etmiyorum. Kesinlikle nefret etmiyorum senden."

"Doğru mu söylüyorsun?"

"İnanmıyor musun yoksa? Doğru söylediğimi kanıtlamak için ne yapabilirim? İstersen seni Verrazzino'ya götüreyim. Yeterli olur mu? Yalnız, tam on beş dakika içinde hazırlanman gerekir. Kahvaltıyı yolda edersin."

Cass gözlerini iri iri açarak baktı ona. "Gerçekten götürecek misin?"

"ELbette. Hazırlan, haydi."

"On dakika ver bana," dedi genç kadın. Hemen ayağa fırladı, uzaklaşırken, "Çok teşekkür ederim," diye seslendi. "Söz veriyorum, asla pişman olmayacaksın."

Cass tam on dakika sonra terastaydı. Uzun, pamuklu bir elbise giymiş, ayağına sandaletlerini geçirmişti. Hafif bir makyaj yapmayı da unutmamıştı.

"Hazırım," dedi. Ben bir an büyülenmiş gibi baktı ona. Sonra derin bir nefes aldı.

"Evet, gerçekten de hazırlanmışsın," diye mırıldandı.

Çıkarlarken, "İyi görünmüyor muyum yoksa?" diye sordu genç kadın.

"Harikulade görünüyorsun," diye mırıldandı genç adam. O anda büyükannesine ne söyleyeceğini düşünüyordu besbelli. Guido Scorcese'in kızını neden oraya getirdiğini açıklaması gerekebilirdi.

"Benimle geleceğini kimseye söyledin mi?"

Soru öyle ani olmuştu ki, genç kadın şaşırdı. "Yoo," dedi. "Söylemem mi gerekiyordu?"

"Ben söyledim. Maria'ya söyledim."

Maria'nın haberi hemen koşup Sophia'ya yetiştireceği apaçık ortadaydı. Ben sadece annesinden gizli bir şey yapmak zorunda olmadığını kanıtlamak istiyordu. Sophia'nın kendisi olmasa bile ruhu hep onlarla birlikteydi.

Limon ağaçlarının altına kadar yürüdüler. Porsche orada onları bekliyordu. Genç kadın uzun süredir ilk kez mutlu olduğunu hissetti. Ben'le yolculuk yapmak başlı başına bir keyifti.

Calvado'dan çıkıp batıya yöneldiler. Livorno'ya giden ana yoldan gideceklerdi. Manzara nefisti. Apenin Dağları önlerinde olanca heybetiyle yükseliyordu. Dağın tepesi ve yamaçları karla kaplıydı. Zeytinliklerin arasından geçiyorlardı. Uzaklarda çok güzel çiftlik evleri görünüyordu. Teraslama yoluyla tarıma açılmış topraklar Ortaçağı hatırlatıyordu sanki.

Bu bölgede zaman donmuş gibiydi. İnsanlar çağdaş dünyanın dışında yaşıyorlardı. Yaşamak, yeterli miktarda yiyecek ve şarab olmakla eş anlamlıydı. Bölge insanları geleneklerine çok bağlıydı. Sosyal hayat, aile çevresinin pek dışına çıkmıyordu.

Anayoldaki bir servis istasyonunda Cass'ın kahvaltı etmesi için durdular. Saat tam on ikide de, içinden ırmak akan bir vadiye tepeden bakan küçük bir restoranda mola verdiler.

"Verrazzino'ya otuz kilometre mesafedeyiz," dedi genç adam. "Burada kasten durdum. Tam yemek vakti oraya gitmemiz Nonna'yı zor durumda bırakabilirdi. Hasta olduğu için bize istediği gibi yemek yapamaz ve çok üzülürdü."

"Anlıyorum," diye mırıldandı genç kadın. Sonra birden, "Beni yanına aldığın için pişman değilsin umarım," dedi.

Ben'in dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

"Kendi kendini davet ettin."

Genç kadın kızardı.

"Ben başka şeyleri kastetmiştim."

"Seninle yolculuk etmek benim için bir zevk, Cass. Bu bakımdan seni yanıma aldığım için hiç pişman değilim. Bilirsin, tek başıma yolculuk etmekten hoşlanmam."

Bu sözler genç kadını rahatlatmıştı.

"Keşke bu sözleri yola çıkmadan önce söyleseydin," diyerek gülümsedi.

"Manzara ne güzel, değil mi?" dedi genç adam. "Küçükken burada yaşamayı düşlerdim."

Cass kaşlarını çattı. "Yanlış hatırlamıyorsam annen ve baban buralı."

"Evet. Aslında Scoroeseler'in bu bölgede biraz toprakları var. Guido soylu bir aileden geliyor. Dedesinin dedesi şovalye. Sophia'nın kökeni daha mütevazi, tabii. Ailesi Scorceseler'in üzüm bağlarında çalışırmış."

"Çok ilginç. Bunu daha önce söylememiştin. Romantik bir öykü. Annenle baban birbirlerini gördükleri an âşık oldular herhalde."

Ben bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Neyse ki yiyecekleri getiren garson imdadına yetişti. Spagettiler nefis görünüyordu. Garson özel kadehlere kırmızı şarap doldurup uzaklaştı. Ben derhal konuşmaya başladı. Çocukluğundan, üzüm bağlarından peşpeşe daha bir sürü şeyden söz etmeye başladı. Cass az önce sorduğu sorunun yanıtsız kaldığının farkındaydı.

"Senin tek çocuk olman biraz garip değil mi?" diye sordu bir ara.

Ben kadehinden büyükçe bir yudum alıp dikkatle genç kadının gözlerine baktı.

"Aynı şey senin için de geçerli."

"Ama benimkinin bir açıklaması var. Ben doğduktan sonra annem başka çocuk istemiş. Zor bir doğum olmuş. Neredeyse ölüyormuş. Fakat Sophia'nın böyle bir sorunu olduğunu sanmıyorum. Çok sağlıklı bir İtalyan kadını. Dolayısıyla doğurmaması için hiçbir sebep yok gibi görünüyor."

Ben bakışlarını kaçırdı.

"Evet," dedi. "Haklısın. Bildiğim kadarıyla annemin herhangi bir sağlık sorunu olmadı. Kız kardeşlerinin bir sürü çocuğu var. Doğrusu neden tek çocukları oldu, ben de bilemiyorum. Bu bölgede çok nadir görülen bir durum. Hayırlı bir tesadüf."

"Yoo, böyle diyemezsin."

"Neden?"

"Tek çocuklu olmanın Sophia'yı mutlu ettiğini hiç sanmıyorum. Tek çocuklar genellikle mutsuz oluyorlar. Şahsen ben çocuğunun tek başına büyümesini istemezdim. Kardeşleri olmalı."

Genç adam spagettisini çatalına dolarken oldukça düşünceli görünüyordu. "Roger'dan mı?" diye mırıldandı.

"Hayır, hayır, Roger'dan değil. Asla bir ailem olmayacak. Çocuk doğuracağımı da sanmıyorum. Hiç da evlenmeyeceğim."

Ben başını kaldırıp genç kadının gözlerinin içine baktı.

"Bütün erkeklerin Roger gibi oldukları söylenemez. Henüz çok gençsin ve daha pek çok erkekle tanışacaksın. Günün birinde içlerinden biriyle evlenmek isteyebilirsin, işte o zaman..."

Genç kadın elini kaldırarak onu susturdu. "Öykünün gerisini biliyorum, anlatmana gerek yok," dedi.

"Şunu bilmeni isterim ki, bir daha asla evlenmeyeceğim. Aslında Roger'la da evlenmemeliydim."

Bu sözleri öyle kararlı bir tavırla söylemişti ki, genç adamı şaşırdı. 'Bu kızda bozulmamış bir şeyler var,' diye geçirdi içinden. Aslında çok garip, neredeyse inanılmaz bir şeydi bu. Fielding ailesiyle dört yıl gibi uzun bir süre birlikte olmanın onu hiç etkilememesi mucize gibi bir şeydi. Onun yozlaştığını, bir tür sosyete bebeği haline geldiğini düşünmekle ne kadar yanıldığını şimdi daha iyi anlıyordu. Cass geldiği gün onun hayatında bir başka erkeğin olduğunu, sorunların da buradan çıktığını düşünmüştü.

Bir süre hiç konuşmadılar. Bu arada Ben, genç kadınla benzer sorunları ayrı ayrı yerlerde yaşadıklarını düşündü. Şarap kadehlerini yeniden doldurdu. En iyisi başka şeylerden söz etmekti. Yöre tarihini anlatmaya başladı. Ona bir zamanlar tepelerde kurulan Volterra şehrinden söz etti. Sonra kısa ömürlü San Marino Cumhuriyeti'ni anlattı. O dönemin geleneklerinden, Santa Maria Kilisesi'nde yapılan ayinlerin özelliğinden dem vurdu. Genç kadın onu ilgiyle dinliyordu.

Yemekten sonra kahvelerini içtiler. Ben onunla birlikte olduğu için mutlu olduğunu düşünüyordu. Sorunları bir yana itip, o garip gerginliğin üstesinden geldikleri zaman her şey son derece doğal oluyordu. Böyle durumlarda Cass'le birlikte olmak genç adama keyif veriyordu.

Verrazzino'ya vardıklarında saat iki buçuğa geliyordu. Artık çok yavaş ilerliyorlardı, çünkü köye giden yol oldukça dardı. Sağ taraflarında Ben'in küçükken yüzdüğünü söylediği masmavi göl, sollarında ise bir çam ormanı vardı.

Suda yüzen, ağaçların arasında oynayan çocukların mırıltıları kulaklarına kadar geliyordu. Cass pencereden dışarıyı seyrediyor, yüzüne vuran çam kokulu temiz havayı derin derin içine çekiyordu. Çocukları kıskanmıştı. Onlar gibi gölde yüzmek, o çam ağaçlarını

arasında koşmak istiyordu.

"Mayon yanında mı?" diye sordu.

Ben başını salladı. "Verrazzino'da mayo bulabiliriz. Biliyor musun Cass, Guido İngiltere'ye yerleştikten sonra annem buraya asla gelmedi."

Cass çok şaşırmıştı.

"Neden ama? Doğrusu çok garip. Sophia ailesine çok düşkün bir insan."

"Yanılıyorsun. Sophia'nın aile desteğine ihtiyacı yoktu. Baban onu mali bakımdan destekliyordu."

"Peki ya sen?"

"Ben de çok uzun süre buralara gelmedim."

"Ama burada kuzenlerin var. Onları hiç özlemedin mi?"

"Özledim, tabii. Fakat yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Ayrıca bir dönem çok sıkı ders çalışmam gerekiyordu. Hem insan o dönemde kuzenlerinden çok kendi yaşıtlarıyla birlikte olmak istiyor."

"Anlıyorum."

Cass'in bakışlarında derin bir sempati vardı. Fakat genç adam bütün dikkatini dar köy yoluna verdiği için bunu fark etmedi.

"İşte," dedi bir ara, yukarıdan görülebilen köyü işaret ederek.

Verrazzino tipik bir İtalyan köyü idi. Uzaktan ilk göze çarpan şey, doğal olarak kilise ve onun Gotik tarzda inşa edilmiş kulesi idi. Kaldırım taşlarıyla kaplı köy meydanı uzaktan görülebiliyordu. Sonra, kırmızı kiremit damlı evler ve küçük meyve bahçeleri, çocuklar, köpekler... tipik bir köy.

"Ne kadar küçük," dedi Cass.

"Evet küçüktür, oldukça da ilkel."

Arabayı köy meydanına güçlükle soktular. "Buraya kadar," dedi Ben. "Ara sokaklar, giremeyeceğimiz kadar dardır. Arabayı burada bırakmak en iyisi."

Bu arada arabanın çevresi çocuklardan oluşan bir meraklı kalabalığıyla çevrilmişti. Ben inip genç kadı-

nın arabadan çıkmasına yardım etti. Çocuklar onu meraklа izliyorlardı.

Kahvenin önünde oturan erkekler de onlara bakıyorlardı. Kalabalığın içinden geçerlerken yaşlıca, şişman bir kadın, "Büyükanneni mi görmeye geldin?" diye seslendi.

"Evet, Marina. Nasıl, iyileşti mi biraz?"

"Daha çok yaşar, merak etme." Şişman kadın bunları söylerken neşeli bir tavırla gülüyordu. Sonra bakışlarını Cass'in üzerine çevirdi.

"Benvenuto, bu kadın da kim? Karın mı, yoksa başka şeyin mi? Pek de güzelmiş. Sana da hayran hayran bakıyor."

Ben kızardı. "Şey, bu... Cassandra. Yani Cassandra Scorcese." Sonra genç kadına dönerek, "Bu da Marina Pisano," diye ekledi. "Kuzenim Luigi ile evlidir kendisi."

Cass kadına gülümsedi. *"Molto lieto, signora."*

"Buona sera, Cassandra," diye karşılık verdi kadın. Sonra gayet net bir İngilizce'yle, "Verrazzino'ya hoşgeldin," dedi.

"Teşekkür ederim, yani... *grazie."*

Cass rahatsız olmaya başlamıştı. Tam o anda genç adam onu bileğinden tuttu. "Bize müsaade," dedi. "Nonna'yı görmek istiyoruz. Bu akşam döneceğiz."

"Kalmayacak mısınız?"

Marina büyük bir eğlence fırsatını kaçırmış gibi bir tavırla söylemişti bu sözleri. Ben gülümsedi. "Bu sefer kalmayacağız, Marina," dedi. "Bir dahaki sefere. *A piu tardi. Ciao!"*

Kalabalığın içinden çıkıp ara sokakların birine saptılar.

"Neden ona kız kardeşin olduğumu açıkladın?"

"Çünkü sana âşık olduğumu sandı."

"Öyle bir şey söylemedi ki."

Tam o sırada küçük bir evin avlusuna girdiler.

"İşte geldik," dedi Ben. "Büyükannenin kulübe-

burası."

İçeri girdiler. Üç odalı küçük bir köy eviydi burası. Mutlaka kocaman bir de kileri vardı. Toscana'da kışlar çok sert geçerdi. Bu yüzden insanlar yiyeceklerini genellikle yazdan stoklamaya başlarlardı. Büyükanne bu küçük odalarda tam dokuz tane çocuk doğurmuştu. İkisi ölmüş, diğerleri ise büyüyüp çoluk çocuğa karışmışlardı.

Lucia Pisano mutfak olarak kullanılan küçük bir odada, sallanan ahşap bir koltukta oturuyordu. Dışarıda hava sıcaktı. Buna rağmen omuzlarında kalın bir şal vardı. İlk anda onları fark edemedi. Sonra oturduğu yerde biraz doğrulup dikkatle baktı.

"Benvenuto!"

Genç adam hemen koşup ona sarıldı ve yanaklarından öptü.

"Nonna," dedi. "Seni tekrar görmek ne güzel."

"Benim için de öyle." Lucia, belki de gözleri çok iyi seçemediği için torununun yüzünü parmaklarıyla yokluyordu. "Sophia geleceğini yazmıştı," dedi. "Fakat ne kadar meşgul olduğunu biliyorum."

"Senin olduğun yerde meşguliyet söz konusu olamaz, Nonna."

Tam o sırada yaşlı kadın, kapının ağzında durmakta olan Cass'i gördü. Elini gözlerine siper ederek onu seçmeye çalıştı.

"Sana Cass'i getirdim," dedi Ben. "Cass, Cassandra. Onu seninle tanıştırmak istedim."

Lucia şaşırmıştı. Ağzı biraz aralık, yüzünde ihtiyarlara özgü o derin hayret ifadesiyle ona uzun uzun baktı.

"Cassandra mı? Yani bu kız, Guido Scorcese'in kızı mı?"

"Ta kendisi," dedi genç adam gülerek. "Cass, işte büyükannem... Lucia Pisano."

Cass yaklaştı. Yaşlı kadının elini tuttu. Lucia Pisano bütün dikkatini gözlerinde toplamış ona bakıyor-

du. Uzun uzun inceledi Cass'i. Sonra yavaş yavaş başını salladı. Cass onun yüz hatlarında belli belirsiz Sophia'yı seçer gibi oldu.

Yaşlı kadın uzun bir sessizlikten sonra, "Çok güzel bir kadın," dedi. "Seni gördüğüme çok sevindim, Cassandra. Sen bilmezsin, ama ben seni çok uzun zamandan beri görmek istiyordum."

Kadın İtalyanca konuşuyordu. Fakat sözcükleri biraz zorlanarak tek tek telaffuz ettiği için Cass onun ne söylediğini gayet iyi anlıyordu.

"Nonna seni çok sevdi," diye fısıldadı genç adam İngilizce olarak.

"Bir an kuşkulanmıştım," diye karşılık verdi genç kadın. "Ne de olsa Sophia onun kızı."

"Nonna, Sophia'ya benzemez. Şimdi şuraya otur ve rahat ol. Göreceksin her şey yolunda gidecek."

"Acıkmışsınızdır," dedi Lucia.

"Merak etme, Nonna," diye atıldı genç adam. "Yolda yedik. Monte Giorgio'da. Bizim için zahmete girmeni istemedik. Ayrıca... aç da değildik zaten. Yola çıkmadan önce bir şeyler atıştırmıştık. Bizim için endişelenme n'olur."

"O halde biraz şarap için," dedi yaşlı kadın. Yanındaki dolabı açıp küçük bir sürahi çıkardı. "Raftan bardak alıver, Benvenuto."

Bu sözleri söyledikten sonra Cass'e döndü. "Guido Scorcese'in kızı bizi ilk kez ziyarete geliyor. Kendisine bir şey ikram etmezsek ayıp olur."

Cass tam bir şey söyleyecekti ki, Ben onu küçük bir işaretle susturdu. Yaşlı kadının belleğinde sadece Guido'nun kızı olarak yer etmiş olmak Cass için biraz rahatsız ediciydi.

Ben hemen bardakları aldı. Şarap koydu. "Salute," deyip bir yudumda bardağı yarıladı.

"Nefis bir şarap. Mevsimin en iyi üzümlerinden hazırlandığı ilk tadımda belli oluyor."

Bakışları bir an genç kadının yüzüne takıldı. Onu bu-

raya kadar getirmiş ve Nonna'yla tanıştırmıştı. Peki ya şimdi? Devam edebilecek miydi? Söylemek istediği şeyi ona söyleyebilecek miydi? Bunu yapamayacağını hissediyordu. Ağa yakalanmış bir balık gibiydi. Onu buraya getirerek sorunu çözebileceğini düşünmekle hata etmişti. Ruhunda büyük bir ağırlık yaratan o sıkıntıyı tek başına yok etmeye çalışmalıydı. Bu sadece onun sorunuydu. Nonna'yı bu işe hiç karıştırmamalıydı. En iyisi bir bahane uydurup dışarı çıkmaktı.

Bölüm On

Cass ne yapacağını bilemiyordu. Ben çıkıp gitmiş ve onu yaşlı kadınla baş başa bırakmıştı. Onun peşinden gitmesi büyük nezaketsizlik olacaktı. Öte yandan İtalyanca'sı bu kadınla konuşmaya yetecek düzeyde değildi.

Kadınla göz göze geldiğinde sinirli sinirli gulumsüyordu. Sonunda mutfağı gözden geçirmeye, onu oyalayacak bir şeyler bulmaya çalıştı. İlerdeki rafta bir fotoğraf duruyordu. Kadına gülümseyerek yerinden kalktı ve resmi alıp baktı.

Sophia ile Ben çerçevenin içinden ona bakıyorlardı. Fakat işin garibi Ben'in bıyıkları vardı. Onu ilk kez bıyıklı görüyordu. Herhalde uzun süre görüşmedikleri bir zaman bırakmıştı. Resimdeki haliyle yirmi yaşlarında görünüyordu. Ben o zamanlar İngiltere'de üniversite öğrencisi değil miydi?

Başını kaldırınca Lucia'nın bakışlarıyla karşılaşıp utandı. Yaşlı kadına gülümsedi. Resmi gösterip, "*Ben o è sua madre, no?*" Resimde görülenlerin Ben ile annesi olup olmadığını soruyordu.

"*No, Signora,*" dedi yaşlı kadın.

Cass şaşırmıştı. Çerçeveli resmin içinden bakan Ben'den başkası olamazdı. Yaşlı kadın onun şaşırdığını görünce kırık dökük bir İngilizce ile, "Benvenuto değil," dedi. "Nasıl diyorsunuz? *Il figlio di mio fratello, capisce?*"

"Yani resimdeki bu adam, yeğeniniz mi?"

"Ah, *si*," dedi yaşlı kadın. "Yeğen, evet. Yakışıklı, değil mi?"

"Evet, çok yakışıklı."

Genç kadın çerçeveyi yerine koyup, az önce kalktığı yere oturdu. Durum biraz garibine gitmişti. Bu kadar benzerlik olur muydu? Ben bundan hiç söz etmemişti.

"Benvenuto'yu anlat," dedi yaşlı kadın, gülümse-

yerek.

"Benvenuto'yu mu? Anlayamadım. *Non capisco*. Size onun hakkında ne söyleyebilirim?"

"İyi mi? Mutlu mu?"

"Şey... evet, sanırım, mutlu."

"Sen... Sophia'da mısın?"

"Ne? Ah, evet onunla kalıyorum."

"Benvenuto?"

"Birkaç gündür o da orada kalıyor."

Yaşlı kadın koltuğunda ileri geri sallanmaya başladı. "*Bene, bene,*" diye mırıldandı. "Sophia... buraya geldiğini bilir mi?"

Cass bu kez sadece başını sallamakla yetindi. Çıldırmak üzereydi. Ben'in onu burada tek başına bırakması akıl alır şey değildi. Neredeydi bu adam?

"*Il suo padre,*" diye söze başladı yaşlı kadın. Sonra sözcükleri dikkatle seçerek, "Guido seni buraya gönderdi," dedi.

"İtalya'ya mı? Hayır. Kendim geldim. Tatil yapmak için. Sonra hastalandım burada."

"*E che di suo marito?* Kocan... seninle mi?"

"Hayır," dedi Cass, sinirli bir tavırla. Bu kadına karşı dürüst olmaması için bir sebep yoktu. "Onu terk ettim."

Yaşlı kadının gözleri parladı.

"Benvenuto'ya döndün... *si*?"

Cass iyice şaşırmıştı. "Evet," dedi. "Öyle sayılır."

"Benvenuto'ya bakıyorsun?"

Cass derin bir iç çekti. "Elbette," dedi.

"Onu seviyorsun?"

Genç kadın yutkundu.

"Şey... o benim ağabeyim, biliyorsunuz."

Cass onu asla bir erkek kardeş gibi görememişti aslında. Fakat Lucia gibi yaşlı bir kadının bunu anlaması mümkün değildi. Odanın içinde derin bir sessizlik vardı şimdi.

"Şey... Ben'i merak etmeye başladım," dedi. "Ne

reye gitti acaba? Erkenden yola çıkacağız... Önümüzde uzun bir yol var."

Lucia bu sözleri bekliyormuş gibi, kırış kırış elleriyle koltuğun kollarını sıkı sıkı kavrayıp doğruldu. Gözlerinde garip bir parıltı vardı şimdi. Sözcüklerin üstüne basa basa, "Doğru değil," dedi.

Cass gülümsedi. "Ne yazık ki, gitmek zorundayız," dedi. "Yol tam beş saat tutuyor ve eğer erkenden çıkmazsak..."

"Hayır, hayır!" diye bağırdı yaşlı kadın. "Yol değil... *Il suo fratello!* Kardeşin... Benvenuto senin kardeşin değildir!"

Erken ayrılmaya karar vermiş olmalarına rağmen yola çıkmak için kalktıklarında saat akşamın sekizini geçiyordu. Ben, iki kuzeni, onların karıları ve çocukları ile birlikte dönmüştü.

İlgi odağı doğal olarak Cass'ten başkası değildi. Çocuklar çevresini sarmışlardı. Saçlarından ayağındaki sandaletlere kadar her şeyiyle ilgileniyorlardı.

Cass kendinde değildi. Yüzünde yapay bir gülümseme vardı. İçindeyse fırtınalar kopuyordu. Yaşlı kadının anlattığı öykü onu altüst etmişti. Lucia ona, Ben'in gerçek babası Francesco'dan, Guido ve Sophia'dan söz etmişti. Kadının özenle seçtiği sözcükler kafasının içinde adeta yankılanıyordu.

Akşam yemeğini hep birlikte yediler. Karışık yeşil spagetti, salata, meyveler ve kırmızı şarap... Cass sinirlerini yatıştırır umuduyla önüne ne konulduysa silip süpürdü. Bakışları Ben'e ne zaman takılsa içinde bir şeyler sızlıyordu. Ona neler yapmışlardı böyle? Zavallı Ben kim bilir ne çok acı çekmişti. Bu korkunç yanlış anlama yıllar boyunca hayatlarını mahvetmişti.

Genç adam çok az yedi. Elinden geldiği kadar neşeli görünmeye çalışıyor, ama başaramıyordu. Yüzü bembeyazdı. Sonunda veda anı geldi. Hava çoktan kararmıştı. Hep birlikte sokağa çıkıp meydana kadar yürü-

düler. Ben bir süre kadar Porsche'nin özelliklerini anlattı. Diğerleri ilgiyle dinlediler. Bu arada Cass kolundaki bileziği ailenin en büyük kızına armağan etti. Fakat kızın annesinden gelen itirazlarla karşılaştı.

"Lütfen," dedi. "*Per favore, non importa.*"

"*Grazie, grazie.*"

Sonunda kadın bileziği almaya razı oldu. Fakat arabaya bindiklerinde genç adam Cass'e kızdı. "Gina'yı zor durumda bıraktığının farkında değil misin?" dedi. "Bu insanlar hediye olarak altın bilezik kabul etmezler. Maria o bileziği ne yapacak sanıyorsun? Annesi onu takmasına izin vermez ki."

Bu sözler bardağı taşıran son damla oldu. Cass saatlerdir yaşadığı gerilimin acısını çıkarırcasına, "Kullanmazlarsa, satarlar," dedi. "Hayatımda bu kadar saçma şey duymadım. İtalyan akrabaların altın hediyeyi küçümsüyolar, demek?"

Ben öfkeyle ona döndü. "Ailem hakkında bu şekilde konuşamazsın. Pisanolar Verrazzino'nun en köklü ve saygıdeğer ailesidirler. Onlardan biri olduğum için gurur duyuyorum."

"Ona ne şüphe!"

"Ne demek istiyorsun sen? Sana layık olmadıklarını mı söylüyorsun? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemişti. Cass derin bir soluk aldı. "Elbette böyle bir şey söylemiyorum," dedi. "Onları çok sevdim. Hepsini. Az önce biraz aptalca davrandığımı kabul ediyorum. Sadece onlara teşekkür etmek istemiştim."

Bir süre hiç konuşmadılar. Ben arabayı çılgınca sürüyordu. Bir ara genç kadına dönerek, "Yani ben, aşırı tepki gösteriyorum, öyle mi?" dedi. "Sana ne söyleyebilirim. Hava sıcak, yorgunum. Bir duş bile alamadım."

"O halde gölün kıyısında dur. Biraz yüzeriz."

"Çıldırmışsın sen! Yüzmek için vakit çok geç. Yüzmek istesem bile yüzmem bu saatte."

Cass derin bir iç çekti.
"Sadece bir öneriydi."
"Evet, öneri ama aptalca bir öneri."
"Olabilir. Ama unutma ki, havanın sıcak olduğunu ve duş almak istediğini söyleyen sendin."
"Of Cass, ne zaman büyüyeceksin sen? İnsan gecenin bu saatinde hava sıcak diye göle girer mi? Senden başka kimin aklına bu kadar acayip bir şey gelebilir bilmiyorum?"
"Geç değil ki.".
"Lütfen kapatalım bu konuyu."
Cass gülümsedi. "Bu saatte âşıklar göle girebilirler" dedi.
"Biz âşık değiliz."
"Olabilirdik ama."
Cass bu sözleri çok yavaş sesle söylemişti. Ben sert bir frenle arabanın hızını kesti ve devrilmekten son anda kurtularak yolun kenarına park etti. Öfkeden titreyen bir sesle, "Ne demek istiyorsun sen?" dedi. "Ne düşünüyorsan açıkça söyle. Annem beni uyarmıştı. Başıma dert açacağını söylemişti. Ama ben, tam bir aptal olan ben, yine de sana yardım etmeye çalıştım." Derin bir soluk aldı.
"Artık bu iş bitti, Cass. Yarın sabah eşyalarını toplayıp gitmeni istiyorum. Kendine başka bir koruyucu bul. Benden bu kadar! Seninle yeterince uğraştım. Sabrım kalmadı artık."
Cass titremeye başladı. Yanılmış mıydı yoksa? Büyükanne de yanılmıştı belki. Ben yaşlı kadının söylediklerini biliyor muydu? Guido'nun oğlu muydu, yoksa bir başkasının mı? Kafasının içi bir anda karmakarışık olmuştu. Genç adamın sert yüzüne baktı. Ben sürekli bakışlarını kaçırıyordu.
El yordamıyla arabanın kapısını buldu ve açıp dışarı çıktı. Ben onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadı. •
Genç kadın ağaçların arasından göle doğru koşma-

ya başladı. Ay ışığı çevreyi ışığa boğuyordu. Bir an önce kaçıp kurtulmak, içine düştuğu bu garip tuzaktan açmak istiyordu Cass. Uzakta gölün yüzeyi ay ışığında ürperiyordu.

Arabanın kapısının açılıp kapandığını işitti. Ben peşinden geliyordu. Genç kadın daha hızlı koşmaya başladı.

"Cass! Nereye gidiyorsun, Cass?"

Bu sesten mümkün olduğu kadar uzaklaşmalı, kaçmalıydı. Umutsuzluk ve öfke içindeydi. Her şeyin bittiğini düşünüyordu. Yarın sabah eşyalarını toplayıp İngiltere'ye dönme düşüncesi tek kelimeyle korkunçtu. Ağaçların bittiği yerden göl başlıyordu. Genç kadın kıyıya kadar gidip durdu.

Ne yapmalıydı? Ne yapabilirdi? Ben onun duygularını paylaşıyor muydu? Yoksa bütün bunlar bir yanılgıdan başka şey değil miydi?

Arkasında bir ses duyarak irkildi.

"Benim," dedi genç adam fısıltıyla. Hiç ses çıkarmadan ona bu kadar yaklaşabilmesi garipti. Yüzünün yarısı gölgeler içindeydi.

"İşte, sonunda gölü buldun," diye fısıldadı genç adam. "Seninle tartışmaya girmemeliydim. Her zaman kendi yolunu seçmişsindir. Beni dinlemeyeceğini bilmeliydim."

"Öyle mi? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Ben? Gölü bulduğuma göre benimle yüzecek misin?"

"Sen de yüzmeyeceksin."

"Neden?"

"Ben böyle istiyorum da ondan."

"Bu bir yanıt değil," dedi genç kadın ayağındaki sandaletleri çıkarırken.

"Lütfen, Cass."

O anda genç kadın onun yüzünde garip bir ifade gördü. Heyecan mı yoksa öfke mi, ayırt edemedi. Göle yaklaştı. Ayağının ucunu yavaşça suya değdirdi.

"Ah, çok soğukmuş. Suyun rengi ne güzel, ipek gi

bı. İnsanı çekiyor adeta."

Ben yavaşça onu kolundan tuttu. "Girmeyeceksin."

"Beni durduramazsın."

"Lütfen, inat etme. Bu elbiseyle suya giremezsin. Tehlikeli olur. Ayrıca üşütebilirsin."

Genç kadın ayaklarının ucunda biraz yükseldi. Onun yüzünü daha yakından görmek istiyordu. Sanki kafasının içinde düğümlenip duran bütün soruların yanıtlarını onun gözlerinin içinde bulacakmış gibi baktı bir süre. Orman sessizdi. Çok uzaklarda bir gece kuşunun ötüşünü duydular.

"Bütün bu sözler fikrimi değiştirmem için yeterli değil," diye mırıldandı.

Genç adamın parmaklarını birden belinde hissetti. Büyülenmiş gibi bakıyordu ona. Genç kadın ayaklarının ucunda biraz daha yükseldi. Şimdi dudakları arasında çok kısa bir mesafe kalmıştı. Genç adamın gözleri irileşmiş gibiydi. Bütün duyguları bakışlarında yoğunlaşmıştı sanki. Cass kalbinin hızlı hızlı çarptığını damarlarındaki kanın hızlandığını fark etti. 'Soluğunu tuttuğun sürece sürece kendini kontrol edebilirsin,' diye geçirdi içinden. Ben'in dudaklarının hafifçe kımıldadığını gördü.

"Gidiyor muyuz?" dedi genç adam. Bir yabancının sesiydi bu. Çok uzaklardan geliyordu sanki. Hayır, bu güzel geceyi gözyaşlarıyla mahvetmeyecekti. Burnunu çekti. Yıllarca süren o acılar böyle mi bitecekti?

"Lütfen ağlama," diye fısıldadı genç adam.

Cass alt dudağını dişleyip, "Ağlamıyorum," dedi. Çenesi titriyordu.

"Ben..."

"Şimdi olmaz. Şimdi konuşamayız.

"Ama ben şimdi konuşmak istiyorum." Tek bir gözyaşı damlası yanağından çenesine doğru süzüldü.

"Benden nefret ediyorsun, değil mi?"

"Hayır, Cass, senden nefret etmiyorum. Nereden çıkartıyorsun bunu, anlamıyorum. Böyle bir şey söyle-

dim mi ben? Sadece... sadece anlaşamıyoruz, o kadar."
"Ama bana kızıyorsun."
"Elbette kızıyorum. Ne var bunda? Çılgınca şeyler söylüyorsun, üstelik bana da çılgınca şeyler yaptırıyorsun. Sana sebepsiz yere kızmıyorum ki."
Onu bırakıp arabaya doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Genç kadın sandaletlerini yerden aldı. "Beni merak ettiğini sanıyordum," diye seslendi. "Dahası, beni sevdiğini sanıyordum."
Genç adam dönüp ona baktı. "Seni elbette seviyorum," dedi. "Ama ikimiz de bunun saçma bir şey olduğunu biliyoruz, öyle değil mi? Haydi lütfen arabaya gel artık. Neden hâlâ sorun çıkartıyorsun, anlamıyorum."
"Evet, sorun çıkartıyorum," dedi Cass. "Çünkü gerçeği biliyorum. Benim ağabeyim değilsin sen!"
"Ne?"
"Aramızda kan bağı yok."
Ben'in yüzünde öyle bir ifade vardı ki, Cass bir an onun gerçeği bildiğini düşündü.
"Büyükannen her şeyi anlattı bana. Gerçek babanın nasıl öldüğünü anlattı. Tarlada çalışırken, savaştan kalma bir top mermisinin patlaması üzerine ağır yaralanmış ve kaldırıldığı hastanede ölmüş Yıllar önce... Sonra... sonra Sophia babamla evlenmiş. O sırada hamileymiş. Bütün bunları sen de biliyorsun değil mi? Of Ben, lütfen bana öyle bakma. O yaşlı kadın bütün bunları anlatırken az kalsın bayılacaktım. Lütfen, bir şeyler söyle. Bu öykünün yalan olmadığını söyle."
"Yalan değil."
Ben donakalmış, kımıldamadan ona bakıyordu İstediği bu değil miydi? İşte öğrenmişti. Üstelik kendisinden değil, bir başkasından Böyle bir şeyin olmasını hem çok istemiş hem de çok korkmuştu.
Genç kadın onun kolunu tuttu. Tam bir şey söyleyecekti ki, Ben sert bir hareketle kolunu çekti "Yapma!" dedi. "Gerçeği öğrenmen hiçbir şeyi değiştirmez.

Bizim için artık fark etmez, Cass."

Cass yutkundu. "Komik olma," dedi. "Nasıl fark etmez?"

"Kendine gel Cass. Öğrendiklerinin büyük bir önemi yok."

"Nasıl böyle konuşabilirsin? Beni sevdiğini söylemiştin. Söylemene de gerek yoktu aslında. Yoksa beni yatıştırmak veya gururlandırmak için mi söyledin bunu."

"Saçmalama, Cass."

Cass hayretle baktı ona. Bir rüya mı görüyordu acaba? Bütün bunları söyleyen Ben olamazdı. Yıllardır çektikleri acıların bir anda son bulduğunu sanmıştı. Oysa Ben'in tavrı bunun tam aksini gösteriyor, sanki ikisine de acı veren önceki durumun devamını istiyordu.

"Demek saçmaladığımı düşünüyorsun," dedi genç kadın. Umutsuzluk içindeydi. Gözyaşları yanağını ıslatıyordu. Ondan birkaç adım uzaklaştı. Gölün kıyısına geldi. Ay ışığının aydınlattığı gümüşsü sulara baktı. Ani bir hareketle üzerindeki giysiyi çıkardı. Ben'in engel olmasına fırsat vermeden kıyıya gelip suya atladı. Hızlı kulaçlarla açığa doğru yüzdü.

Su buz gibiydi. Ayaklarına ağaç kökleri değiyordu. Uzaklaşmak, oradan kaçmak, düşünmek zorunda kalmayacağı bir yere gitmek istiyordu.

"Cass!"

Genç adamın sesini duyan Cass sırtüstü suya uzandı. Ben uzakta bir siluet halinde görülüyordu.

"Lütfen geri dön, Cass. Konuşmak zorundayız. Sana anlatmak istediğim bir sürü şey var. Aslında söylediklerine çok olumlu tepki gösterebilirdim, ama şaşırdım. Gel buraya. Bana bir şans ver. Lütfen oyun oynama."

Oyun? Demek bütün bunları bir oyun olarak görüyordu. Onun hissettikleri, yaşadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu anlaşılan. Hızlı hızlı birkaç kulaç attı.

"Cass, lütfen daha ileri gitme."

Ses bu kez iyice uzaktan gelmişti. İçinden bir ses

Cass'e geri dönmemesini söylüyordu. Geri dönerse çok büyük bir düş kırıklığına uğrayabilirdi. Bu öyle bir korkuydu ki, ölüm korkusu bile bunun yanında önemsiz kalıyordu. Ayrıca yaşamak istediğinden de pek emin değildi.

Ayağı köklerden oluşan bir yumağa giriverdi. Genç kadın çırpınmaya başladı. Ayak bileğini sıkıca kavrayan halat kalınlığındaki kökten kurtulamıyordu. 'Tanrım,' diye geçirdi içinden. 'Yoksa gerçekten ölecek miyim?' Sular karanlıktı şimdi. Ayın önünden bulutlar geçiyordu. Ben bir daha onu asla göremeyecek, kollarının arasına alamayacaktı.

Cass ayağını kurtarmak için bütün gücüyle çırpındı. 'Ne garip,' diye düşündü. 'Daha az önce ölmek istiyordum, şimdi kurtulmak için çırpınıp duruyorum.' Ama ne yapsa faydasızdı. Kök ayak bileğini öyle sıkı yakalamıştı ki kendi çabasıyla kurtulması mümkün değildi.

'Hayat denilen rüya işte şimdi sona eriyor,' diye geçirdi içinden. Paniğe kapılmak üzereydi, çünkü gücünün hızla tükendiğini, başını daha fazla suyun yüzeyinde tutamayacağını anlamıştı. Kıyı uzaktaydı. Bir iki dakika sonra bağırmak için gerekli gücü bile bulamayabilirdi. Su çok soğuktu. 'Bu şekilde ölmek hiç de hoş değil,' diye geçirdi içinden. Birlikte ölselerdi, belki biraz teselli bulabilirdi. Ama böyle tek başına ve umutsuzluk içinde ölmek...

Bölüm On Bir

"Dayan!"

Bu güçlü, güven verici ses Cass'in yabancısı değildi. Ben suya daldı. Genç kadın onun güçlü parmaklarını ayak bileğinde hissetti. Bir iki saniye içinde ayağı serbest kalmıştı.

Genç adam onun kıyıya kadar yüzmesine yardım etti. Kıyıya çıkıp soluk soluğa çimenlerin üzerine yığıldılar.

"Hayatımı kurtardın," dedi genç kadın.

"Evet, sanırım bunu bir alışkanlık haline getirdik. Lanet olsun, bu seferki çok zor oldu. Bir an o sarmaşığı bileğinden sökemeyeceğimi düşündüm."

"Şey... özür dilerim, Ben. Böyle olacağını bilmiyordum."

"Nasıl bilmezsin. Seni daha önce uyardım."

"Ama gelirken çocukları gördük. Burada gayet rahat yüzüyorlardı."

"Senin kadar açılmıyorlardı ama. Bu göl son derece tehlikelidir. Dipten yüzeye doğru yükselen dev yosunlar, özellikle yumuşak oldukları için insanın ayağına kolayca dolanabilirler. Sonra sular yükselir..."

Tam o sırada ay bulutların arasından çıktı. Birbirlerini parlak ışıkta gördüler. Genç kadın çimenlerin üzerine bağdaş kurmuş, ellerini ensesinde kenetlemişti. Vücudu hâlâ ıslaktı ve göğüs uçları soğuğun da etkisiyle belirginleşmişlerdi.

Genç adam bir an büyülenmiş gibi baktı ona. Sonra başını çevirdi.

Cass anlamıştı. Hemen ona sokuldu. Dizlerinin üzerinde iyice yaklaşarak, "Dokun bana," diye fısıldadı. Ben yerinden kımıldamadı. Genç kadın sabırsızlık içinde ona biraz daha sokuldu. "Lütfen dokun bana, Ben," dedi, yalvarır gibi. "Beni istediğini biliyorum. İstiyorsun, değil mi?"

Ben gözlerini kapadı. Duyguları karmakarışıktı.

Onun ay ışığında sudan yeni çıkmış bir Venüs gibi insanı büyüleyen vücuduna dokunmak istememesi mümkün müydü? Başını çevirip genç kadının gözlerinin içine baktı. Cass hafifçe gülümsedi. Dolgun dudakları hafif aralık duruyordu.

Genç adam dizlerinin üzerinde doğruldu. Şimdi karşı karşıya duruyorlardı. Cass ellerini onun göğsüne koydu. "Evet, istiyorum," diye fısıldadı genç adam. Onun omuzlarını yavaşça okşadı. Sonra elleri beline doğru kaydı.

Cass kalp atışlarının gittikçe hızlandığını, genç adamın her dokunuşunun vücudunda binlerce ürperme yarattığını hissetti.

Ben onu çimenlere yatırdı. Bir eli gür saçlarının içinde, diğeri belindeydi. Bir süre bakıştılar. Sessizlik ve ay ışığı insanı büyülüyordu.

Cass dudaklarını ona uzattı. Tıpkı o zamanki gibi, yıllar önce o plajda, Sophia onları gördüğü sırada, tam da bu şekilde öpüşüyorlardı. O anı hatırlayınca Cass birden müthiş bir özgürlük duygusuna kapıldı. Kimse onlara engel olamazdı artık. Ne Sophia ne de başka biri. Üstelik kardeş olmadıkları da ortaya çıkmıştı. Genç adamın dudakları haşindi ve ihtirasla öpüyordu onu. Cass tırnaklarını yavaşça onun sırtına batırdı.

Peşpeşe seviştiler. Cass her defasında vücudunun yepyeni bir enerjiyle dolduğunu hissediyordu. Birbirlerinden ayrılmadan saatlerce çimenlerin üzerinde yattılar.

Ay o parlak, gümüş rengini kaybetmiş, ufka doğru yaklaşırken daha da büyümüş, kırmızılaşmıştı. Gölün kıyısında yeniden sevişen çiftin soluklarından başka ses duyulmuyordu. Sabah serinliği henüz başlamamıştı, yaprak kımıldamıyordu ağaçlarda.

"İyi mi?" diye fısıldadı genç kadın.

Ben sadece bakışlarıyla, sessizce, onayladı. Genç kadın onu seyretmeye doyamıyordu. O iri ve güçlü vücudu yıllarca umutsuzca arzulamıştı. Ve işte şimdi her şe-

sıyla ona attı. Bütün engelleri aşmış ve sonunda ona sahip olmuştu. Göğsündeki tüyleri dudaklarının ucuyla okşadı. Gözlerini yummuş, ellerini ensesinde kenetlemiş, vücuduyla birlikte sanki bütün varlığını genç kadına bırakmıştı.

Cass durumunu hiç bozmadan saçlarını geriye doğru savurup gökyüzüne baktı. Yıldızlar tek tük parlıyordu. Ay kocaman kırmızı bir küreydi şimdi. Ufka iyice yaklaşmış, gölü ve sazlıkları turuncuya yakın kırmızımsı bir renge boyamıştı. Uzaktan bir gece böceğinin sesi duyuluyordu.

Saatler sonra genç kadın kirpiklerini araladığında Ben'i yanıbaşında uzanmış, onu seyrederken buldu. Ay batmış, ufuk günün ilk ışıklarıyla belli belirsiz aydınlanmış, hava iyiden iyiye serinlemişti. Genç kadın ona biraz daha sokulup gözlerini tekrar yumdu.

"Hey," dedi Ben. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Ne fark eder?" diye mırıldandı genç kadın.

"Çok şey fark eder. Calvado'ya gidene kadar şafak çoktan sökmüş olacak. Umarım annem bu sabah erken kalkmaz. Yoksa durumu açıklamakta biraz zorlanabiliriz. Akşam dönmediğimiz için çok bozulacak."

"Merak etme, ben yanında olacağım," diye mırıldandı genç kadın.

Ben alt dudağını dişledi. Bir saniye kadar düşünüp. "Hayır," dedi. "Benimle olmayacaksın."

Genç kadın irkilerek yattığı yerden doğruldu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Elbette birlikte olacağız. Bu saatten sonra başkalarının hakkımızda ne düşünecekleri umurumda bile değil. Lütfen saçmalama, Ben. Babamın ne düşüneceği artık umurumda değil. Anlıyor musun beni?"

"Senin umurunda olmayabilir. Ama ben bazı şeylere dikkat etmek zorundayım." Onun kollarından yavaşça sıyrılıp doğruldu genç adam.

"Artık giyinsen iyi olur. Bir an önce yola çıkmak is-

tiyorum."

Cass'in uykusu iyice açılmıştı. Çimenlerin üzerine bağdaş kurup oturdu.

"Aklından geçenleri bana da anlatmalısın. Babamın ne düşüneceği neden önemli oluyor senin için? Merak etme sana zararı dokunmaz."

"Böyle bir şey söylemedim," dedi genç adam. Ayağa kalkmış pantolonunu giyiyordu.

Cass de ayağa kalktı. Ona yaklaşarak, "Ben," dedi. "Ben, lütfen bana anlayış göster. Konuşmak zorundayım. Ne düşündüğünü bilmeliyim. Pişman olmuş gibi davranma, lütfen. Ben hiç pişman değilim. Hayatımın en güzel gecesiydi."

"Biliyorum," diye mırıldandı genç adam. Cass ona umutsuzluk içinde baktı. Aralarındaki o garip duvar yeniden yükselecek miydi?

"Lütfen bana öyle bakma," dedi Ben. "Şu anda senden anlayış göstermeni istiyorum."

Cass birden öfkelendi.

"Ne anlayışı? Her şey yeterince açık değil mi? Onun oğlu olmadığına göre işimize karışmaya hakkı yok. Benim babam olması ona bu hakkı vermez. Hayatımın bundan sonraki bölümünü seni pişmanlıklardan kurtarmaya ayıramam."

Genç adam güldü. "Lütfen saçmalama," dedi. "Böyle bir şey söylemedim. Ayrıca pişman da değilim. Dün gece aramızda olanlar bir bakıma kaçınılmazdı. Seni yıllardır istiyorum. Bunu gayet iyi biliyorsun. Hayatımda başka kadın yok. Birlikte geçirdiğimiz son yazdan bu yana ciddi ve sürekli bir ilişkim olmadı. O zamanlar on sekiz yaşındaydın. Seni tamamen unutmak için kendimi Ortaçağın karanlıklarına gömmek zorunda kaldım. Hayat benim için kitaplardan ibaret oldu. İnsanları, özellikle de bir kadına ihtiyaç duymadığım konusunda kendimi ikna etmek için elimden geleni yaptım. Başarısız olduğum söylenemez. Ama o gece... Calvado'dan dönüp de, seni Roger'la birlikte gördüğüm

gece, kendimi aldatmakta olduğumu anladım."

Cass ona sokularak, "O halde neden böyle davranıyorsun?" diye fısıldadı. "Başkalarının ne düşüneceği sizi ilgilendirmemeli. Gerçeği benden uzun süre sakladın. Neden yaptın bunu? Bütün bu süre içinde sana karşı neler hissettiğimi biliyordun."

"Bak canım, bazı şeyleri anlayamıyorsun. Nonna sana anlattıklarını bir zamanlar bana da anlatmıştı. Bütün bunlar uluorta herkese söylenecek şeyler değil."

"Bunun neden bir sır olduğunu bilemiyorum. Annenle babam hâlâ evli olsalardı belki... ama..."

"Şimdi bu konuyu konuşacak halde değilim, Cass."

"Ama mecbursun! Bana anlatmak zorundasın. Yoksa babam hâlâ durumu bilmiyor mu? Belki seni öz oğlu sanıyor. Böyle olsa bile ne fark eder? Bu durumda mirastan pay alamazsın ve... Yoksa, sen, bu yüzden mi?"

"Hayal kurmaya başladın Cass," dedi genç adam, gömleğinin düğmelerini iliklerken.

"Sadece anlamaya çalışıyorum. Daha doğrusu sözlerinin anlamını bulmaya çalışıyorum. Lütfen, birbirimize düşman gibi davranmayalım artık Ben. Seni seviyorum."

"Oh, Cass!"

Genç kadın bir an onun kendisine sarılacağını sandı. Ama Ben onun yerdeki elbisesini alıp uzatmakla yetindi.

"Giyin. Şu anda kafanın içi karmakarışık."

Bir an göz göze geldiler. Ben gülümsedi. Çimenlerin üzerine oturup ayakkabılarını giydi. Bu arada genç kadın ister istemez elbisesini üzerine geçirdi. Arabaya doğru yürüdüler.

Ben motoru hemen çalıştırmadı. Direksiyona yaslanarak ona baktı.

"Bak canım," dedi. "Hiçbir şey için pişman değilim. Dün gece yaptığım her şeyi bilerek, isteyerek yaptım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bencil biri olduğumu, paylaşmayı bilmediğimi söyleyebilirsin. Ama şunu unutma ki, geçen gün Calvado'ya yalnızca seni görmek için geldim. Çünkü senden daha fazla ayrı kalamayacağımı hissetmiştim." Genç adam sinirli bir tavırla parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. "Ah, Tanrım," diye mırıldandı. "Neler çektiğimi bir bilsen. Kaç gece uykusuz kaldığımı."

"Ben..."

Yavaşça onun eline dokundu. Fakat genç adam sert bir hareketle elini çekti. "Hayır," dedi. "Önce beni dinlemelisin."

"Peki."

"O gün seni saatlerce uzaktan seyrettiğimi biliyor musun? Kumsalda çıplaktın. Uzaktan bir suçlu gibi seyrettim seni. Bütün bir geçmişi tekrar tekrar düşündüm. Seni nasıl arzuladığımı ve bu arzuyu bastırmak için nasıl umutsuz bir çaba harcadığımı..."

"Neden daha önce..."

"Yapamazdım. Sana açıklayamazdım. Dün sabah terasta derin bir umutsuzluk içinde otururken çıkageldin. İşte o anda gerçeği sana dolaylı olarak duyurabilmenin bir yolu olduğunu düşündüm. Beni bencillikle, ilgisizlikle suçluyordun. Birden seni Verruzzino'ya götürmeye karar verdim. Gerçeği dolaylı yollardan öğrenebileceğin tek yer orasıydı. Sonuçları çok kötü olabilirdi, ama katlanacaktım."

"Büyükannene gerçeği bana anlatmasını sen mi söyledin?"

"Hayır. Nonna'nın sana, Guido Scorcese'in kızına bütün olanları anlatacağını sanmıyordum. İstediğim tek şey benim söyleyeceklerime tanıklık etmeseydi. Ben anlatacaktım."

"Neden anlatmadın?"

"Bilmiyorum. Yapamadım."

"Neden ama?"

"Neden sanıyorsun? Anneme bunu yapamazdım.

Ona ihanet etmek gibi bir şey olacaktı bu. Onun sırrını tam on beş yıl saklamıştım."

Cass titredi.

"Büyükannenin evine girdiğimizde neden şiddetli bir gerilim içinde olduğunu şimdi anlıyorum."

"Demek belli oluyordu."

Cass gülümsedi. "Sadece ben anlayabilirdim," dedi.

"Nonna sana ne söyledi? Genel olarak yabancılara güvenmez."

"Şey... orada, bir fotoğraf vardı. Oradaki adamı sen sandım önce... ama bıyıkları vardı. Sana garip bir şey söyleyeyim mi? Yaşlı kadın senin için neler hissettiğimi sanki biliyordu."

"Sezgileri güçlüdür."

"Peki şimdi... şimdi ne yapacağız."

Genç adamın direksiyonu kavrayan parmakları kasıldı. "Şimdi," dedi. "En zor noktaya geldik. Eskisi gibi devam edeceğiz."

"Hayır!"

"Eskisi gibi devam etmek zorundayız, Cass."

"Peki ama, neden? Babamın mirasıyla ilgilenmediğine göre, kaybedecek neyin var."

"Benim mi?"

"Ah evet, anlıyorum... Sophia, değil mi?"

"Dinle beni. Sophia'yı tanırsın. Onun ne kadar gururlu bir kadın olduğunu bilirsin. Bütün bunları bildiğimi öğrenirse neler hisseder, düşünebiliyor musun? Eğer Guido öz oğlu olmadığımı anlarsa, bu durumu nasıl karşılar?"

"Herhalde çok şaşırır."

"Şaşırır, öyle mi? Sadece şaşırır mı? Sen ne söylüyorsun, Cass. Gudio bu gerçeği öğrenirse deliye döner Sophia'ya yapmadığını bırakmaz. Otuz yedi senedir onun bütün ihtiyaçlarını karşılıyor."

"Anlıyorum."

"Bu durumda Sophia'yı Villa Andrea'dan atacağı

nı da anlayabiliyor musun?"

"Ah, Ben!"

"Güzel, nihayet anlamaya başladın."

Cass elleriyle yüzünü kapayarak hıçkırdı. Genç adam elini onun omzuna koydu. Bir süre hiç kımıldamadan durdular. Neden sonra genç adam, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Seni üzmek istememiştim. Ama bunları bilmek zorundasın. Londra'ya seni görmeye geldiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Cass başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Beni görmeye mi?" dedi kırık bir sesle. Onun bir kere olsun kendisini görmek için geldiğini hatırlamıyordu.

"Evet," dedi genç adam. "Seni görmeye. Bundan dört yıl kadar önce."

"Dört yıl önce," diye mırıldandı genç kadın. "Ama o zaman..."

"Evet, o zaman duygularımızı çözümleyebilmiştik. Biliyorum, korkunç bir şeydi bu, ama birbirimizi sevdiğimizi anlamıştık artık."

"Demek beni seviyordun o zamanlar. Bunu nasıl söyleyebilirsin? Beni yanından uzaklaştırmak istemiştin."

"Benim için hiç de kolay olmamıştı."

"Ama bana bağırmıştın. Benim bencil ve şımarık olduğumu söylemiştin."

Genç adamın dudaklarında acı bir tebessüm belirdi "Başka nasıl davranabilirdim," diye mırıldandı. Tepkimi ancak o şekilde gösterebiliyordum. Dört yıl önce Londra'ya geldiğimde annen bana Roger Fielding'le nişanlandığını söylemişti. Bir anda dünya başıma yıkıldı sanki. Diana neler hissettiğimi anlamış olmalı."

"Bunu sana annem mi söyledi? Başka ne söyledi?"

"Bir mutluluk tablosu çizdi."

"Demek öyle."

"Söyledikleri doğruydu ama."

"O kadar basit değil. İtalya'dan ayrıldıktan hemen sonra Bermuda'ya gittim. Babam orada bir villa satın

almıştı. Annemle birlikte yaz tatilini orada geçirecek-lerdi. Onlara ihtiyacım vardı, çünkü çok sarsılmıştım."

"Devam et."

"Roger oradaydı. O sırada pek kendimde değildim. Birlikte dolaşıyorduk. Sonra bir gece partiye gittik. Saatlerce içtik ve... o gece yattık."

"Cass!"

Genç adamın yüzü bembeyaz olmuştu. Cass devam etti.

"Ertesi gün Roger evlenme teklif etti. Seni tamamen kaybettiğime öyle inanmıştım ki, kabul ettim."

"Lanet olsun! Nasıl bu kadar aptalca davranabilirsin? Ben de sanmıştım ki..."

"Londra'ya döndüğümüzde yaptığım büyük hatayı anlamıştım. Ama artık çok geçti. Evlilik hazırlıkları başlamıştı bile. İşte sen tam o sırada çıkageldin. Beni bağışladığını söylemek için geldiğini sandım. Çünkü hâlâ beni suçladığını sanıyordum."

"Bağışlamak mı? Aman Tanrım, oysa ben sana gerçeği anlatmak için gelmiştim. Ama annen..."

"Yeter! Duymak istemiyorum artık. Dayanamayacağım."

"Ah, Cass."

Genç adam onu kollarının arasına aldı. Cass hıçkırıyor, bütün vücudu titriyordu.

"Yapma... Ağlama, canım."

"Beni... beni yine uzaklaştıracak mısın?" Şimdi genç kadın başını kaldırmış onun gözlerinin içine bakıyordu. Yüzü gözyaşlarıyla ıslaktı.

"Bunu yapmak zorundayım," diye mırıldandı genç adam, bakışlarını kaçırarak.

"Ama nasıl olur? Dört yıl önce bana gerçeği söylemek için gelmiştin. O zaman söyleseydin, belki de birbirimizden asla ayrılmayacaktık."

"Kim bilir?" diye mırıldandı genç adam, uzaklara bakarak. "Belki de söyleyemezdim. Dün akşam olduğu gibi son anda vazgeçerdim, belki."

"Ben..."

"Lütfen bir şey söyleme. Sanırım yeterince cesur değilim. Dün olan şeyin dört yıl önce olmayacağını kim söyleyebilir?"

Cass koltuğa yaslandı. İçinde derin bir umutsuzluk hissediyordu. Tükenmiş ve yenilmişti sanki. Ben annesine ihanet etmeyecekti. Sophia kazanmıştı. Bir kez daha kazanmıştı. Sophia hep kazanırdı zaten.

"Ne yapacaksın?" diye sordu genç adam. Genç kadın yüzünü ona çevirdi. Ben anında bakışlarını kaçırdı.

Genç kadın biraz duraksadıktan sonra, "Bilemiyorum," dedi. "Herhalde Londra'ya dönerim."

"Ne zaman?"

"Yarın olabilir."

"Hayır!" diye bağırdı Ben. Direksiyonu kıracakmış gibi sıkıyordu.

"Evet. Burada artık kalamam, Ben. Bunu ikimiz de gayet iyi biliyoruz."

Genç adam bir an umutsuzluk içinde baktı ona. "Lanet olsun," diye mırıldandı. Arabanın motoru gürültüyle çalıştı. Cass gözlerini yumarak, 'Her şey bitti,' diye geçirdi içinden. Patinaj yapan araba tekrar yola çıktı ve Calvado'ya doğru uçarcasına gitmeye başladı. 'Keşke gölde boğulsaydım,' diye düşünüyordu genç kadın.

Bölüm On iki

"Ama burada kalamazsın ki."

Diana Scorcese'ın telaşlı sözleri Cass'in sükunetini zerre kadar etkilemedi. Ana kız karşılıklı oturmuşlardı. Salondaki eşyaların çoğu beyaz örtülerle örtülüydü. Sahibinin seyahate gittiği ilk bakışta belli oluyordu. Şık ve bakımlı Diana diken üzerinde oturuyor gibiydi. "Baban böyle bir yerde kaldığını öğrenirse ne düşünür, biliyorsun," diye devam etti. "İtalya'ya gitmekle zaten çok kötü bir şey yaptın. Knightbridge'deki eve dönmek istemiyorsan, sana başka bir yer bulalım."

"Benim için endişelenmene gerek yok, anne. Burada geçici olarak kalıyorum. Kendime yeni bir yer bulur bulmaz taşınacağım. Maggie, Amerika'ya bir haftalığına gitti ve dönene kadar burada kalabileceğimi söyledi."

Diana dudaklarını büzerek düşüncelere daldı. 'Şimdi esas meseleye gelecek,' diye içinden geçirdi Cass. Sabırla bekledi. Gerçekten de birkaç dakika sonra Diana hafifçe öksürdü. Önemli bir konuyu açmadan önce hep böyle yapardı.

"İşine karışmak istemem ama," dedi. "Roger'la evliliğiniz hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum. Annen olarak bunu sormak benim hakkım. Ayrıca eninde sonunda onunla karşılaşmak zorunda kalacaksın. Baban Roger'ın hâlâ Amerika'da olduğunu söyledi. Fakat sanırım yakın zamanda gelecek. Eminim yaptıklarından pişman olmuştur."

Cass başını iki yana salladı.

"Hayır, anne."

"Ama, Cass..."

"Bak anne, buraya gelip benimle konuşmanı kabul ettim. Ve sen, nerede olduğumu kimseye söylemeyeceğine söz verdin."

"Kimseye bir şey söylemedim. Fakat bir suçlu gibi burada saklanman çok saçma. Herkesin kocası ihanet ediyor, hayatım. Bilsen neler oluyor. Ama bu dünyanın sonu demek değil ki. Bak canım, erkekler kadınlar gibi değildirler. Biraz maceraya ihtiyaçları vardır. Bu olmadan yaşayamazlar. Roger o kadınla birlikte oldu biliyorum, ama bu onu sevdiği anlamına gelmez ki. O seni seviyor. Eğer ona dönersen..."

"Hayır, anne!" diye bağırdı Cass. Asabı bozulmaya başlamıştı. "Ondan boşanmak istiyorum. Tek başıma yaşayacağım."

"Aman Tanrım," diye söylendi Diana. Yerinden kalkıp odanın içinde sinirli sinirli dolaşmaya başladı. "Baban bunu asla kabul etmez," dedi öfkeyle.

"Ne düşündüğü umurumda bile değil. Bak anne, bu Roger'ın ilk hatası değil. İki yıl önce neler olduğunu biliyorsun. Fakat babam müdahale etti ve..."

"Yine müdahale eder."

"Hayır."

"Neden ama? Bu kez Roger'ın çok pişman olduğunu biliyorsun. Bizzat tanık oldum. Bir daha seni üzecek bir şey yapmayacağına eminim."

"Hayır, dedim."

"Of Cass, ne kadar inatçısın. Çocukken hiç böyle değildin. Bence bu davranışın çok komik. Ona bir şans vermelisin. En azından onu görmeli, onunla konuşmalısın."

"Onu gördüm ve konuştum."

"Biliyorum," dedi Diana Scorcese, başını öne eğerek. "Ben'in Floransa'daki evinde konuştunuz, değil mi?"

"Evet."

"Peki o zaman nasıl konuşabildiniz? Üstelik Sophia'nın oğlu gibi istenmeyen birinin önünde."

"Ben hakkında böyle konuşamazsın." Genç kadın bu sözleri söyledikten sonra gözlerini kısarak annesine dikkatle baktı. Birden kuşkulanmıştı.

"Roger ne anlattı sana?"

"Bazı şeyler. Özellikle Ben'le ilgili."

"Yalan söylemiştir. Ben eve geldiğinde Roger'la yalnızdık. Onu evinden kovdu.'

"Biliyorum," dedi Diana, sert bir tavırla. "Sophia'nın oğluyla yakınlaşmanı önlemeliydim."

"Onu sevdiğini sanıyordum."

"Çok yanılıyorsun, canım. Evet, ona uygarca davrandığım doğru, ama bu ondan hoşlandığım anlamına gelmiyor. Cass, insanlara sıcak davrandığımı bilirsin."

"Sophia'nın oğluna neden sıcak davrandığını yine de anlayabilmiş değilim."

"Bunda anlamayacak ne var? Ben babanın öz oğlu. Onu karşı kötü davranmam mümkün mü? Bu yüzden babanla aramın bozulmasını istemezdim. Evimize geldiği zaman elbette ona kendi oğlummuş gibi davranmak durumundaydım. Ama yine de dikkatliydim. En azından onun ailemizin iç sorunlarına karışmasını istemedim."

Cass sorunu saptırdığı ve konuyu değiştirdiği için memnundu. Kısa da olsa, kendini zaman kazanmış gibi hissediyordu. Pencereye doğru yürüyüp dışarı baktı. Aslında çok çor durumdaydı. Ne kadar istemese de eninde sonunda babasıyla ve Roger'la yüz yüze gelmek zorunda kalacağını biliyordu. Diana ile aralarında geçen konuşma bir bakıma onlarla yapacağı tartışmanın provası niteliğindeydi.

"Pekâlâ, kabul ediyorum," dedi annesine dönerek

Diana şaşırmıştı. "Neyi kabul ediyorsun?" diye sordu.

"Babamla görüşmeyi. Ancak burada olmaz. Eve gelirim. Bu gece olabilir mi? Belki misafirleriniz vardır. Başka zaman da gelebilirim."

Diana bozulmuştu. Kısa bir an düşündü. "Şey... Sanırım bu akşam Conweyler'le yemeğe çıkacaktık. Ama hiç önemli değil. İptal edebiliriz."

"Güzel. O halde saat yedi civarında. Mümkün mü?"

"Elbette canım, elbette." Diana yerinden kalkıp kızına doğru yürüdü, onu kucakladı. Rahatlamıştı.

"Akşam görüşmek üzere, hayatım." Cass'i yanaklarından öptü. Sonra ansızın aklına bir şey gelmiş gibi kızına baktı. "Biraz kapalı bir şeyler giysen diyordum," diye mırıldandı. "Baban bu tür giysilerden nefret eder, biliyorsun."

Kapı Diana'nın arkasından kapandığında genç kadın kendisini divanın üzerine attı. Bütün vücudu titriyordu. Annesiyle konuşmak çok, ama çok zorlaşmıştı. Yılların birikimi son olaylara eklenmiş ve insanı tedirgin eden ve ağzından çıkan her sözcüğü tartmasını gerektiren bir gerilim doğmuştu. Doğrusunu yapmıştı. Babasıyla nasıl olsa görüşmek zorunda kalacaktı. Bu işi bir an önce halletmesinde yarar vardır. Yoksa zaman onun aleyhine çalışacak ve Roger'a bir sürü fırsat sağlayacaktı.

Onunla ne konuşacağını kendisi de tam olarak bilmiyordu aslında. Son günlerde her şey bir kâbusa dönüşmüştü. Kendisini sürekli rüyada gibi hissediyordu. Bir gün ansızın uyanacak ve bütün bunları yaşamadığını fark edecekti sanki.

Rüya görmediği kesindi. Londra'da Maggie Auden'e ait bir apartman katındaydı. Maggie yıllarca anne ve babasına ev işlerinde yardım eden Mrs. Auden'in kızıydı. Cass ile Maggie çocukluklarından beri arkadaştılar. Bu eski dostluk zaman zaman Diana'nın uygun görmeyişi yüzünden kesintiye uğramış, fakat her defasında yeniden başlayabilmişti. Maggie'nin annesi ise bütün bunları anlamazlıktan gelmeyi tercih etmişti. Yıllar geçmiş, Maggie üniversiteye başlamış, Cass evlenmiş ve böylece yolları ayrılmıştı. Yine görüşüyorlardı, fakat Cass ona özel hayatından, özellikle de Roger'la olan ilişkisinin bilinmeyen yönlerinden söz edemiyordu. Utanıyordu çünkü.

Fakat bir hafta önce Londra'ya döndüğünde utanç veya gurur ikinci plandaydı artık. Ne pahasına olursa

olsun başını sokacak, saklanacak bir yer bulmak zorundaydı. İçinde derin bir umutsuzluk vardı. Çaresizlik içinde Maggie'ye telefon edip yardım istemişti.

Eski arkadaşına her şeyi olduğu gibi anlatmadı. Başını dinlemek ve Roger'la artık yolunda gitmeyen evliliğinin geleceğini düşünmek için İtalya'ya gittiğini söyledi. Döndüğünde henüz kesin bir karara varamadığını hissetmiş ve bir süre daha düşünmek istemişti.

Maggie anlayışlı kızdı. Roger'ın sadakatsizlik göstermesini bağışlanmaz bir suç olarak gördüğünü ve bunun başlı başına bir boşunma nedeni olduğunu söyledi ona. Aslında Roger Fielding'e ne kendisinin ne de annesinin kanı ısınmıştı. Cass onunla evleneceğini söylediğinde çok şaşırmışlardı. Roger Fielding ruhsuz ve samimiyetsiz bir tipti. Ayrıca o aileyle ilişki kurmasının nedeni de belliydi. Bu durumda Maggie ve annesi genç adamın geleceğini garanti altına almak için onunla evlenmek istediğini düşünmüşlerdi. Olayların gelişimine bakılırsa haklı çıkmışlardı.

Cass bütün bu olanlardan ötürü sadece Roger'ı suçlamanın doğru olmayacağını söylemişti arkadaşına. Kendisini ondan uzak tutmayı becerememişti. Aslında anlattıkları bu noktaya gelince derin bir sessizlik oluyordu. Maggie de arkadışının apartopar Bermuda'ya gelip Roger'la birlikte olmasındaki esrarı çözememişti.

Birkaç gün birlikte kalmışlardı. Maggie Amerika yolculuğuna çıkmadan önce onun biraz kendine gelmesine yardımcı olmuştu.

Cass bazı geceler uyuyamıyordu. Böyle durumlarda Maggie'nin bıraktığı uyku ilaçları da fayda etmiyordu. Sabaha karşı daldığı o rahatsız uykudan kâbuslar içinde çırpınarak uyanıyordu. Hep aynı kâbusu görüyordu. Verrazzino'dan dönüyorlar ve Ben'in annesi onları bekliyordu... Hep aynı rüya.

Villaya giden yola saptıklarında şafak iyiden iyiye

sökmüş, ortalık aydınlanmıştı. Gökyüzü sapsarı bir renge bürünmüş, ince beyaz bulutlarla derinlik kazanmıştı. Havada çok hoş bir mimoza kokusu vardı. Bütün bunlar öyle güzeldi ki, Cass'in içinden ağlamak geliyordu.

"İyi misin?"

Ben yola çıktıklarından beri ilk kez konuşuyordu. Genç kadın ona bakıp gülümsemişti.

"Ya sen?"

Genç adamın direksiyonu kavrayan parmakları biraz daha kasılmıştı.

"İyi değilim," demişti Ben. "Bir kez daha düşünmek istemediğine emin misin?"

"Buradı kalma konusunda mı? Hayır, Ben, düşünmeyi gerektirecek bir durum yok. Her şey çok açık."

"Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Bak Cass, iyi düşünmeliyiz. Belki bir daha bir arada olamayız. Bir hamlede her şeyi kestirip atamazsın."

"Gitmek zorundayım, Ben. Çok şey istediğinin farkında mısın? Bir aktrist gibi davranamam. Annenin karşısında... Aman Tanrım, işte orada!"

"Olamaz."

Sophia Scorcese orada onları bekliyordu. Tam arabanın park edeceği limon ağaçlarının yanında ayakta duruyordu. Sabahın ilk ışıklarında bir hayaleti andırıyordu. Üzerinde omuzlarını örten kalın bir şal vardı.

Ben arabayı her zamanki yerine park etti. Sophia donuk bakışlarla onları süzüyordu. Genç adam annesine fark ettirmeden, "Son bir kez daha düşünmelisin," diye fısıldadı.

"Yapamam," diye karşılık verdi genç kadın.

"Nasıl istersen," dedi Ben. Sert bir hareketle el frenini çekti ve arabanın kapısını açıp çıktı. Son derece asabi bir tebessümle, "Merhaba, anne. Bu sabah nasılsın bakalım?" diye sordu. "Erkencisin, öyle mi? Saat daha beş bile olmadı."

Genç adam bütün bunları seri bir İtalyanca ile söylemişti. Sophia önce bir şey demedi. Onlara doğru bir-

kaç adım attı. Öfkeden titriyordu.

Ben onu omuzlarından tutmak için bir hareket yaptığında yaşlı kadın öfkeyle bastonunu kaldırıp, "Alçak!" diye haykırdı. O anda Cass kanının donduğunu hissetti.

Yaşlı kadın bastonunu indirdi, fakat titremeye devam ediyordu. "Neredeydin sen?" diye devam etti. "Ne yaptın?" Bakışlarını Cass'e çevirdi, sonra tekrar oğluna yöneltti.

"Seni asla bağışlamayacağım, Benvenuto. Asla!"

Ben hiçbir şey söylemedi. Bu kadarını o da bekliyordu anlaşılan. Yüzü bembeyaz olmuştu. Sophia'nın sorularına yanıt vermesi, hatta bu konuda onunla konuşması bile imkânsızdı. Cass onu kurtarma içgüdüsüyle biraz öne çıkıp ana ile oğulun arasına girdi.

"Bu benim hatamdı," dedi.

Sophia gözlerini kısarak onu inceledi.

"İşte buna inanırım."

"Verrazzino'dan ayrıldığımızda vakit çok geç olmuş, hava kararmıştı. Buna rağmen yüzmek istedim."

"Yüzmek mi?" Sophia yüzünü buruşturdu. Anlamak için zorlanıyormuş gibi bir hali vardı. Sonra elini ağzına götürdü. Şaşırmıştı. "Yüzmek istedin, öyle mi?" diye söylendi.

"Uğraşma, Cass," dedi genç adam. "Hiç yararı yok. Ne söylersen söyle, sana asla inanmayacak. Odana git. Çok yorgunsun."

"Sen de yorgunsun, ayrıca..."

"Lütfen odana git," diye tekrarladı genç adam. Yüzünde sert bir ifade vardı şimdi. "Ben hallederim. Bu işe karışmanı istemiyorum."

Cass orada kalmak istemişti. Orada kalmak ve Sophia'ya bütün bu olanlar hakkında, düşündüğü her şeyi söylemek, gerçeği onun yüzüne haykırmak istemişti. Yapamadı. Ben o kadar kararlı ve üzgün görünüyordu ki...

Hızlı adımlarla uzaklaştı, eve gidip doğruca odası-

na geçti. Bir saat kadar yatakta hiç kımıldamadan, müthiş bir gerilim içinde sırtüstü yattı. Evin içinde insanın asabını bozan derin bir sessizlik vardı. Sonunda dayanamayıp yerinden kalktı, ayaklarının ucuna basa basa dışarı çıktı. Ben'i salonda tek başına otururken buldu. Bir an ne yapacağını bilemedi. Kaçıp odasına saklanmakla ona yaklaşmak, hatta dokunmak arasında bocaladı. Sonunda ayaklarının ucuna basa basa yaklaştı ona. Ben küçük bir ses duyunca irkilerek ona döndü.

"Sen haklıydın."

Genç adamın ilk sözü bu oldu. "Burada kalamazsın artık. Senden bunu istemeye hakkım yok. İngiltere'ye ait olduğun yere dönmelisin."

Cass saatine baktı. Maggie'nin dönme vakti gelmişti. Uçaktan iner inmez işe gitmiş olmalıydı. Kensington'daki bir müzede araştırma görevlisi olarak çalışıyordu.. Ev Hollarıda Park yakınlarında olduğu için yürüyerek geliyordu.

Nitekim az sonra kapı çaldı. Maggie oldukça yorgun görünüyordu. Çantasını yere bırakırken, "Annene telefon ettin mi?" diye sordu.

"Evet," dedi genç kadın. "Buraya geldi. Konuştuk ve bu akşam eve gidip babamla görüşmeyi kabul ettim. Doğru mu yaptım acaba?"

Maggie yüzünü buruşturdu. Ufak tefek, hoş bir kızdı. Hiç makyaj yapmadığı için olduğundan daha küçük gösteriyordu,.

"Bilemiyorum," diye mırıldandı. "Annem evdekilerin senin için çok endişelendiklerini söyledi."

"Ne asap bozucu bir durum."

"Yok canım. O kadar da değil. Bence babanla görüşmen iyi olacak. Nasıl olsa konuşacaktınız. Hem canım, ne var bunda? O senin baban. Eminim seni çok seviyor."

"Keşke sen de benimle gelebilsen."

"Hiç iyi olmaz. Bak canım, ona ne hissettiğini ve ne-

ler düşündüğünü açık açık anlatmalısın, tamam mı? Seni Roger'la birlikte yaşamaya zorlayamazlar. Ben'in evinde seni nasıl tehdit ettiğini anlat onlara. Annene anlattın, değil mi?''

Cass bir koltuğa oturup elini alnına koydu. "Hayır," dedi. "Anlatmadım. Ona bu konuda bir şey söyleyemezdim. Anlatacaklarımı fazla melodramatik bulurdu. Ayrıca Roger ona aynı olayın değişik bir versiyonunu çoktan anlatmış olmalı. Ah Maggie ben istiyorum ki..."

"Biliyorum, biliyorum, Ben'in burada olmasını istiyorsun. Söyle bakalım ne yersin? Sana şöyle güzel bir yemek hazırlayayım mı?''

Cass başını iki yana salladı. Maggie ne demek istemişti? Evet, Ben'in burda yanıbaşında olmasını isterdi kuşkusuz. Ama Maggie'nin bunu fark etmesi biraz garip değil miydi?

Bölüm On Üç

Cass evin anahtarlarını Knightsbridge'deki evde bırakmıştı. Bu yüzden babasının evinin kapısını çalmak zorunda kaldı. Kapıyı açan Mrs. Auden'den başkası değildi. Onu birden karşısında görünce çok sevindi.

"Seni tekrar görmek ne güzel, Cass. Tam altı haftadır ortada yoksun. Seni çok merak ettik."

"Öyle mi?" dedi genç kadın gülümseyerek. "Maggie bana çok iyi baktı," diye ekledi.

"Bence eve gelmeliydin," dedi Mrs. Auden, çok bilmiş bir tavırla.

Ev? Bu sözcük genç kadın için pek bir anlam taşımıyordu artık.

"Annem nerede?"

"Kütüphanede seni bekliyor. Gitmeden önce biraz görüşelim, Cass. Seni çok özledim."

"Elbette," dedi genç kadın. Kütüphaneye doğru yürüdü. Eaton Chare Malikânesi'nin kütüphanesi evin zemin katının yarıdan fazlasını kaplıyordu. Burası hem Guido Scorcese'in çalışma odası hem de akşam yemeklerinden önce ailenin aperatif almak için toplandığı bir kokteyl salonu olarak kullanılıyordu.

Cass kapıyı açıp içeri girdi. Daha birkaç adım atmıştı ki, deri koltukların birinde Roger Fielding'in oturmakta olduğunu dehşetle fark etti. Derhal arkasını dönüp çıkmaya hazırlanıyordu ki, annesi peşinden koştu.

"Lütfen dur, Cass!"

Diana Scorcese kızını omuzlarından tutup kendine doğru çekti. "Evimde bu şekilde davranılmasından nefret ederim, biliyorsun. Roger'ı buraya ben davet ettim. Seninle konuşması için. O senin kocan. Buraya gelmeye ve seninle konuşmaya hakkı var."

"Beni aldattın," diye fısıldadı Cass, dişlerinin arasından.

"Seni aldatmadım. Baban fazla kalmayacak. Bu d...

rumda Roger'la baş başa konuşmanın yararlı olabileceğini düşündüm. Bu senin sorunun, babanın sorunu değil."

Cass iyice bozuldu. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun," diye söylendi.

"Biliyorsan, mesele yok."

"Pekâlâ, anne. Sen kazandın. Ama şunu bilmelisin ki, Roger'la yalnız konuşmayacağım. Senin de bulunmanı istiyorum."

"Nasıl istersen, canım."

İçeri geçtiler. Roger ayağa kalkmış ona bakıyordu. "Lütfen, biraz anlayışlı ol Cass," dedi. "Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Hasta olduğunu öğrendiğimde çok üzüldüm. Kendimi çaresiz hissettim. Sen benim karımsın." Bakışlarını Diana'ya çevirerek, "Annen neler çektiğimi çok iyi biliyor," diye ekledi. Bu görüşmeyi düzenlediği ve bana şans verdiği için ona minnettarım."

"Bu durumdan hoşlandığımı söyleyemem," diye mırıldandı Cass.

"Bunu kabul edemiyorum."

"Kabul etmeni isteyen kim?"

"Lütfen böyle davranma," dedi Diana. "Ona bir şans vermek zorundasın, Cass. Bak canım, şimdi akşam yemeği için Mrs. Auden'in hazırladıklarını denetlemeye gidiyorum. Ben dönene kadar biraz konuşun olur mu?"

"Anne!"

"Lütfen çocukluk etme, Cassandra. Beni çok zor durumda bırakıyorsun. Eğer onunla konuşmayı kabul etmezsen babana da Roger'a da, kaldığın yerin adresini veririm."

Diana bunları söyledikten sonra çıkıp gitti. Kütüphaneye şimdi derin bir sessizlik çökmüştü. Roger az önce kalktığı koltuğa gömüldü. Yüzünde sakin bir ifade vardı. 'Rolünü çok iyi oynadı,' diye içinden geçirdi Cass.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu genç adam.

"Buradayım ya."

"Ama burada kalmıyorsun. Ayrıca burası bizim evimiz değil."

"Knightsbridge'i kastediyorsan hemen söyleyeyim, orayı ev olarak kabul etmiyorum. Hiçbir zaman benimsemedim zaten."

"Anlıyorum," diye mırıldandı genç adam. "Demek, bu şekilde devam etmeye kararlısın."

"Evet, senden ayrı yaşamaya devam edeceğim."

"Demek babanı kaybetmeyi bile göze alıyorsun?"

"Babamı kaybetmeyeceğim."

"Emin misin?"

"Evet."

"Bütün bunları neden yaptığını ona anlatırsam?"

"Senin anlatmana hiç gerek yok. Ben gerekeni kendisine anlatabilirim."

Roger'ın yüzünde şeytani bir tebessüm belirdi. O anda Cass'in içinden onu tokatlamak geçti. Fakat sinirlerine hâkim olması gerektiğini biliyordu.

"Oğluyla kızının alışılagelmişin çok dışında, garip bir ilişki içinde olduklarını öğrendiğinde babanın göstereceği tepkiyi düşünebiliyor musun?"

Cass yüzünün bembeyaz olduğunu hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

"Anlatayım. Biraz saf olabilirim Cass, ama aptal değilim. Ben'in sana nasıl baktığını gördüm. Bir insan kız kardeşine asla böyle bakmaz. Neredeyse seni öldürecekti."

"Saçlamıyorsun!"

"İğrenç bir şey bu. Merak ediyorum, ilişkiniz acaba ne zamandır sürüyor? Bana haber vermeden Floransa'ya kaç kez gittin?"

"Bu söylediklerine gerçekten inanıyor olamazsın, Roger. Ben'i çocukluğumdan beri tanıyorum."

"Daha kötü ya," diye mırıldandı Roger. Sonra bakışlarını genç kadının gözlerinin içine çevirerek, "Baban bu hikâyeden asla hoşlanmayacak, Cass," dedi.

"Bütün bunlar her şeyi, hatta beni başka kadınlara yönelten durumu bile açıklıyor."

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı genç kadın. "Babama böyle bir şey söyleyemezsin. Doğru değil."

"Bunu yapamayacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun. Benim için büyük bir olanak bu. Tam bu böyle bir araca ihtiyacım vardı."

"Ne aracı? Neden söz ediyorsun?"

"Basın bütün bunları öğrenirse neler olabileceğini düşünebiliyor musun? Özellikle dedikodu magazinlerinin başlıklarını gözünün önüne getirebiliyor musun?"

Cass alt dudağını ısırdı. Tuzağa düşmüştü. Başını kaldırıp onu baktı. "Bu işin fiyatı nedir, Roger?" diye sordu. "Bu çılgınca fikirden vazgeçmenin karşılığı olarak ne yapmamı istiyorsun?"

Genç adam gülümsedi. "Çok basit," dedi. "Göz yaşartıcı bir aile tablosu içinde derhal bir araya gelmeliyiz ve babana yıllardır beklediği veliahtı vermeliyiz."

İşte bu olamazdı. Ben'den sonra bu adamla aynı yatağa girmesi ve evcilik oynaması düşünülemezdi. Hasta gibiydi. Sırtında soğuk bir ter... Elleri titriyordu ve boğazı kurumuştu. O anda yapabileceği tek şey biraz zaman kazanmaya çalışmaktı. "Bana... bana biraz zaman ver," dedi. "Bir iki gün. Bu fikre alışmam lazım. Acele edersek inandırıcı olamayız. Aramızdaki sorunu beş dakikada hallettiğimize annem bile inanmaz."

Cass akşam yemeğine kalmadı. Babasının bir iş yemeğine davetli olduğunu söylediler ona. Bütün bunların Diana'nın tezgâhı olduğu apaçık ortadaydı.

Evden Roger'la birlikte çıktılar. Genç adam çok keyifliydi. "Şimdi doğruca Maggie'nin evine gidip güzel bir uyku çekmelisin," dedi. "Babanı idare ederim. Sanırım yarın seni arar."

Maggie evde değildi. Genç kadın içeri girer girmez divana uzandı. Kafasının içi karmakarışıktı. Saatlerce koşmuş gibi yorgundu. Kapı ziliyle yerinden sıçradı. 'Roger'dan başkası olamaz.' diye geçirdi içinden. Onu

eve almayacaktı. Ben'in evindeki sahnenin tekrarlanmasını istemiyordu.

"Kim o?" diye seslendi.

"Adım Valerie Jordan."

Bu bir kadın sesiydi. Valerie Jordan? Kim olabilirdi? Cass birden hatırladı. Roger'ın metresiydi bu kadın? Sinirleri bir anda altüst olmuştu.

"Ne istiyorsun benden?"

"Mrs. Fielding'le konuşmak istiyorum. İçeri girebilir miyim?"

"Kocam yanınızda mı?"

"Kim? Roger mı? Elbette, hayır. Lutfen, Cass... Adınız Cass idi değil mi? Lütfen bırakın da içeri gireyim. Sizinle konuşmak zorundayım. Kapıyı açın. Yalnızım. Tek başıma geldim."

"Vakit çok geç ama?" 'Bu kadın benden ne istiyor olabilir,' diye düşündü Cass.

"Geç olur mu?" dedi Valerie Jordan. "Saat daha dokuz bile değil."

"Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum, Miss Jordan. Eğer gitmezseniz..."

"Aslında bana Mrs. Fielding demelisiniz. Altı yıl kadar önce Roger'la evlendim. İki yıl önce kendisi benim üstüme sizinle evlendi."

Cass avuçlarının terlediğini hissetti. Kafasının içinde adete şimşekler çakıyordu. Kapıyı yavaşça açtı ve kadın içeri girdi.

"Demek burada kalıyorsunuz," dedi Valerie. "Easton Chare'den sonra zor olmadı mı?"

"Benim tercihim değildi."

Cass ona oturması için yer gösterdi. Valerie Jordan genç ve güzel bir kadındı. Üçüncü sınıf bir manken olmasına rağmen oldukça şık ve zarif bir görünüşü vardı. Bu kadın ondan ne istiyordu? Bir an göz göze geldiler. Valerie rahat görünmeye çalışıyordu, ama pek başarılı olamıyordu.

"Birkaç haftadır uzaklardaydınız yanılmıyorsam."

dedi.
Cass başını salladı. "'Roger mı söyledi?''
Valerie bir an duraksadı. "'Hayır,'' diye mırıldandı. "'Pek öyle sayılmaz.'"
Cass şaşırmıştı. "'Ama ben sanmıştım ki... Az önce ne diyordunuz siz?'"
"'Roger'la evliliğim hakkında mı?'"
O anda kadının sol elindeki parıltı Cass'in dikkatini çekti. Bir alyanstı bu. Cass'in kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı.
"'Yalan söylemiyorum, Mrs... şey, Miss Scorcese.'"
Cass başını iki yana salladı. "'Yine de anlamıyorum,'' dedi. "'Bunu bana neden söylüyorsunuz? Neden şimdi?'"
"'Şey... bir sigara içebilir miyim?'"
"'Elbette... İçecek bir şey ister miydiniz?'"
"'Hayır, teşekkür ederim. Buraya misafir olarak gelmediğimi biliyorum.'"
"'O halde neden geldiniz?'"
"'Roger size benden söz etmedi, değil mi?'"
"'Söz etmesi gerekmiyordu. Sizi bir keresinde birlikte, bir restoranda gördüm. Durumu anlamak zor olmadı.'"
"'Anlıyorum,'' dedi Valerie. "'Yakın zamanda mı?'"
"'Hayır.'"
"'Peki, ne zaman?'"
. "'İki yıl kadar önce.'"
"'Olamaz.'"
"'Evlendikten on sekiz ay sonra, sanıyorum,'' diye açıkladı Cass. "'Orlando'da gördüm sizi. Üzerinde fazla durmadım. Çünkü Roger'ın nasıl biri olduğunu o sıralar anlamıştım.'"
"'Alçak,'' diye fısıldadı Valerie.
"'Neden böyle söylüyorsunuz? Benimle evlendiğini biliyordunuz herhalde.'"
"'Evet, biliyordum,'' dedi Valerie acıyla. "'Evliliğinizi onaylayacak kadar aptaldım.'"
"'Nasıl?'"

Valerie derin bir iç çekti. "Roger benimli gizlice evlendi. Aslında hata biraz da benimdi, bunu kabul etmeliyim. Babası o sıralarda yaşıyordu. Oğlunun mütevazi bir aileden gelen kendi halinde bir kızla evlenmesine razı olmamıştı. Ünvanına çok düşkün biriydi. Bir savaş kahramanı. Albay Hartley Fielding. Lanet olasıca ihtiyar budala!"

Cass başını iki yana salladı. "Onu hiç görmedim," dedi.

"Göremezdiniz, çünkü biz evlendikten on beş ay sonra öldü. Roger'ın beş parası yoktu o sıralarda."

"Ama nasıl olur, Loucestershire'da bir evleri vardı ve..."

"İpotekliydi. Cenazeyi kaldırmak için bile borçlandılar. Bütün bunlar benim için tam bir şoktu."

Cass bir an düşündü. "Ama o sıralarda Roger'ın düzenli bir işi vardı," dedi. "Babamın yanında çalışıyordu."

"Evet, çalışıyordu," dedi Valerie alaycı bir tavırla. "Ama Roger her şeyin daha iyisini isteyen bir tiptir. İpek gömlekleri Fransa'dan, ayakkabıları İtalya'dan gelsin ister. En pahalı şampanyalar, en gösterişli arabalar. Önemli olan budur onun için."

Cass yutkundu. "Demek o sırada onunla birlikte yaşıyordunuz."

"Evet. Fakat hiç kimse, arkadaşları da dahil, bizim evli olduğumuzu bilmiyordu. Babası öldükten sonra, durumu düzeltmenin yolunu buldu."

"Yani, beni buldu demek istiyorsunuz."

"Evet, sizi buldu."

"Peki ama siz, siz bunu onayladınız mı? Yanı benimle sadece param için..."

"Neden onaylamayalım. İyi yaşamayı ben de severim. Bunu anlamayacağınızı biliyorum. Hayatınızda bir kez bile parasız kalmadığınıza bahse girerim. Benim için durum çok farklıydı. Biliyor musunuz, Roger çok kurnaz ve acımasız biri olabilir."

Valerie bu sözleri acı içinde söylemişti.

"Neden boşanmadınız ondan. Boşanabilirdiniz."

"Sizinle rahat ve istediği gibi yaşasın diye mi boşanacaktım! Bütün şansımı kaybederdim. Hayır, biz evli kalmaya devam etmeliydik. Sizinle evlenebilmek için bir sürü sahte belge hazırladı. Sonra para yapacaktı. Paranın bir kısmını bana aktaracaktı, tabii. Sonra ilerde, zamanı gelince boşanacaktık."

Cass yutkundu. "İnanamıyorum."

"İnanmak zorundasın, çünkü gerçek. Bak..." Çantasından bir şey çıkarıp Cass'e uzattı. "Evlenme cüzdanımız."

"Nasıl olur da..."

"Bak canım, sana yalan söylemiyorum. Şu ana kadar Roger'ın sırrını sakladım, ama bu yaptıklarını onayladığım anlamına gelmez."

"Neden fikrini değiştirdin peki?"

"Söyleyeyim. Son altı aydır ona senden ayrılmasını söylüyorum. Evliliğiniz bir ya da, bilemedin üç yıldan fazla sürmeyecekti. Babanın Roger'ı varisi olarak kabul edeceğini hiç aklıma getirmedim. Aptalın teki olduğumu düşünebilirsin, ama yine de söyleyeceğim, Roger'ın beni sevdiğini sanıyordum. Aramıza kimsenin giremeyeceğine inandırmıştım kendimi. Ne büyük aptallık, değil mi?"

Valerie'nin yüzünde acı bir tebessüm belirdi. "Demek ilişkimizi biliyordun," dedi uzun bir sessizlikten sonra. "Senin de benden aşağı kalır yanın yok. Kocanın seni başka bir kadınla aldattığını bile bile onunla yaşamaya devam ettin. Nasıl yapabildin bunu?"

Cass içini çekti. "Çok uzun bir hikâye bu," diye mırıldandı. "Kısaca anlatmak gerekirse, evliliğimiz yürümüyordu. Onunla asla evlenmemeliydim." Bir an durdu. Derin bir soluk alıp. "Evet," dedi. "Neler olduğunu biliyordum... Yani, bir başka kadının var olduğunu. Babama anlattım."

"Demek babana anlattın," dedi Valerie.

"'Evet, ama henüz Roger'la konuşmadı.'"

Valerie alaycı bir tavırla, "'Öyle mi?'" dedi.

"'Şey... konuştu aslında ve onu sözde ikna etti. Yani Roger yanlış bir şey yaptığını kabul etti.'"

"'Lanet olasıca! Ve sana da hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etti, öyle mi?'"

"'Pek öyle sayılmaz... Daha doğrusu, oturup uzun uzun konuşmadık.'"

Valerie'nin yüzünde yine o alaycı tebessüm belirdi. O anda Cass, Roger'la evli olanın kendisi değil de karşısında oturmakta olan kadın olduğunu düşündü. Aslında ferahlatıcı bir düşünce, hatta bir tür kurtuluştu bu. Ama o sırada bu tür şeyler düşünemiyordu.

"'Sen gittikten sonra bana yönelik tavrında ani bir değişiklik oldu. Son bir aydır görüşmedik. Sonra bugün öğleden sonra bana telefon etti ve bir daha benimle görüşmek istemediğini söyledi.'"

"'Anlıyorum.'"

"'İngiltere'ye döndüğünü de o söyledi. İtalya'da hastalanmışsın ve bu yüzden uzun süre kalmışsın. İyileşmen için sana biraz zaman tanıyacakmış, sonra da ikinci balayına çıkacakmışsınız.'"

"'Olamaz,'" diye söylendi Cass. Çok şaşırmıştı.

"'Tam da böyle oldu. Sonra, bir şeyler yapmak zorunda olduğumu düşündüm. Roger ona ihanet etmeyeceğimden emindi. Şu son gelişmeler olmasaydı etmezdim de. Son yıllarda aramız çok iyiydi. Üzerimdekilere bak. Şu Calvin Klein çanta veya şu Charles Jourdan ayakkabıları nereden geldi sanıyorsun? Doğrusunu istersen, benden para esirgememiştir.'"

"'O halde neden ona ihanet ediyorsun? Bu şekilde durumu idare edebilirdin.'"

"'Bilmediğin son bir şey var. Hamileyim. Roger'ın bebeğini taşıyorum. Ve evli olduğum halde çocuğumun başka insanlar tarafından bir piç olarak görülmesini istemiyorum.'"

"Peki ama burada olduğunu nereden biliyordu?" diye sordu Maggie, birkaç saat sonra.

"Knightsbridge'ten çıktığında Roger'ı takip etmiş. Eaton Chare'e gittiğini, bir süre sonra benim de oraya geldiğimi görmüş. Eve girdikten on beş dakika sonra kapı çaldı. Demek ki, Eaton Chare'den buraya kadar da beni takip etti."

"Üzülmen için hiçbir sebep kalmadı," dedi Maggie. "Birlikte yaşadığınız süre içinde Roger'ın bir başka kadınla evli olması biraz asap bozucu bir durum. Bunu kabul ediyorum. Ama artık özgürsün, Cass. Önemli olan da bu."

Bölüm On Dört

Cass, Valerie Jordan'ın, daha doğrusu Fielding'in ziyaretinin ertesi günü annesine telefon açıp bütün olanları anlattı. Diana kızını büyük bir soğukkanlılıkla dinledikten sonra, "O kadın dengesiz," dedi. "Roger bir zamanlar onunla ilişki kurmuş olabilir. Bunu inkâr etmiyorum. Fakat o kadının anlattıklarına, kesin kanıtlar olmadan inanamazsın."

"Ama bana evlilik cüzdanlarını gösterdi."

"Dikkatle inceledin mi?"

"Hayır, ama..."

"Sahte olmadığını nereden biliyorsun?"

"Bana anlattıkları çok inandırıcıydı, anne."

Telefonun öteki ucunda kısa bir sessizlik oldu. Neden sonra Diana, "Bu işi bana bırak," dedi kendinden emin bir ses tonuyla. "Babanla konuşacağım. Bu konuyu kısa süre içinde bütün boyutlarıyla araştırır ve sonuca ulaşır."

Genç kadın bu konuşmayı izleyen üç gün boyunca babasından haber bekledi. Kimse aramıyordu onu. Garip bir sessizlik çökmüştü her yana. Babası belki araştırmayı tamamlamamıştı, peki ama Roger, o neden telefon etmiyordu.

Bu arada Maggie tatile çıkmaya hazırlanıyordu. Perşembe gecesi arkadaşına, "Neden annene tekrar telefon etmiyorsun?" dedi Maggie. "Bu saate kadar bir şeyler öğrenmiştir mutlaka. Bir şeyler yapmalısın. Roger kendisini savunmak için kim bilir ne yalanlar uyduruyordur?"

"Belki," diye mırıldandı genç kadın. Aslında annesine telefon etmeye korkuyordu. Diana her şeyin halledildiğini, bütün bunların talihsiz bir yanlış anlamadan kaynaklandığını söyleyebilirdi.

Cuma günü sabahı biraz alışveriş yapmak için köşedeki süper markete gitti. Yiyecek bir şeyler almış, dö-

erken tam önünde mavi bir Bentley durdu. Şoför George Fisher'i görüp tanıyana kadar, önünde duran Bentley'nin babasının arabası olduğunu anlamadı. Arka pencere otomatik olarak açıldı.

"Atla, Cass," dedi babası. "Acele et. Yeşil ışıkta daha fazla duramayız."

Cass hemen arabaya bindi. Öyle şaşırmıştı ki, söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Guido Scorcese bir süre hiç konuşmadan kızını süzdü. Cass'in üzerinde eski bir kot pantolon ve gömlek vardı. Guido kadınların erkeksi giyinmelerinden oldum olası nefret ederdi. Fakat bu kez kızının giysilerini fark edecek durumda değildi. Ona sarıldı, yanaklarından öptü. "*Cara,*" diye mırıldandı. "Ah, *Cara.*"

"Eve mi geliyordun?"

"Evet kızım, kaldığın yeri bulmaya çalışıyordum. Ama artık gerek kalmadı."

Yaşlı adam bunları söyledikten sonra, şoföre doğru eğilip parkın çevresinde yavaş yavaş dolaşmasını söyledi. Bir düğmeye bastı. Şoför mahalli ile arka koltuklar arasına bir cam indi.

Guido Scorcese ayak ayak üstüne atarak rahat bir tavırla oturdu, gülümseyerek kızına baktı.

"Nasılsın, Cass? Döndüğünden beri doktora göründün mü?"

"Gerek kalmadı, baba. Tamamen iyileştim çünkü. Şey... Roger'la konuştun mu? Annem sana söyledi mi? Yani... olanları biliyor musun?"

"Elbette, elbette... Sağlığına çok dikkat etmelisin, Cass. Biraz solgun görünüyorsun. Senin için çok endişe ettim, *Cara.* Seni ne çok sevdiğimizi bilmeni isterdim. Gerçi çoğu zaman bu sevgiyi gösteremedik."

"Seni çok iyi tanıyorum, baba. Beni ne çok sevdiğini de biliyorum. Hastalandığım sırada, Sophia... Sophia Scorcese bana büyük ilgi gösterdi. Çok nazik bir kadın. Ona bir teşekkür mektubu yazmayı düşünüyorum. Şeyden sonra..."

"Bulutlar dağıldıktan sonra, değil mi?" Yaşlı adamın yüzünde kurnaz bir tebessüm belirdi.

"Demek Roger'ı gördün," dedi genç kadın, heyecanla.

"Evet, onu gördüm."

"Ne dedi? Hepsini inkâr etti, değil mi? Baba, lütfen neler konuştuğunuzu anlat bana. Daha fazla dayanamayacağım yoksa."

"Bütün anlatılanlar doğru, Cass. Bütün bunları Roger'ın inkâr etmesi mümkün değil artık. İlk işim avukatları harekete geçirmek oldu. Önce evlilik cüzdanını araştırdım. Sahte değil. O kadın Valerie Fielding, yani Roger'ın gerçek karısı."

"Oh, nihayet," dedi genç kadın. Rahatlamıştı. Ama bu duygu çok kısa sürdü. "Kim bilir ne kadar zor anlar yaşadınız," dedi babasına dönerek. "Ya annem..? bütün bunlar onu sarstı, değil mi? Skandallardan nefret eder."

"Anneni düşünme. Böyle şeylerin üstesinden gelir. Birkaç haftalığına Bermuda'ya gidiyoruz. Döndüğümüzde ortalık durulmuş olur."

"Peki ya Roger? Yasadışı bir şey yaptığına göre."

"Evet, sahte belgeler düzenleyerek sahte bir evlilik yapmak büyük suçtur. Evli olduğunu gizlemek için bir sürü belgeyi tahrif etti, rüşvetler verdi. Fakat senin bu konuyla ilgilenmene de hiç gerek kalmadı. Bu işle ben ilgileneceğim. Onu bir daha görmeyeceksin."

"İntikam almaya kalkışabilir mi?"

"O adam her şeyi yapabilir. Ama merak etme. Başa çıkarım."

"Evet, ama..."

"Bu meseleyi kafana takma, *Cara*. İnan bana. Senin için endişelenecek bir şey yok artık. Burada hatalı olan benim. Onun yalanlarına inandım."

"Aynı hatayı ben de yaptım, baba."

"Evet, biliyorum. Şu Roger Fielding'den söz etmeyelim artık. Konuşmamız gereken daha önemli mese-

leler var.'"

"Anlıyorum. Bundan sonra nerede ve nasıl yaşayacağımı düşünüyorsun."

"Bir bakıma öyle." Yaşlı adam kollarını kavuşturarak dikkatle kızına baktı. "Yaklaşık bir hafta boyunca seni hiç aramayışım garibine gitmedi mi? Hemen ertesi gün seni aramamı bekliyordun, yanılmıyorsam."

"Şey... evet. Neden telefon etmediğini merak ettim."

"Seni aramadım, çünkü o sırada İtalya'da bulunuyordum."

"İtalya'da mı?" Cass, renginin bembeyaz olduğunu hissetti. Bayılmak üzereydi. "Ben'le görüştün mü?" dedi, cansız bir sesle.

"Hayır. Sophia'yla görüştüm. Savaş baltasını gömmenin zamanı gelmişti."

"Roger sana ne anlattı, baba? Ben'le aramızda... Bu konuda bilmediğin bazı şeyler var ve ben..."

"Sakin ol canım, sakin ol." Yaşlı adam derin bir soluk aldı. Kızını daha fazla endişelendirmemek için dikkatli olmalıydı. "Peki," dedi. "Sana gerçeği söyleyeceğim. Roger bir sürü şey anlattı. Sizi suçladı. Fakat bunların hiç önemi yok. Bak canım, Benvenuto'nun öz oğlum olmadığını biliyorum. Babanın ihtiyar bir budala olmadığını bilmeni isterim. İster inan ister inanma, eskiden Sophia'ya çılgınca âşıktım. Hamile olması benim için hiç önemli değildi."

Cass iyice şaşırmıştı. "Peki ama, neden?"

"Gerçeği bildiğimi ona söylemenin ne yararı vardı? Çok gururlu bir kadındı. Ben'i oğlum gibi sevdim. Kan bağı bir yana, benim oğlum sayılır o."

"Ama Ben gerçeği biliyordu."

"Evet, biliyordu. Fakat bu konuyu oturup benimle konuşmasının gereği yoktu. Mezun olduğu yıl annesini görmek için eve geldi. Biliyorsun, yaz tatilinden hemen sonra şirkette işe başlamasını planlamıştık. Fakat döndüğünde her şey değişmişti. Beni görmeye geldi ve fikrini değiştirdiğini söyledi. İş dünyasına girmek iste-

miyordu. Ortaçağ tarihi üzerine doktora yapmaya karar vermişti."

"Baba!"

"Evet, kolayca tahmin edebileceğin gibi, büyük bir düş kırıklığına uğramıştım. Gerçeği bildiğini hissettim. Sophia söylemiş olamazdı. Ona telefon edip oğlunun kararını bildirdiğimde çok sarsıldı."

"Büyükannesi."

"Evet. Ben'e gerçeği o söylemişti. O yaşlı kadın bizim evliliğimizi asla onaylamamıştı."

"Neden ama?"

"Onlardan biri değildim. Babamın orada geniş toprakları vardı, fakat oranın yerlisi değildi. Tatil zamanları oraya gider çiftlik işleriyle uğraşırdım."

"Sophia'yla o sırada tanıştın."

"Evet. O zamanlar, hâlâ da öyle ya, çok güzel bir kadındı. Francesco trajik bir biçimde ölmüştü. Teselli etme bahanesiyle yaklaştım ona."

Cass büyülenmiş gibi dinliyordu onu. Fakat ansızın sabırsızlığa kapılarak, "Neden onu görmeye gittin?" diye sordu.

"Neden gitmiş olabilirim sence?" diye mırıldandı yaşlı adam.

"Roger yüzünden."

"Evet, Roger yüzünden. Bize büyük bir yarar sağladı o."

"Nasıl?"

"Onun sayesinde uzun yıllar boyunca ne büyük aptallıklar yaptığımı anladım. Hatırlar mısın, bir zamanlar her yaz Calvado'ya gidiyordun."

Cass başını salladı. "Ben sana hayrandı," diye devam etti yaşlı adam. "Bunu biliyordum. Sana yakın olmak için her fırsatta Londra'ya geliyordu. Bir ara, bu iki çocuk birbirine âşık olursa harikulade bir şey olur diye düşündüm."

"Baba!"

"Evet, biliyorum, senden biraz büyüktü. Ama hep

onun sana eşlik etmesini istiyordun. Annen çok kıskanç bir kadındı. Ben'i tercih ettiğin için sana çok kızıyordu."

"Ama onu ağabeyim sanıyordum."

"Biliyorum. Sophia o yaz Calvado'da, kumsalda sizi gördüğünü anlattı bana. Bütün bunları zamanında öğrenmiş olsaydım, Roger'la evlenmeyecektin."

"Ben'in öz oğlun olmadığını başkalarına söylemeyi düşünüyor musun?"

"Hayır," dedi Guido, kesin bir tavırla. "Merak edenlere Ben'in manevi oğlum olduğunu açıklayabilirim. Gerçek bu. Babası öldüğünde Ben henüz doğmamıştı. Onu kendi oğlum gibi sevdim."

"Baba!"

Yaşlı adam gülümsedi. "Sevindiğini görüyorum," diye mırıldandı.

"Hem de nasıl!" dedi genç kadın.

"Roger'ın hakkınızda çıkardığı söylentiler beni biraz zor durumda bırakabilir. Bu durumda uzun vadede daha çok şey açıklamam gerekebilir."

"Ben'le görüştün mü?"

"Hayır, önce seninle konuşmak istedim. Sıra onu görmeye geldi."

"İzin ver onunla ben konuşayım. Yoksa, Sophia..."

"Sophia'yla başın dertte. Seni oğluna layık görmüyor."

Genç kadın kulaklarına inanamıyordu. Sevinç gözyaşları içinde babasına sarıldı.

Cass, Pisa havaalanında bir araba kiraladı ve direksiyonun başına geçerek Floransa'ya doğru yol aldı. Tatilin en kalabalık sezonu olduğu için trafik oldukça yoğundu. Özellikle Floransa'nın içi araba ve insanlardan neredeyse geçilmez olmuştu.

Piazza del Fiore'ye ulaştığında akşam oluyordu. Arabayı, 'park yapılmaz' levhasının tam önüne bırakmak zorunda kaldı, çünkü başka yer yoktu.

Evin pencereleri açıktı. Nedense Ben'in içerde olmadığını düşündü. Geçmişte pek çok kez bu eve gelmiş ve onu bulamamıştı. Mutlaka içerde Mrs. Cipriani vardı ve *temizlik yapmakla meşguldü.*

Son gelişini düşündü. Otelden çıkıyor ve içi umut dolu buraya kadar geliyor, sımsıkı kapalı pencereleri görünce yine de umutsuzluğa kapılmayıp merdivenleri hızlı hızlı çıkıp zile basıyordu. Ve evin içinde yankılanan o zil sesi. Bir türlü açılmak bilmeyen o kapı.

Merdivenleri bu kez yavaş yavaş çıktı. O anda karnının çok aç olduğunu fark etti. Uçakta bir şey yememişti. Zile bastı. Ses evin içinde yankılandı.

Ben, Calvado'ya gitmiş olabilir miydi? Gitse bile, pencereleri açık bırakmazdı herhalde. Zile tekrar bastı. Yavaş yavaş telaşlanmaya başlamıştı. Onu bulabileceği, hattâ sorabileceği hiçbir yer yoktu. Okullar kapalıydı.

Kapı ansızın açılınca irkildi. Eşikte o güne kadar hiç görmediği genç bir kız duruyordu. Midesine kramplar girdiğini hissetti.

"*Si?*" dedi kız. On dokuz yaşında ya var ya yoktu.

Bu kız Ben'in sevgilisi olmalıydı. O an için durumu başka türlü açıklamak mümkün değildi. Cass bir şey söyleyemedi. Öyle şaşırmıştı ki, İtalyanca'yı değil İngilizce'yi bile unutmuştu.

"*Che cosa desirada?*" dedi kız gülümseyerek. "*Capisce?*" Sonra kaşlarını çatarak, "*Parla Italiano?*" diye sordu. İtalyanca bilip bilmediğini soruyordu.

"*Un po.*" diye karşılık verdi Cass. Sonra hemen İngilizce, "Biraz," diye ekledi.

"Siz İngilizsiniz," dedi kız. "*Bene.* Size nasıl yardım edebilirim. Profesör Scorcese ile mi görüşmek istiyorsunuz?"

Bu sözleri resmi, saygı dolu bir havayla söylemişti. Cass, boş bulunarak, "Profesör Scorcese mi?" diye mırıldandı. Ben'in akademik ünvanı ile hiç bu şekilde karşılaşmamıştı. Bir an ne diyeceğini bilemedi. Oradan he-

men kaçıp gitmek geçti içinden. Fakat bu çok garip, açıklanması imkânsız bir davranış olacaktı.

"Evet," dedi. "Sinyor Scorcese ile görüşmek istiyordum. Evde mi kendisi?"

"Francesca!"

Bu Ben'in sesiydi. Cass o anda anlaşılmaz bir korkuya kapıldı. Kaçıp gitmek istiyordu. Hayır, onu bu koşullarda görmeye dayanamazdı. Fakat çok geçti. Ben kapıya gelmişti bile.

Onu görünce Cass'in kalbi duracak gibi oldu. Genç adamın yüzü bembeyazdı. İlk anda Cass'ı fark etmedi.

Kıza doğru bakarak. "Francesca," dedi. "*Cos'e?...*" Tam o sırada Cass'i gördü.

"Sizi arıyorlar, Zio Benvenuto," dedi kız. Bir an duraksadıktan sonra genç kadına dönerek, "Bana isminizi vermediniz, sinyora," diye ekledi.

"Onun adı, Cass," diye mırıldandı genç adam. Gözlerine inanamıyormuş gibi bakıyordu. Elini saçlarının içinden geçirdi. Gerçekten de çok şaşırmıştı. Kıza dönerek, "Bak, Francesca," dedi İtalyanca. "Bugün çalışmayalım istersen. Daha sonra telafi edebiliriz. İngiltere'den çok yakın bir arkadaşım... şey, yalnız görüşmemiz gerekiyor. Kusura bakmazsın, değil mi?"

"Ama ben..." diye söze başladı Cass. Fakat genç adam onu bir el hareketiyle susturdu.

Cass kızın ona Zio dediğini net bir biçimde algılamıştı. Zio, amca demekti. Kız ona Benvenuto Amca, diye hitap ediyordu. Demek Ben'in kız arkadaşı değil, akrabalarından biriydi. Ansızın içinde büyük bir ferahlama duydu.

"Elbette," dedi Francesca. Sevinmiş gibi bir hali vardı. "Kitaplarımı toplayayım," diye ekledi Cass'e gülümseyerek.

Genç adam Cass'i içeri aldı. Salona geçip oturduklarında, "Bu ne sürpriz," diye mırıldandı. O anda genç kadın onun bakışlarını yakaladı. Ben büyük bir özlemle

bakıyordu ona. Ama her zamanki gibi kendisini gayet iyi denetleyebiliyordu.

"'Şaşırdın, değil mi?'" dedi genç kadın.

O sırada Francesca elinde kitapları olduğu halde kütüphaneden çıktı.

"'Yarın gelebilir miyim?'"

"'Ben sana telefon ederim,'" dedi genç adam.

Francesca ikisine gülümsedi. "'*Chao,*'" diyerek çıktı.

İçeriye derin bir sessizlik çökmüştü şimdi. Genç kadın çevreye bir göz attı. Hiçbir şey değişmemişti.

"'Kuzenim,'" dedi genç adam. "'Victor'un büyük kızı. İngilizce'den sınava girecek. Birlikte çalışıyoruz.'"

Açıklama yaparken bakışlarını kaçırıyordu ve çok sevimli bir hali vardı. Cass gülümsedi. "'Anlıyorum,'" diye mırıldandı.

Ben'in yüzünde üç dört günlük sakal vardı. "'Sanırım çok kötü görünüyorum,'" diye mırıldandı, elini çenesinde dolaştırarak. "'Kitabı bir an önce bitirmek için sürekli çalışmam gerekiyor. Ah, unuttum... bir şey içer miydin?'"

"'Gün boyu bir sürü şey içtim. Çay, kahve, meyve suyu... Artık sert içkiler içmiyorum. Elimden geldiği kadar kendime bakmaya çalışıyorum.'"

"'Buna çok sevindim,'" diye mırıldandı genç adam. Bir şey hatırlamış gibi gülümsedi. "'Fakat şu anda ben kahve içebilecek durumda değilim. Doğrusunu istersen, şöyle sert bir içkiye ihtiyacım var.'"

"'Çok kötü görünüyorsun. Kendine ne yaptığını sorabilir miyim?'"

Genç adam gülümsedi. "'Söyledim ya,'" dedi. "'Bu sıralar çok çalıştım. Ayrıca bugün ziyaretçi beklemiyordum. Geleceğini bilseydim...'"

"'Traş olur, beyaz bir gömlek giyerdin, değil mi?'" Bir an göz göze geldiler. "'Ah, Ben,'" dedi genç kadın. "'Beni özledin, değil mi? İtiraf et, özledin beni!'"

Genç adam bakışlarını kaçırdı.

"Buraya neden geldin, Cass? Birbirimize söylenmesi gereken her şeyi söylediğimizi sanıyorum."

"Soruma yanıt vermedin, Ben. Lütfen söyle, beni özledin mi?"

Genç adam, "Lütfen böyle aptalca konuşma," diye söylendi. Ayağa kalkıp odanın içinde sinirli sinirli dolaşmaya başladı. "Şu anda bir duş almaya ve bir içki içmeye ihtiyacım var. Ben bunları yapana kadar, biraz çıkıp dolaşsana sen."

"Gitmemi istediğine emin misin?"

"Evet. Hayır! Lütfen anlayışlı ol, Cass. Ne söylememi istiyorsun? Peki, gerçeği söyleyeceğim. Seni özledim. Hem de çok özledim. Rahatladın mı?"

"Ben..."

"Daha ne istiyorsun?"

Genç adam kapıya doğru yürüdü. Birden durup döndü. "Pekâlâ," dedi. "Sana daha fazlasını söyleyeyim. Özledim seni, hem de çok. Öyle ki, bir ara hasretinden öleceğimi düşündüm. Roger'a döndüğünü düşündükçe kahroluyordum. Nasıl, memnun oldun mu?"

Cass başını salladı. Gözleri yaşla doluydu.

"Roger'a asla dönmedim. Böyle bir şey düşünmedim bile. Onun yüzünü bile görmek istemedim."

Genç adam şimdi ayakta durmuş hayretle ona bakıyordu. Neden sonra, "Pekâlâ," dedi. "Madem o kadar istiyorsun, konuşalım. Ama önce kendime biraz çekidüzen vermemi beklemen gerekecek."

"Nasıl istersen."

Genç adam odadan çıkar çıkmaz Cass elleriyle yüzünü kapayıp ağlamaya başladı.

Az sonra banyodan su sesi gelmeye başladı. Genç kadın ayağa kalkıp evin içinde dolaşmaya koyuldu. Mutfağa geçti. Lavabo yıkanmamış bulaşıklarla doluydu. Ben, yalnız yaşayan bir erkek olarak çok tertipli biriydi aslında. Ama nedense evin her yanı darmadağınıktı. Yatak odasına geçip içeri bir göz attı.

Salona geçerken banyonun önünde durakladı. Su se-

sini dinliyor, 'Şeytana uymamalıyım.' diye geçiriyordu içinden. Sonra ani bir dürtüye kapılarak üzerindeki elbiseyi çıkardı. Ardından ipekli çamaşırlarını. Ve yavaşça kapıyı açıp banyoya süzüldü. Duş kabininin kapısı açıktı. Ben'in sırtı ona dönüktü. Yavaşça yaklaşıp duşun altındaki genç adamı belinden kavrayıverdi.

Genç adam, "Hey, ne oluyor!" diye korkuyla bağırıp Cass'e doğru döndü. Genç kadın ona sımsıkı sarıldı. "Babam biliyor," diye fısıldadı. Genç adamın bir an taş kesildiğini hissetti. Onu yavaşça okşadı.

"Sakın konuşma. Sev beni, lütfen sev."

Ben tam anlamıyla şok geçiriyordu. Duşu kapadı ve hayretle ona baktı. Genç kadın ayaklarının ucunda yükselerek dudaklarını genç adamın yarı aralık duran dudaklarına doğru uzattı.

Çılgın gibi sevişmeye başladılar. Bu arada Cass suyu sonuna kadar açtı. Serin su yukardan aşağı bardaktan boşanırcasına akıyordu. Zamanı, her şeyi, bütün sorunları unutmuşlardı artık.

Neden sonra genç adam duşu kapadı. Hâlâ birbirlerine sıkıca sarılmış, duruyorlardı. Ben gözlerini yummuştu. O anı doya doya yaşamak istiyordu Cass. Kolları genç adamın boynunda kenetlenmişti. Sonsuza kadar hiç kımıldamadan öyle durabileceğini hissediyordu. Aşk buydu işte. Göl kıyısında geçirdikleri o gece de aynı şeyleri hissetmişti.

Genç adamın omuzlarını, boynunu, yüzünü küçük dokunuşlarla öpmeye başladı. Ona doyamıyordu. Bu şiddetli arzunun normal olup olmadığını düşündü bir an. Aslında normal olan buydu. Roger'la yaşadığı evlilik ve bunun gerektirdiği zoraki sevişmeler değil.

"Ne yaptığının farkında mısın sen?" diye mırıldandı genç adam, uykulu bir sesle.

"Hem de nasıl," diye fısıldadı genç kadın.

"Hiç sanmıyorum."

Genç adam onu kalınca bir havluya sarıp bir bebek

gibi kollarının üzerinde yatak odasına taşıdı.

"Hey yatak ıslanacak," dedi Cass.

"Nasıl olsa kurur." Genç adam onu yatağın üzerine bıraktı ve hemen yanına uzanıp öpmeye başladı. "Nefis bir tadın var," diye fısıldadı bir ara.

Yaklaşık bir saat sonra Cass ona bütün olup bitenleri anlatmaya başladı. Arada seviştiler, bir ara uyudular. Cass son iki haftanın olaylarını ayrıntılı biçimde anlattı.

"Demek gerçekte Roger'la evli değildin," dedi genç adam.

"Evet canım, aynen böyle."

"İnanılır gibi değil," dedi genç adam. Derin bir iç çekti. "Günler ve geceler boyunca o alçağı düşündüm."

"Nasıl?"

"Ona bir şey yapmak istedim. Ebediyen kurtulmak, seni de kurtarmak için. Bazı geceler deliler gibi plan hazırlıyordum. Onu yok etme planları. Kafamın içinde bütün bir Ortaçağ tarihini gözden geçirdim. Özellikle Borgialar'ın kullandıkları bazı cinayet yöntemlerini tekrar tekrar gözden geçirdim."

"Beni kıskanmışsın."

"Tam olarak kıskançlık değildi. Belki bir tür paranoya. Nasıl acı çektiğimi bilemezsin."

"Ya ben?" Genç kadın dudaklarının ucuyla onun yanağına dokundu. "Bir türlü emin olamıyordum ve kapı açılıp da o kızı karşımda görünce, kalbim duracak sandım."

Yatak odasının içinde derin bir sessizlik vardı şimdi.

"Babandan söz etsene bana," diye mırıldandı genç adam.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Bana birlikte çalışmayı teklif ettiği zaman, öz oğlu olmadığımı bildiğini söylemiştin."

"Biliyordu, ama seni öz oğlu gibi görüyordu. Aslında senin de onu öz babanmış gibi sevdiğini ve benimsedi-

ğini biliyorum."

"Annemin onunla ne konuştuğunu merak ediyorum.."

"Babam Sophia'yla başımızın dertte olduğunu söyledi."

"Bu konuda fazla bir şey yapabileceğimi sanmıyorum," dedi genç adam, düşünceli bir ses tonuyla. Sonra dirseğinin üzerinde doğrulup genç kadına baktı.

"Acıktın mı?"

Cass güldü. "Hem de nasıl!"

•

İki ay sonra Londra'da evlendiler. Sophia şiddetle itiraz etmiş ve evlenme töreninin Calvado'daki kilisede yapılmasını istemişti. O sırada Cass altı haftalık hamile idi. Bu yüzden Sophia çok değişik bir heyecan yaşıyordu. Babaanne olacaktı. Yıllardır bu konuda umudu kestiği için haberi büyük bir sevinçle karşılamıştı.

Roger aileden intikam almak için dedikodu basınına çeşitli haberler sızdırmıştı. Fakat bunların hiçbiri yayımlanmadı. İhtiyar kurt Guido Scorcese'in her tarafta adamları vardı. Yolu sürekli kesilen Roger bir süre sonra intikamdan vazgeçti ve ortalıkta görünmemeyi tercih etti. Ailenin taşıdığı sırrı pek az kişi biliyordu.

Ben kendisini yeryüzünün en mutlu erkeği olarak görüyordu. Cass'i yıllarca umutsuz bir aşkla sevmiş, sonunda ona kavuşmuştu. Daha önemlisi Cass bir akademisyenin karısı olmayı, bir iş adamının karısı olmaya tercih ettiğini söylemişti.

Bir sabah genç adam, "Baban yeniden iş hayatına girmem için ısrar eder mi acaba?" diye sordu.

"Buna önce ben karşı çıkarım," diye karşılık verdi genç kadın, bir an bile duraksamadan. Hawai'de bir otelin balayı dairesinde geniş bir yatakta yatıyorlardı. Genç kadın gümüş bir tepsinin içindeki çörekleri silip süpürmekle meşguldü.

"Acıkmadın galiba." dedi kocasına. "Birer kahve içelim mi? Buranın kahvesi nefis. Evi aratmıyor."

Genç adam bakışlarını tavana çevirerek, "Ev," diye mırıldandı. "İtalya'ya dönmek istediğine emin misin, Cass? Floransa'da daha büyük bir apartman katı satın alabiliriz, tabii. Fakat bir profesörün karısı olarak yaşamak seni tatmin eder mi? Yani şunu demek istiyorum... Hayatımız Londra'dakinden çok farklı olabilir."

"Farklı olsun," diye mırıldandı genç kadın. Ona iyice sokuldu. "Şimdi bunları konuşmak zorunda mıyız? Başka şey yapsak daha iyi olmaz mı?"

"Hayır. Lütfen ciddi ol, Cass. Gerçekten İtalya'da yaşamak istiyor musun, yoksa..."

"Sen ne istersen ben de onu istiyorum," dedi genç kadın gözlerini iri iri açarak. "Mesleğini bırakmana asla razı olamam."

"Evet ama..."

"Babamı düşünüyorsun, değil mi? Hiç merak etme, yakında bir toruna kavuşacak. Yeni hayallerini torunu üzerinde kurabilir. Fazla yaşlı sayılmaz. Torunu büyüyünce, onun iş hayatına atılması meselesini oturup, bir daha konuşuruz."

Ben ona biraz sokuldu. "Emin misin?"

"Eminim."

"Seni seviyorum, Cass."

"Umarım öyledir," dedi genç kadın. Bir an göz göze geldiler, sonra gülmeye başladılar. Odanın açık penceresinden bir samba sesi geliyordu.

Ben bir tabuydu Cassandra için.

Ne var ki küçüklüğünden beri bir tek onun yanında mutluluğu tadabilmişti. Günün birinde Ben'den kaçmak zorunda kaldığında, hayatının hatasını işlemiş, asla sevemeyeceği bir adamın evlenme teklifini kabul etmişti. Evliliği bir cehenneme dönüştüğünde ise ne annesinden ne de babasından anlayış bekleyemeyeceğini biliyordu. Bir tek Ben vardı sığınabileceği. Bu yüzden evini terk edip Floransa'ya geldi. Genç adamın yanında olmak başına daha büyük işler açacak olsa bile şansını denemek istiyordu.

Gelişim Yayınları